

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ
ที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

พฤษภาคม 2557

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ
ที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

พฤษภาคม 2557

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ
ที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

พฤษภาคม 2557

สุภกิจ วิริยะกิจ. (2557). ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจ

นักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษาและพลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษา ปรินญานิพนธ์: อาจารย์ ดร.พิมพ์ ม่วงศิริธรรม.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนสิริวิทย์วิทยา ที่เรียนวิชาพลศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 60 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองเป็นนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือจำนวน 30 คนและกลุ่มควบคุมเป็นนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติจำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือจำนวน 10 แผน มีค่าเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.96 และแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีจำนวนทั้งหมด 60 ข้อคำถาม ซึ่งเป็นแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา 10 ด้าน ด้านละ 6 ข้อ คือ 1) ความยุติธรรม 2) ความมีวินัย 3) ความมุ่งมั่น 4) ความรู้แพ้ รู้ชนะ และรู้ถ้อย 5) ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6) ความสามัคคี 7) ความอดทนอดกลั้น 8) ความอ่อนน้อมถ่อมตน 9) ความมีมารยาท และ 10) ความซื่อสัตย์ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.78 นำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าทีและวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาเท่ากับ 18.83, 19.98, 20.76 และ 20.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.77, 3.26, 3.70 และ 4.18 ตามลำดับ และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาเท่ากับ 18.83, 19.05 และ 19.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.01, 3.70 และ 3.67 ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ พบว่าไม่แตกต่างกัน

THE EFFECT OF COOPERATIVE LEARNING IN PHYSICAL EDUCATION LEARNING
MANAGEMENT UPON THE SPORTSMANSHIP OF
THE 6th PRIMARY SCHOOL STUDENTS

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Health Education and Physical Education
at Srinakharinwirot University

May 2014

Suprakit Wiriyakit. (2014). **The Effect of Cooperative Learning in Physical Education Learning Management upon the Sportsmanship of The 6TH primary school Students**. Master thesis, M.Ed. (Health Education and Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Advisor Committee: Dr. Pimpa Moungsirithum.

This research purposes to study the effect of cooperative learning in physical education learning management upon the sportsmanship of the primary school students . The samples were students in Grade 6 who studied physical education in the academic year 2013, semester, from Siriwutwittaya School. They were 60 students and divided into two group; students in the experimental group (6/1) received the curriculum of physical education by using cooperative learning and the control group (6/2), 30 students received learning management by using traditional method. The tools used in this research were divided into two categories: tools used to perform the experiments and lesson plan for physical education us advancement using cooperative learning management 10 plans and the content validity of 0.96 averages. The sportsmanship was a measure of the scale query level 5 with a total of 60 questions, which was a measure of the desirable features sportsmanship has 10 sides. Each side was composed of 6 items was 1) Justice 2) Discipline 3) Commitment 4) The forgiveness and draw. 5) Leniency 6) Unity 7) Tolerance 8) Humility 9) Courtesy 10) Honesty. The reliability of the results was analyzed 0.78 averages, standard deviation and t-test (t-test independent)

The research results were as follows:

1. Mean and standard deviation scores of sportsmanship of the experimental group received physical education cooperative learning before the experiment. After the experiment, 5 weeks after the trial week 10 and term follow-up, the mean was 18.83, 19.98 20.76 and 20.42 points , the standard deviation was 3.77, 3.26, 3.70 and 4.18, respectively, and the control group received learning traditional method. The mean score of sportsmanship 18.83, 19.05 and 19.91 points, the standard deviation was 4.01, 3.70 and 3.67, respectively.

2. A comparison of the mean score of the sportsmanship between the experimental groups received physical education management using cooperative learning and the control group using traditional method. The experiments were not significantly different at the .05 level.

Keywords : *Cooperative Learning, Sportsmanship*

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ
ที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ของ

สุภกิจ วิริยะกิจ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่..... เดือน..... พ.ศ. 2557

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....

..... ประธาน

(อาจารย์ ดร.พิมพ์ ม่วงศิริธรรม)

(รองศาสตราจารย์ไพฑูรย์ ศรีชัยสวัสดิ์)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.พิมพ์ ม่วงศิริธรรม)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.อัศรา ประเสริฐสิน)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ธมยา)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือ ช่วยเหลือและให้คำปรึกษาอย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร.พิมพา ม่วงศิริธรรม ที่ให้ความกรุณาเป็นประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ไพฑูรย์ ศรีชัยสวัสดิ์ รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควงมิ รัตน์โรจนากุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ธมยา อาจารย์ไพญดา สังข์ทอง และอาจารย์ชัยวัฒน์ เจริญสุข ซึ่งให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ แก้ไขแบบสอบถามและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย อาจารย์ ดร. อัจฉรา ประเสริฐสิน ซึ่งให้คำแนะนำเรื่องสถิติ และอาจารย์ทุกท่านของคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่กรุณาให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นต่างๆ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่อง ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมาในโอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คุณไฉไล วุฒิวัตต์ ผู้อำนวยการโรงเรียนสิริวิมลวิทยา ครูพลศึกษา ตลอดจนนักเรียน ที่ให้ความอนุเคราะห์ในเรื่องการเก็บข้อมูลในการทำวิจัยเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณสมาชิกในครอบครัว ที่ให้การสนับสนุนช่วย ส่งเสริม และให้กำลังใจรวมถึงเพื่อนร่วมรุ่นทุกคน และคุณครูทุกท่านในโรงเรียนนวลวรรณศึกษาที่ให้ ความช่วยเหลือด้วยดีเสมอมา จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุภกิจ วิริยะกิจ

สารบัญ

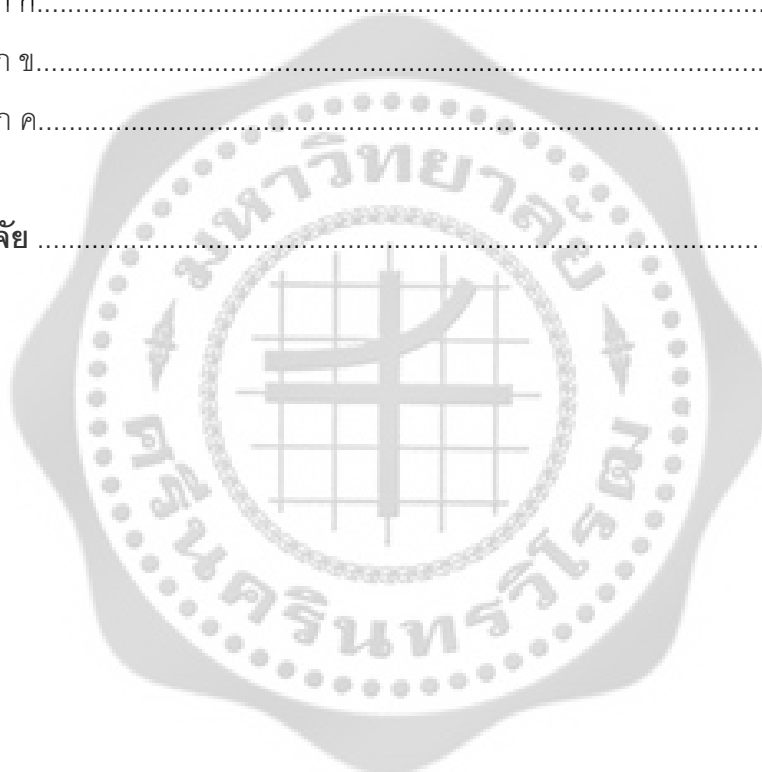
บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	3
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบแนวคิด	6
สมมุติฐานการวิจัย	6
2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	8
วิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนและ	
คุณลักษณะอันพึงประสงค์	8
สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา.....	10
มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	12
แนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษา	14
การจัดการเรียนรู้พลศึกษา	14
จุดมุ่งหมายการจัดการเรียนรู้พลศึกษา	15
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ	18
ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ	18
ลักษณะของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ	19
แนวคิดทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	25
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬา.....	28
ความหมายของความมีน้ำใจนักกีฬา.....	28
ลักษณะของผู้มีน้ำใจนักกีฬา.....	30
แนวคิดการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬา.....	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
พัฒนาการของนักเรียนระดับประถมศึกษา.....	40
พัฒนาการทางร่างกาย	40
พัฒนาการทางอารมณ์	40
พัฒนาการทางสังคม	41
พัฒนาการทางสติปัญญา	42
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	42
งานวิจัยในประเทศ	42
งานวิจัยต่างประเทศ	48
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	51
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	51
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	52
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	56
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	73
บทย่อ	73
สรุปผล	74
อภิปรายผล	77
ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้	83

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	83
บรรณานุกรม	84
ภาคผนวก	89
ภาคผนวก ก.....	90
ภาคผนวก ข.....	136
ภาคผนวก ค.....	141
ประวัติย่อผู้วิจัย	143

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้.....	54
2	ค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้าน ความมีน้ำใจนักกีฬา โดยแยกเป็นรายด้าน.....	56
3	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ ที่ 10 และระยะติดตามผลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการ เรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยแบ่งความมีน้ำใจนักกีฬาออกเป็น 10 ด้าน	59
4	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลองสัปดาห์ ที่ 10 ของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ.....	62
5	ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการ จัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการ จัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติของนักเรียนระดับประถมศึกษา ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10	68
6	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความมีน้ำใจ นักกีฬากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผลเฉพาะในกลุ่มทดลอง	69
7	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวชนิดวัดซ้ำของคะแนนความมีน้ำใจ นักกีฬาก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลอง ในกลุ่มทดลองและกลุ่ม ควบคุม	70

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน กลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผล โดยแบ่งออกเป็นแต่ละด้านตาม แบบวัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา	61
3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 โดยแบ่งออกเป็นแต่ละด้านตามแบบวัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา.....	64
4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองของ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อ ความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษาและของนักเรียนกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ	65
5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลังสัปดาห์ที่ 5 ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อ ความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษาและของนักเรียน กลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ โดยแบ่งเป็นรายด้าน	66
6 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษา และของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ โดยแบ่งเป็นรายด้าน.....	67
7 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุม ในการวัดก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผลของกลุ่มทดลอง	70

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาความวุ่นวายเกิดภายในประเทศอย่างมาก ปัญหาความขัดแย้งต่างๆ ซึ่งนำไปสู่ปัญหาทางสังคม สาเหตุหนึ่งที่สำคัญก็มาจากประชาชนบางกลุ่มยังขาดความเคารพในกฎกติกาของบ้านเมือง ไม่เคารพในกฎหมาย เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมา รวมไปถึงการที่ประชาชนขาดความมีน้ำใจนักกีฬา เห็นได้จากปัญหาความรุนแรง ความวุ่นวาย ที่เกิดขึ้นในการแข่งขันกีฬานานาชาติต่างๆ เช่น การไม่ยอมรับคำตัดสิน การประท้วงจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น เห็นได้ชัดเจนที่สุดคือ การแข่งฟุตบอลในประเทศไทย มีเหตุการณ์การรุมทำร้ายกรรมการผู้ตัดสินจากผู้ชมหรือนักกีฬา

แสดงให้เห็นว่าประชาชนในประเทศไทย จำเป็นต้องมีการส่งเสริมด้านคุณธรรมจริยธรรม ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา โดยจะเริ่มต้นจากนักเรียนระดับประถมศึกษา เป็นสำคัญ วิชาสุขศึกษาและพลศึกษาเป็นวิชาที่สามารถช่วยเสริมสร้างให้ นักเรียนเกิดคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬา วิชาสุขศึกษาและพลศึกษา เป็นกระบวนการฝึกฝนร่างกายให้มีสมรรถภาพดีขึ้น โดยใช้กิจกรรม การเคลื่อนไหวเป็นสื่อที่ ช่วยส่งเสริมให้ร่างกายเจริญเติบโต แข็งแรง ว่องไว ช่วยส่งเสริมอบรมจิตใจให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย หนักแน่น อดทน รู้แพ้ รู้ชนะ มีจิตใจสูง สร้างสรรค์ความสามัคคี และมีน้ำใจเป็นนักกีฬา กอง วิสุทธการมณ. 2523 (दनय दवगुममेसूर. 2553; อ้างอิงจาก กอง วิสुทธการมณ. 2523)

วิชาสุขศึกษาและพลศึกษา เป็นสาระที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา โดยมีเป้าหมายของการศึกษา คือ จะต้องพัฒนาให้นักเรียนมีความพร้อมทั้ง ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีทักษะในการเคลื่อนไหวและการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ได้ถูกต้อง ช่วยปลูกฝังให้ผู้เรียนมีน้ำใจเป็นนักกีฬาคือ การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย รู้จักช่วยเหลือเกื้อกูลและมีจิตใจที่แจ่มใส ร่าเริง ฝึกให้ผู้เรียนได้รู้จักแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า รวมไปถึงการคิดวางแผนหรือการพัฒนาทักษะต่างๆ ของตนเอง และได้ฝึกประสบการณ์การเข้าไปมีส่วนร่วมในสังคม ทั้งนี้กิจกรรม การออกกำลังกายและการเล่นกีฬาในทางพลศึกษานั้นได้จำลองการอยู่และการทำงานร่วมกันในสังคม มาให้นักเรียนได้รู้จักและเรียนรู้ถึงบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของตนเองในสังคม โดยในขณะที่เล่นกีฬานักเรียนจะต้องเข้าใจถึงบทบาทหน้าที่ ที่ต้องรับผิดชอบ ซึ่งถ้านักเรียนละเลยบทบาทหน้าที่ของตนเองแล้วจะเกิดผลเสียต่อทีม รวมถึงผลการแข่งขัน การที่นักเรียนจะปฏิบัติหน้าที่ในทีมได้โดยไม่ขาด

ตกบกพร่องนั้นนักเรียนจำเป็นที่จะต้องมีความที่ดี มีสมรรถภาพทางกายที่แข็งแรง และมีไหวพริบในการแก้ไขปัญหาได้ดี แสดงให้เห็นว่าในขณะที่นักเรียนได้เล่นกีฬาอยู่นั้น นักเรียนจะต้องบูรณาการความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและความสามารถทั้งหมดของนักเรียนแต่ละคนออกมาอย่างเต็มที่ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนสามารถมองเห็นว่าการใช้ชีวิตในสังคม ก็เปรียบเสมือนการแข่งขันกีฬาที่จะต้องมีการแข่งขันกันตลอดเวลา ดังนั้นในการอยู่ร่วมกันในสังคมจำเป็นในชีวิตจริงของนักเรียนก็จะอยู่ร่วมกันอย่างผู้มีน้ำใจนักกีฬา

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาจึงเป็นส่วนประกอบหนึ่งของการสร้างสังคมโดยเริ่มจากการปลูกฝังแก่เด็กและเยาวชนให้มีใจรักในการออกกำลังกายและเล่นกีฬา ปลูกฝังให้เด็กรู้จักบทบาทหน้าที่ในสังคมและเคารพในกฎกติกาของสังคม (วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2548) การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ประกอบด้วย 5 สาระ 6 มาตรฐานการเรียนรู้ ได้แก่ สาระที่ 1 การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์ มาตรฐานการเรียนรู้ที่ 1.1 เข้าใจธรรมชาติและการเจริญเติบโต และการพัฒนาการของมนุษย์ สาระที่ 2 ชีวิตและครอบครัว มาตรฐานการเรียนรู้ที่ 2.1 เข้าใจและเห็นคุณค่าของชีวิต ครอบครัว เพศศึกษาและมีทักษะในการดำเนินชีวิต สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล มาตรฐานการเรียนรู้ที่ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและกีฬา มาตรฐานการเรียนรู้ที่ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา สาระที่ 4 การเสริมสร้างสุขภาพ สมรรถภาพทางกายและการป้องกันโรค มาตรฐานการเรียนรู้ที่ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการเสริมสร้างสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรคและการเสริมสร้างสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ และสาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต มาตรฐานการเรียนรู้ที่ 5.1 ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุการใช้ยาเสพติดและความรุนแรง (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช. 2551)

จะเห็นได้ว่า “น้ำใจนักกีฬา” เป็นค่านิยมที่พึงประสงค์หนึ่งที่จำเป็นและสำคัญยิ่งในมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษาที่เป็นพื้นฐานที่จะช่วยให้บุคคลสามารถมีชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างเป็นปกติสุข เป็นคุณธรรมที่ควรส่งเสริมให้มีการปลูกฝังขึ้นในตัวบุคคล ได้แก่ การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย รวมทั้งการต่อสู้และการแข่งขันด้วยวิถีทางของกรกีฬาอย่างเต็มความสามารถ มีความยินดีที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และระเบียบข้อบังคับเคารพในกฎ กติกาและยอมรับคำตัดสินโดยไม่มีข้อโต้แย้ง มีน้ำใจที่เต็มไปด้วยความสามัคคี เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ถ้อยทีถ้อยอาศัยซึ่งกันและกัน ไม่เอาวัดเอาเปรียบแม้จะเป็นฝ่ายเดียวกันหรือฝ่ายตรงข้ามก็ตาม (วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2523)

การที่จะทำให้นักเรียนจะเกิด ความมีน้ำใจนักกีฬา ปัจจัยหนึ่งที่สำคัญคือ การจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอน การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นการสร้างความสัมพันธ์ และความสามัคคีกันระหว่างผู้เรียนในกลุ่ม ซึ่งมีสมาชิกในกลุ่มไม่ใหญ่เกินไปนัก และทำให้นักเรียนเก่งได้มีโอกาสได้ช่วยเหลือผู้ที่ยังอ่อน จึงเป็นการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬา และเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่กัน รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นตลอดจนมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับ มีความร่วมมือในการทำงานเพราะความสำเร็จของกลุ่มถือว่าเป็นเป้าหมายสำคัญ นอกจากนี้ยังฝึกทักษะทางสังคมความเป็นประชาธิปไตยให้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสฝึกทักษะทางสังคม (สุคนธ์สินทพานนท์; และคณะ. 2545: 46) จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬานักเรียนประถมศึกษา

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เมื่อได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ซึ่งเป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนในวิชาพลศึกษาได้นำไปพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอนและเป็นแนวทางในการวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนวิชาพลศึกษา ในปีการศึกษา 2566 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนเอกชนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 จำนวน 60 คน การเลือกโรงเรียนที่ทำการทดลอง ผู้วิจัยเลือกโรงเรียนสิริวุฒิวินยา ด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้
 - 1.1 การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ(Cooperative Learning)
 - 1.2 การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ(Traditional Learning)
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความมีน้ำใจนักกีฬา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ** หมายถึง การจัดการเรียนรู้ในวิชาพลศึกษาที่จัดให้ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ ตามเป้าหมายที่กำหนดเพิ่มเติมให้เหมาะสมกับจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาทั้ง 5 ขั้นตอนการสอน คือ 1) ขั้นเตรียม 2) ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกาย 3) ขั้นตอนอธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ 4) ขั้นนำไปใช้ 5) ขั้นสรุป
2. **การจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติ** หมายถึง วิธีการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติ ประกอบด้วยขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นเตรียม 2) ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกาย 3) ขั้นตอนอธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ 4) ขั้นนำไปใช้ 5) ขั้นสรุป
3. **ความมีน้ำใจนักกีฬา** หมายถึง ลักษณะต่างๆ ที่มีในตัวบุคคลที่มีคุณธรรมทางด้านจิตใจและสามารถแสดงออกตามสภาพการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งมีคุณลักษณะที่สำคัญ 10 ประการ ดังนี้
 - 3.1 **ความยุติธรรม** หมายถึง พฤติกรรมหรือการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการกระทำที่มีความเที่ยงตรงและเสมอภาค ไม่ลำเอียง มีเหตุผลสอดคล้องกับความเป็นจริง ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง
 - 3.2 **ความมีวินัย** หมายถึง พฤติกรรมหรือการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการตรงต่อเวลา ปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อตกลงที่กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด
 - 3.3 **ความมุ่งมั่น** หมายถึง พฤติกรรมหรือการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการปฏิบัติตนอย่างเต็มความสามารถ มีความมุ่งมั่นรับผิดชอบหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายด้วยความเอาใจใส่ มีความเพียรพยายามที่จะทำหน้าที่ ที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุด
 - 3.4 **ความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย** หมายถึง พฤติกรรมหรือการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการยอมรับผลของการแข่งขัน หรือการทำกิจกรรมใดๆ การตัดสินใจหรือการต่อสู้ในทุกรูปแบบโดยไม่เอาผลของการแพ้ชนะมาเป็นอารมณ์จนทำให้เกิดการแสดงท่าทีที่ไม่พึงประสงค์ออกมา

รวมทั้งไม่ถือโทษโกรธคู่แข่งจนเมื่อเกิดพลังพลาดโดยไม่ได้ตั้งใจ ไม่แสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าวเพื่อโต้ตอบ

3.5 ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ หมายถึง พฤติกรรมหรือการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการแบ่งปันให้ความช่วยเหลือผู้อื่น การให้ความสนับสนุน ส่งเสริมความสามารถของผู้อื่นให้ก้าวหน้า มีชื่อเสียง

3.6 ความสามัคคี หมายถึง พฤติกรรมหรือการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ร่วมมือกันเพื่อทำกิจใดๆ ให้บรรลุตามเป้าหมาย ไม่เอาดีหรือเด่นแต่ตัวเอง มีความจงรักภักดีต่อหมู่คณะ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ไม่ก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่คณะ

3.7 ความอดทน อดกลั้น หมายถึง พฤติกรรมหรือการแสดงออกของบุคคลในลักษณะการข่มใจตนเอง มีความยับยั้งชั่งใจ รักษาสติอย่างมั่นคง มีใจคอบหนักแน่น สามารถควบคุมตนเองได้

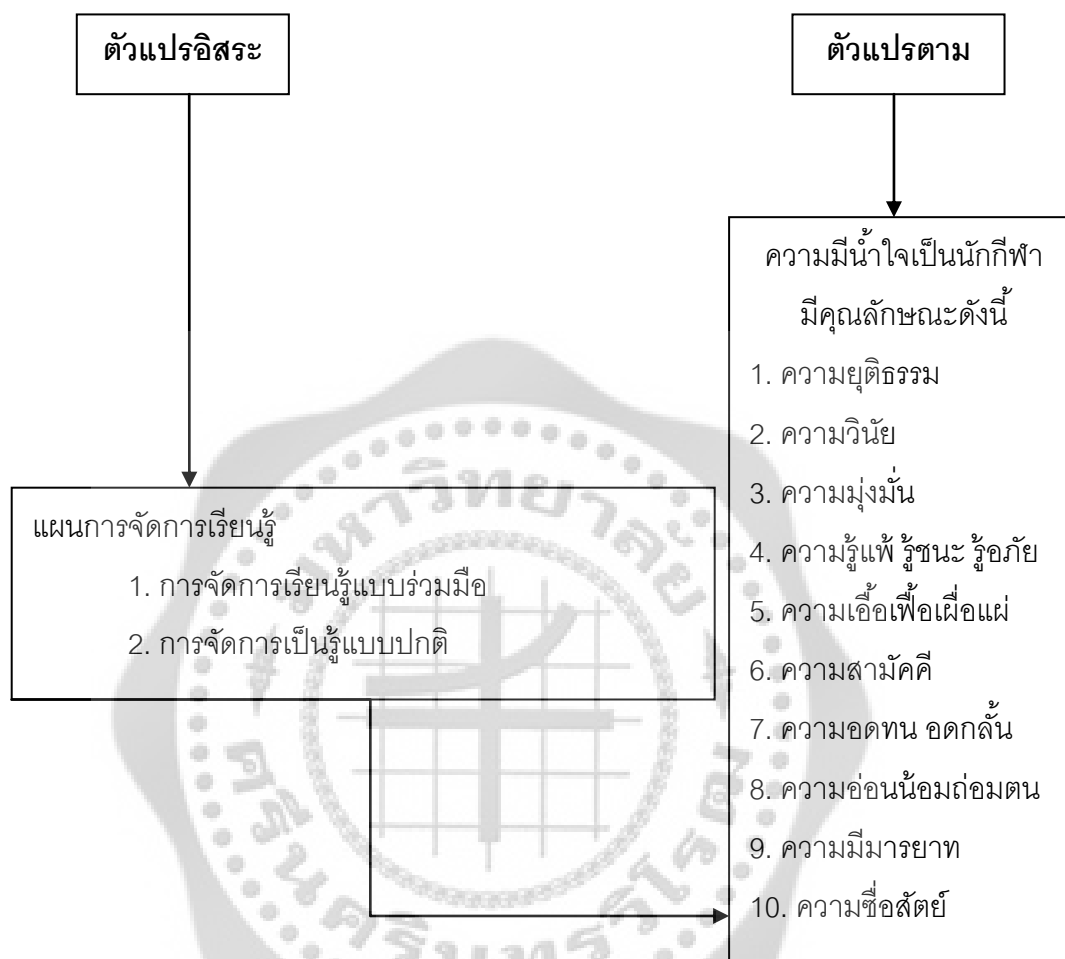
3.8 ความอ่อนน้อมถ่อมตน หมายถึง พฤติกรรมหรือการแสดงออกของบุคคลในลักษณะการสงบเสียงยอมเจียมตน การไม่แสดงตนโอ้อวดต่อผู้มีความสามารถดีกว่า

3.9 ความมีมารยาท หมายถึง พฤติกรรมหรือการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการปฏิบัติตนต่อผู้อื่นอย่างสุภาพ เรียบร้อย ให้เกียรติและเคารพในสิทธิหน้าที่ของผู้อื่น

3.10 ความซื่อสัตย์ หมายถึง พฤติกรรมหรือการแสดงออกของบุคคลในลักษณะของการปฏิบัติตนตรงต่อความเป็นจริงที่เกิดขึ้น ไม่คดโกงทั้งต่อหน้าและลับหลัง ตรงไปตรงมาทั้งทางกายวาจาและใจ มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด ซึ่งในการเรียนนี้หมายถึง ผลการทดสอบความมีน้ำใจนักกีฬาในด้านต่างๆ ทั้ง 10 ด้าน จะประกอบด้วย ด้านละ 6 ข้อ รวมทั้งฉบับมีจำนวน 60 ข้อ

4. นักเรียนระดับประถมศึกษา หมายถึง นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 โรงเรียนสิริวิทย์วิทยา จังหวัดสมุทรปราการ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา หลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติมีความแตกต่างกัน
2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือหลังการทดลองแตกต่างกับก่อนการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอรายละเอียดตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.1 วิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนและคุณลักษณะ

อันพึงประสงค์

1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

1.3 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2. แนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

2.1 การจัดการเรียนรู้พลศึกษา

2.2 จุดมุ่งหมายการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

3.2 ลักษณะของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

3.3 แนวคิดทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

4. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬา

4.1 ความหมายของความมีน้ำใจนักกีฬา

4.2 ลักษณะของผู้มีน้ำใจนักกีฬา

4.3 แนวคิดการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬา

5. พัฒนาการของนักเรียนระดับประถมศึกษา

5.1 พัฒนาการทางร่างกาย

5.2 พัฒนาการทางอารมณ์

5.3 พัฒนาการทางสังคม

5.4 พัฒนาการทางสติปัญญา

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยในประเทศ

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑

วิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้ และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษต่อการศึกษาประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชนที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสดำเนินการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์ได้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารการคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยีและมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุนทรีย์ และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและ

การปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมมีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผล และความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่างๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่างๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่างๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่างๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสม และมีคุณธรรมในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขทั้งในฐานะพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

สาระมาตรฐานการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551) ได้จัดทำสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาและอธิบายตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ไว้ดังนี้

สุขภาพหรือสุขภาวะ หมายถึง ภาวะของมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางกาย ทางจิต ทางสังคม และทางปัญญาหรือจิตวิญญาณ สุขภาพหรือสุขภาวะจึงเป็นเรื่องสำคัญ เพราะเกี่ยวข้องกับทุกมิติของชีวิต ซึ่งทุกคนควรจะได้เรียนรู้เรื่องสุขภาพ เพื่อจะได้มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง มีเจตคติ คุณธรรม และค่านิยมที่เหมาะสม รวมทั้งมีทักษะปฏิบัติด้านสุขภาพจนเป็นกิจนิสัย อันจะส่งผลให้สังคมโดยรวมมีคุณภาพ

สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมายเพื่อการดำรงสุขภาพ การสร้างเสริมสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืน

สุขศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรม ค่านิยม และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่ไปด้วยกัน

พลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้งสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา

สาระที่เป็นกรอบเนื้อหาหรือขอบข่ายองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาประกอบด้วย

1. การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องธรรมชาติ

ของการเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์ ปัจจัยที่มีผลต่อการเจริญเติบโต ความสัมพันธ์เชื่อมโยงในการทำงานของระบบต่างๆ ของร่างกาย รวมถึงวิธีปฏิบัติตนเพื่อให้เจริญเติบโตและมีพัฒนาการที่สมวัย

2. ชีวิตและครอบครัว ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องคุณค่าของตนเองและครอบครัว การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ความรู้สึกทางเพศ การสร้างและรักษาสัมพันธ์ภาพกับผู้อื่น สุขปฏิบัติทางเพศ และทักษะในการดำเนินชีวิต

3. การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ การเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬา ทั้งประเภทบุคคลและประเภททีมอย่างหลากหลายทั้งไทยและสากล การปฏิบัติตามกฎ กติกา ระเบียบ และข้อตกลงในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬา และความมีน้ำใจ

4. การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และการป้องกันโรค ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับหลักและวิธีการเลือกบริโภคอาหาร ผลิตภัณฑ์และบริการสุขภาพ การสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ และการป้องกันโรคทั้งโรคติดต่อและโรคไม่ติดต่อ

5. ความปลอดภัยในชีวิต ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ทั้งความเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ ความรุนแรง อันตรายจากการใช้ยาและสารเสพติด รวมถึงแนวทางในการสร้างเสริมความปลอดภัยในชีวิต

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ใน กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษามี 5 สาระ 6 มาตรฐาน ดังนี้

สาระที่ 1 การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 เข้าใจและเห็นคุณค่าตนเอง ครอบครัว เพศศึกษาและมีทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา มาตรฐาน

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรีภาพของการกีฬา

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรคและการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุการใช้ยาสารเสพติด และความรุนแรง

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1. เข้าใจความสัมพันธ์เชื่อมโยงในการทำงานของระบบต่างๆของร่างกายและรู้จักดูแลอวัยวะที่สำคัญของระบบนั้นๆ
2. เข้าใจธรรมชาติการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม แรงขับทางเพศของชายหญิง เมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น สามารถปรับตัวและจัดการได้อย่างเหมาะสม
3. เข้าใจและเห็นคุณค่าของการมีชีวิตและครอบครัวที่อบอุ่นและเป็นสุข
4. ภูมิใจและคุณค่าในเพศของตน ปฏิบัติสุชนามัยทางเพศได้ถูกต้องเหมาะสม
5. ป้องกันและหลีกเลี่ยง สิ่งปัจจัยพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพและการเกิดโรคอุบัติเหตุ ความรุนแรง สารเสพติด และการถูกล่วงละเมิดทางเพศ
6. มีทักษะการเคลื่อนไหวและการควบคุมตนเองในการเคลื่อนไหวแบบผสมผสาน
7. รู้หลักการเคลื่อนไหวและสามารถเลือกเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย เกมการละเล่นพื้นเมืองกีฬาไทย กีฬาสากลได้อย่างปลอดภัยและสนุกสนาน มีน้ำใจนักกีฬาโดยปฏิบัติตามกฎ กติกาสิทธิ และหน้าที่ของตนเองจนงานสำเร็จลุล่วง
8. วางแผนปฏิบัติกิจกรรมทางกาย กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพได้ตามความเหมาะสมและต้องการเป็นประจำ
9. จัดการกับอารมณ์ ความเครียด และปัญหาสุขภาพได้อย่างเหมาะสม
10. มีทักษะในการแสวงหาความรู้ ข้อมูลข่าวสารเพื่อใช้สร้างเสริมสุขภาพ

ในส่วนของสาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและกีฬาตัวชี้วัดชั้นปีดังนี้

ตัวชี้วัด

- 1.แสดงทักษะการเคลื่อนไหวร่วมกับผู้อื่นในลักษณะแบบผลัดและแบบผสมผสานได้ตามลำดับทั้งแบบอยู่กับที่ เคลื่อนที่ และใช้อุปกรณ์ประกอบ และการเคลื่อนไหวประกอบเพลง
2. จำแนกหลักการเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรงและความสมดุลในการเคลื่อนไหวร่างกายในการเล่น เล่นกีฬา และนำมาปรับปรุง เพิ่มพูนวิธีปฏิบัติของตนและผู้อื่น

3. เล่นกีฬาไทย กีฬาสากล ประเภทบุคคลและประเภทอย่างละ 1 ชนิด
4. ใช้ทักษะกลไกเพื่อปรับปรุงเพิ่มพูนความสามารถของตนและผู้อื่นในการเล่นกีฬา
5. ร่วมกิจกรรมทางนันทนาการอย่างน้อย 1 กิจกรรมแล้วนำความรู้และหลักการที่ได้ไปใช้เป็นฐานการศึกษาหาความรู้เรื่องอื่นๆ

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

1. การเคลื่อนไหวร่วมกับผู้อื่นแบบผลัดในลักษณะผสมผสานในการร่วมกิจกรรมทางกาย เช่น กิจกรรมแบบผลัด กายบริหารประกอบเพลง ยืดหยุ่นขั้นพื้นฐานที่ใช้ทำต่อเนื่องและการต่อตัวต่างๆ
2. การเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรง และความสมดุลกับการพัฒนาการเคลื่อนไหวในการเล่นเกมส์และกีฬา
3. การเล่นกีฬาไทย กีฬาสากล ประเภทบุคคลและประเภททีม เช่น กรีฑา ประเภทลู่วิ่ง ประเภทลาน เปตอง วอลเลย์บอล เทเบิลเทนนิส วอลเลย์บอล ฟุตบอล ตะกร้อวง
4. การใช้ข้อมูลด้านทักษะกลไกเพื่อปรับปรุงและเพิ่มพูนความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมทางกายและเล่นกีฬา
5. นำความรู้ที่ได้และหลักการของกิจกรรมนันทนาการไปใช้เป็นฐานการศึกษาหาความรู้

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

1. อธิบายประโยชน์และหลักการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพทางกายและการสร้างเสริมบุคลิกภาพ
2. เล่นเกมที่ใช้ทักษะการวางแผนและสามารถเพิ่มพูนทักษะการออกกำลังกายและการเคลื่อนไหวอย่างเป็นระบบ
3. เล่นกีฬาที่ตนเองชื่นชอบและสามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเองเป็นประจำ
4. ปฏิบัติตามกฎ กติกาตามชนิดกีฬาที่เล่น โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น
5. จำแนกกลวิธีการรุก การป้องกันและการนำไปใช้ในการเล่นกีฬา
6. เล่นเกมและกีฬาดด้วยความสามัคคีและมีน้ำใจนักกีฬา

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

1. ประโยชน์และหลักการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพทางกายและการสร้างเสริมบุคลิกภาพ

2. การเล่นเกมที่ใช้ทักษะการวางแผน

3. การเพิ่มพูนทักษะการออกกำลังกายและการเคลื่อนไหวอย่างเป็นระบบ

4. การเล่นเกมประเภทบุคคลและประเภททีมที่ชื่นชอบ

5. การประเมินทักษะการเล่นกีฬาของตน

6. กฎ กติกาในการเล่นกีฬาไทย กีฬาสากลตามชนิดกีฬาที่เล่น

7. กลวิธีการรุก การป้องกันในการเล่นกีฬา

8. การสร้างความสามัคคีและความมีน้ำใจนักกีฬาในการเล่นและกีฬา

กล่าวโดยสรุปหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ในสาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่อง การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ โดยผ่านการเล่นกีฬาไทย กีฬาสากล ทั้งประเภทเดี่ยวและประเภททีม อย่างน้อย 1 ชนิด ผู้เรียนสามารถบอกถึงประโยชน์ของการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพทางกาย และการสร้างเสริมบุคลิกภาพ สามารถปฏิบัติตามกฎ กติกา ระเบียบ และได้รับการส่งเสริมความมีน้ำใจนักกีฬาและชื่นชมสุนทรีย์ภาพของการกีฬา

แนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

การจัดการเรียนรู้พลศึกษา

ชาร์แมน (दनัย दवगुममेस्त्र. 2553: 60; อ้างอิงจาก Sharman. 1934) ได้ให้ความหมายของพลศึกษาไว้ว่า พลศึกษาคือการศึกษาแขนงหนึ่งโดยการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่ใช้การเคลื่อนไหวทางกลไกของร่างกายและเป็นการศึกษาที่ให้ผลทางพฤติกรรมพึงประสงค์

กู๊ด (दनัย दवगुममेस्त्र. 2553: 60; อ้างอิงจาก Good. 1959) ได้ให้ความหมายพลศึกษาว่าหมายถึง โครงการเรียนการสอนและการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทต้องใช้กล้ามเนื้อใหญ่ๆ ทั้งหลาย ซึ่งจัดไว้เพื่อที่จะส่งเสริมพัฒนาการของร่างกาย ทักษะการเคลื่อนไหวทางกลไก เจตคติต่างๆ และนิสัยแห่งความประพฤติอันดีงามที่พึงประสงค์ทั้งหลาย

คามิล และ โรซาลิน (दनัย दवगुममेस्त्र. 2553: 60; อ้างอิงจาก Camille; & Rosalind. 1963) ให้ความหมายว่า พลศึกษาเป็นการศึกษาด้านศิลปะและวิทยาศาสตร์ในการเคลื่อนไหวของมนุษย์ซึ่งจำเป็นในการดำเนินชีวิตสำหรับโลกปัจจุบัน หรือการพัฒนาการเคลื่อนไหวและพฤติกรรม

ของมนุษย์ โดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายเป็นสื่อและการกระทำนั้นจะเป็นข้อกำหนด เป็นเกณฑ์ แสดงออกอย่างชัดเจน หรือแสดงโดยใช้หลักความจริงตามธรรมชาติ

บุชเชอร์ (दन्य दवगुममेस्र. 2553: 60; อ้างอิงจาก Bucher. 1975) ให้ความหมายว่า พลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งในกระบวนการศึกษาทั้งหมด ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้เกิด การพัฒนาการทางกาย จิตใจอารมณ์ และสังคม โดยใช้กิจกรรมต่างๆ ที่เลือกแล้วเป็นสื่อให้บรรลุถึง จุดมุ่งหมายที่วางไว้

กอง วิสุทธารมณ (दन्य दवगुममेस्र. 2553: 60; อ้างอิงจาก กอง วิสุทธารมณ. 2523) ให้ความหมายของพลศึกษาไว้ว่า พลศึกษาเป็นกระบวนการฝึกฝนร่างกายให้มีสมรรถภาพดีขึ้น โดยใช้กิจกรรมของการเคลื่อนไหวเป็นเครื่องมือประกอบการพลศึกษา ช่วยส่งเสริมให้ร่างกาย เจริญเติบโต แข็งแรง ว่องไว ช่วยส่งเสริมอบรมจิตใจให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย หนักแน่น อดทน รู้แพ้ รู้ชนะ มีจิตใจสูงสร้างสรรค์ความสามัคคี และมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การปฏิบัติกิจกรรมทางพลศึกษาหรือกีฬาเป็นสื่อในการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิด การพัฒนาในทุกๆ ด้าน ทั้งในด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านทักษะการเคลื่อนไหวของร่างกาย ด้านความรู้ความเข้าใจในการออกกำลังกาย ด้านคุณธรรม การมีน้ำใจนักกีฬา และด้านเจตคติที่ดีใน การออกกำลังกาย โดยการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬาต่างๆ ด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า พลศึกษา คือ การจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวทางร่างกาย เป็นสื่อในการพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและรวมไปถึงสติปัญญา และได้ปลูกฝัง คุณธรรม ได้แก่ การรู้แพ้ รู้ชนะและรู้ถ้อย ความยุติธรรม ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความสามัคคี ความรับผิดชอบ ซึ่งผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองจากการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน พลศึกษา

จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนพลศึกษา

ฟอง เกิดแก้ว (दन्य दवगुममेस्र. 2553: 61; อ้างอิงจาก ฟอง เกิดแก้ว. 2526) กล่าวว่า การสอนพลศึกษานั้นมีจุดมุ่งหมายเฉพาะที่สามารถมองเห็นได้เด่นชัด ดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้มีสมรรถภาพและสุขภาพของร่างกายดีขึ้นรวมทั้งการรักษาไว้ซึ่งสุขภาพ (Maintain Health) ที่ดีให้คงสภาพอยู่ต่อไป ความมุ่งหมายข้อนี้นับว่าสำคัญ และเป็นหัวใจของ การสอนพลศึกษา เพราะการศึกษาแขนงอื่นมีส่วนบกพร่องทางด้านนี้ การสอนพลศึกษาเท่านั้นมี บทบาทที่จะเสริมสร้างสมรรถภาพทางด้านร่างกายได้อย่างแท้จริง ถ้าการสอนไม่บรรลุผลตาม ความมุ่งหมายนี้ย่อมหมายถึงความล้มเหลวของการสอน ในสภาพความเป็นอยู่ของบุคคลทุกเพศ ทุกวัยถือว่าสมรรถภาพของร่างกายเป็นรากฐานอันสำคัญยิ่งที่จะสร้างความสำเร็จในการดำรงชีวิต

ได้ถูกต้อง และเด็กจะได้ปรับปรุงตนเองให้เหมาะสมกับสังคมและเข้ากับเพื่อนฝูงได้ กิจกรรมพลศึกษาส่วนใหญ่ให้มีการเล่นเป็นกลุ่มเป็นทีม ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้รู้จักวิธีเล่นร่วมกัน เล่นเพื่อส่วนรวมเกิด ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) กล่าวว่า การเรียนการสอนพลศึกษา เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ มุ่งให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ตามหลักการและปรัชญาของการพลศึกษา คือ การจัด การเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงด้วยตนเองเป็นสำคัญ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และ พัฒนาตนเองในด้านต่างๆ อย่างเต็มศักยภาพ ซึ่งมีกระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญ คือ

1. กระบวนการสร้างความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ เป็นกระบวนการเตรียม ร่างกายและจิตใจของผู้เรียนก่อนที่จะเริ่มเรียนพลศึกษา ซึ่งมีความสำคัญและจำเป็นในการเรียน พลศึกษาเป็นอันมาก เนื่องจากกระบวนการสร้างความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจเป็น การกระตุ้นให้นักเรียนมีความตื่นตัว พร้อมที่จะเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกายด้วยความปลอดภัย และทำให้ระบบต่างๆ ของร่างกายได้รับการกระตุ้นให้ตื่นตัวและพร้อมที่จะเคลื่อนไหวได้โดยไม่เกิด การบาดเจ็บ
2. กระบวนการสร้างความเข้าใจและความสามารถในการปฏิบัติ เป็นกระบวนการที่ ครูช่วยให้ผู้เรียนได้มีความเข้าใจและเห็นความสำคัญในสิ่งที่เรียน เห็นคุณค่าและประโยชน์ของกีฬา หรือกิจกรรมที่จะสอน รวมทั้งกำหนดระเบียบ กติกาการเล่น หรือข้อตกลงอื่นๆ ที่จะช่วยให้การเล่นกีฬา เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้
3. กระบวนการปฏิบัติจริงเพื่อความสนุกสนาน เป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียน การสอนพลศึกษา เพราะเป็นกระบวนการที่จะทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสนำสิ่งที่ได้เรียนรู้มาใช้ใน สภาพจริง ทำให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง และได้พัฒนาตนเองในด้านต่างๆ ตามที่ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้
4. กระบวนการสรุป ประเมินผล และสรุปปฏิบัติ เป็นกระบวนการสุดท้ายของการเรียน การสอนพลศึกษา เพราะเป็นการสรุปและประเมินผลของการเรียนการสอนที่ผ่านมาให้ผู้เรียนทราบ เพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้น สิ่งที่ครูควรแจ้งให้ผู้เรียนทราบจะมีทั้งในด้านการเล่น และพฤติกรรม การแสดงออก ของผู้เรียนเกี่ยวกับระเบียบ กติกา การมีน้ำใจนักกีฬา และอื่นๆ ที่ควรส่งเสริมให้ดีขึ้น ผู้เรียนจะได้มี เวลาพักก่อนที่จะทำความสะอาดร่างกายและเข้าเรียนในวิชาอื่นๆ ต่อไป

การจัดการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา ซึ่งมุ่งเน้นเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพเป็นสำคัญ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้จึงให้ ความสำคัญกับเรื่องทักษะกระบวนการ โดยผสมผสานเข้ากับเรื่องของความรู้ คุณธรรม จริยธรรม และ ค่านิยมสัมฤทธิ์ผลของการเรียนรู้ จะเห็นได้จากผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน คือ สามารถปฏิบัติได้ หรือปฏิบัติ

เป็นประจําสม่ำเสมอในการดำเนินชีวิตประจำวัน จึงอาจกล่าวได้ว่าการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา เป็นการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการปฏิบัติคือ กระบวนการที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติจนเกิด ความชำนาญ การที่ให้ผู้เรียนศึกษาตนเองโดยการสังเกตและได้เห็นตัวอย่างจากของจริงหรือการสาธิต ผู้เรียนสามารถฝึกปฏิบัติได้โดยอัตโนมัติเกิดผลดีในการเรียนอย่างยั้ง ขั้นตอนการปฏิบัติมี 4 ขั้นตอน คือ

1. สังเกตรับรู้ หมายถึง ให้ผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างหลากหลายจากรูปภาพ วีดิทัศน์ การสาธิตของจริง จนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และผู้เรียนสามารถสรุปเป็นความคิดรวบยอดได้

2. ทำตามแบบ หมายถึง ให้ผู้เรียนตามแบบอย่าง หรือตัวอย่างที่แสดงให้เห็นทีละ ขั้นตอน โดยลำดับจากง่ายไปหายาก

3. ทำเองโดยไม่มีแบบ หมายถึง ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติเองโดยลำดับขั้นตอนตั้งแต่ เริ่มต้นไปสู่ผลสำเร็จจากประสบการณ์ที่เคยเห็นได้ศึกษาด้วยตนเอง

4. ฝึกให้ชำนาญ หมายถึง ให้ผู้เรียนปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความชำนาญหรือทำได้ โดย อัตโนมัติ ซึ่งอาจจะเป็นผลงานชิ้นเดิมหรือผลงานที่สร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่

สรุปได้ว่า การเรียนการสอนพลศึกษาเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นเพื่อเสริมสร้าง ความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกาย และเกิดการเรียนรู้ทางสังคมจากการเข้าร่วมกิจกรรมเป็นกลุ่ม โดยผ่านการจัดการเรียนรู้พลศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมทางกายเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ ตรง ดังนั้นการเรียนการสอนพลศึกษาจึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับกฎ ระเบียบ กติกา และความมีน้ำใจนักกีฬาโดยจากการสังเกต การเลียนแบบโดยที่เริ่มจากทักษะที่ง่ายไป หาทักษะที่ยากขึ้น และจากการฝึกปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ ปฏิบัติเป็นนิสัย

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

จอห์นสันและและจอห์นสัน (สุวิทย์ บึงบัว. 2553: 74; อ้างอิงจาก Johnson; & Johnson. 1987) กล่าวถึงความหมายของการเรียนแบบร่วมมือว่า เป็นการเรียนที่จัดประสบการณ์ การเรียนรู้ให้ผู้เรียนเรียนเป็นกลุ่มเล็ก กลุ่มละประมาณ 3-5 คน โดยที่สมาชิกในกลุ่มมีความแตกต่างกัน เป็นต้นว่า เพศ เชื้อชาติ ความสามารถทางการเรียน ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ช่วยเหลือ ซึ่งกันและกัน รับผิดชอบการทำงานของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มร่วมกัน

สลาวิน (สุวิทย์ บึงบัว. 2553: 74; อ้างอิงจาก Slavin. 1987) กล่าวถึง ความหมายของ การเรียนแบบร่วมมือว่า เป็นวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนเรียนเป็นกลุ่มเล็ก สมาชิกในกลุ่มโดยทั่วไปมี 4 คน และมีความสามารถแตกต่างกัน เป็นผู้เรียนเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และเรียนอ่อน 1 คน

ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มเดียวกันในการเรียนหรือทำกิจกรรมต่างๆ สมาชิกกลุ่มจะได้รับรางวัล ถ้ากลุ่มทำคะแนนเฉลี่ยได้ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้

อาร์ทซ์ และนิวแมน (สุวิทย์ บึงบัว. 2553: 74; อ้างอิงจาก Artzt; & Newman. 1990) กล่าวถึงความหมายในการเรียนแบบร่วมมือว่า เป็นการเรียนที่จัดสมาชิกเป็นกลุ่มเล็กแล้วร่วมกันแก้ปัญหา หรือทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ สมาชิกทุกคนจะต้องมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทำงาน

กันเตอร์ เอลติส และชวาบ (สุวิทย์ บึงบัว. 2553: 74; อ้างอิงจาก Gunter, Estes; & Schwab. 1990) กล่าวว่า การทำงานโดยการร่วมมืออาจจะเป็นทักษะทางสังคม ซึ่งผู้เรียนได้เรียนรู้ขึ้นได้เมื่อ มีการร่วมมือกัน ในที่ทำงาน ในครอบครัวและในการทำงานอดิเรก ความสำคัญของการเรียนรู้ที่จะร่วมมือจะปรับสร้างประสบการณ์ในโรงเรียนกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือ แต่โอกาสในการร่วมมืออย่างสัมพันธ์กันจะเกิดขึ้นได้ในงานการศึกษาของผู้เรียน

ทิสนา แคมมณี (2551: 98 - 105) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการที่เหมาะสมวิธีการหนึ่งตามแนวคิดของ Constructivism ที่ใช้ในการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ กล่าวคือขณะที่นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกันในกลุ่มจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้กับสมาชิกของกลุ่มได้เป็นอย่างดี เนื่องจากแต่ละคนจะมีวัยใกล้เคียงกันทำให้สามารถสื่อสารกันได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะแตกต่างจากการสื่อสารกับครู การเรียนแบบร่วมมือร่วมใจกันจึงเริ่มต้นจากการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มมีสมาชิกในจำนวนที่พอเหมาะ 3-4 คน

สรุป ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือว่า เป็นการเรียนที่จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก โดยที่สมาชิกในกลุ่มมีความแตกต่างกัน ในเรื่องของความสามารถทางการเรียนและการแสดงออกทางการเคลื่อนไหว ผู้เรียนจะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน สมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รับผิดชอบการทำงาน of สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มร่วมกัน

ลักษณะของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

วรรณทิพา (2541) การเรียนรู้แบบร่วมมือมีความสำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ ได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในระหว่างกลุ่มผู้เรียนซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีแนวคิดที่ชัดเจนยิ่งขึ้นโดยผ่านการพิจารณาแนวคิดของเพื่อนๆ ผ่านการสะท้อนความคิดเห็น และให้เหตุผลกับแนวคิดของตนเอง

สุคนธ์ และคณะ (2545) การเรียนรู้แบบร่วมมือหรือการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ (Cooperative Learning) เป็นวิธีการหนึ่งซึ่งส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมของผู้เรียน โดยมีหลักการสำคัญคือ การให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มโดยยึดแนวคิดที่ว่า “ความสำเร็จของสมาชิกทุกคนจะรวมเป็นความสำเร็จของกลุ่ม” สืบเนื่องจากหลักการนี้ Roger (1997) ชี้ให้เห็นปัจจัยสำคัญ

2 ประการ ได้แก่ Positive Interdependence หรือการพึ่งพากันและกันในทางบวก และ Individual Accountability คือ การมีส่วนร่วมในความรับผิดชอบในหน้าที่หนึ่งของกลุ่ม

กิลลีส (Gillies 2004 : ออนไลน์) การเรียนรู้แบบร่วมมือไม่ใช่เป็นการจัดให้ผู้เรียนนั่งทำงานเป็นกลุ่ม แบบที่เรียกกันว่า “Group work” แต่ต้องอาศัยกระบวนการของกลุ่ม ซึ่งผู้เรียนต้องเข้าใจและตระหนักในหน้าที่และความสำคัญของตนเองที่มีผลต่อความสำเร็จของกลุ่มงานหรือปัญหาที่ให้นักเรียนร่วมมือกันทำควรมีลักษณะที่กระตุ้นให้สมาชิกได้มีโอกาสสื่อสาร อภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันและสร้างเป็นองค์ความรู้ของกลุ่ม ซึ่งจะนำมาซึ่งความสำเร็จร่วมกัน

ทิสนา เขมมณี (2551: 98 -105) เมื่อเริ่มการเรียนการสอนนักเรียนจะต้องฝึกตัวเองให้มีความสามารถเพียงพอที่จะทำกิจกรรมกลุ่มได้ นอกจากนี้ยังต้องยอมรับเงื่อนไขต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ความสำเร็จของแต่ละคนที่เป็นสมาชิกของกลุ่มจะขึ้นอยู่กับความสำเร็จของกลุ่ม
 2. สมาชิกของกลุ่มจะต้องมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ ทั้งด้านปฏิบัติและการมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อให้กระบวนการต่างๆ ภายในกลุ่มได้ดำเนินไปตามเป้าหมายและประสบความสำเร็จสูงสุด
 3. การเรียนการสอนและกิจกรรมต่างๆ มีเป้าหมายหลักเพื่อให้สมาชิกของกลุ่มทุกคนได้มีโอกาสเรียนรู้ตามความสามารถของตนเอง โดยอาศัยความช่วยเหลือจากกลุ่ม
 4. ต้องเตรียมพร้อมสมาชิกของกลุ่มให้มีทักษะการทำงานภายในกลุ่มอย่างเพียงพอที่จะทำให้กิจกรรมของกลุ่มประสบความสำเร็จได้
 5. ใช้ข้อมูลจากการทำกิจกรรมที่ผ่านมาแล้วหรือความรู้เดิมเป็นจุดเริ่มต้นของกิจกรรมกลุ่มในแต่ละครั้ง พร้อมกับใช้ข้อมูลเพิ่มเติมจากสมาชิกของกลุ่มร่วมมือกันเพื่อให้กลุ่มได้มีโอกาสใช้ข้อมูลอย่างเต็มที่ ทั้งนี้ข้อมูลอาจได้มาจากการศึกษาเอกสารหรือผลการทดลองก็ได้
- กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกันในกลุ่มนั้น นอกจากจะกำหนดเงื่อนไขให้สมาชิกของกลุ่มต้องยอมรับแล้ว สมาชิกของกลุ่มยังต้องฝึกทักษะ ในการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน ดังนี้

1. สมาชิกของกลุ่มแต่ละคนจะต้องมีโอกาสได้ขยายความคิดของตนเองเพิ่มเติมโดยใช้ข้อมูลที่มีอยู่ในขณะที่เรียนรู้เรื่องดังกล่าว
2. ควบคุมและชี้แนะทิศทางการดำเนินกิจกรรมให้แก่กลุ่มได้ตามความจำเป็นและเหมาะสม
3. มีเป้าหมายที่จะพูดให้ชัดเจนว่าควรจะต้องทำอะไรจึงจะทำให้กิจกรรมของกลุ่มดำเนินไปอย่างราบรื่น
4. สรุปข้อมูลที่ศึกษามาแล้วและเกี่ยวข้องกับเรื่องที่กำลังศึกษาแล้วนำมาใช้อภิปราย
5. ทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมกระตุ้นให้สมาชิกได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของกลุ่ม

อย่างทั่วถึงโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างทางสติปัญญา

6. ให้ความช่วยเหลือหรือชี้แจงในกรณีที่สมาชิกของกลุ่มเสนอข้อมูลที่ไม่ชัดเจนหรือคลาดเคลื่อน

7. ให้การยอมรับและสนับสนุนสมาชิกของกลุ่มทุกคน

8. หาข้อสรุปหรือเกณฑ์ในการตัดสินใจจากกลุ่มโดยไม่มี ความลำเอียง

การแบ่งประเภทของการเรียนแบบร่วมมือร่วมใจนั้นขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่ง ในที่นี้จะแบ่งโดยใช้ช่วงเวลาในการดำเนินกิจกรรมเป็นเกณฑ์ ซึ่งสามารถแบ่งประเภทของการเรียนแบบร่วมมือร่วมใจได้ 2 ประเภท ดังนี้

1. เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือร่วมใจ ที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดคาบเรียนหรือตั้งแต่ 1 คาบเรียนขึ้นไป เทคนิคเหล่านี้มีลักษณะการจัดกิจกรรมแตกต่างกัน ดังนั้นจึงต้องเลือกใช้ให้ตรงกับเป้าหมายที่ต้องการ เทคนิคที่นิยมใช้ในปัจจุบันมีดังนี้

1.1 เทคนิคการแบ่งกลุ่มแบบกลุ่มสัมฤทธิ์ (Student Teams Achievement Divisions หรือ STAD) โดยจัดสมาชิกในกลุ่ม 4 คน ระดับสติปัญญาต่างกัน เช่น เก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน ผู้สอนกำหนดบทเรียนและการทำงานของกลุ่มไว้แล้ว ผู้สอนทำการสอนบทเรียนให้ผู้เรียนทั้งชั้น จากนั้นให้กลุ่มทำงานตามที่กำหนด ผู้เรียนในกลุ่มช่วยเหลือกัน ผู้เรียนเก่งช่วยเหลือและตรวจงานของเพื่อนให้ถูกต้องก่อนนำส่งผู้สอน การสอบผู้เรียนต่างคนต่างทำข้อสอบแล้วนำคะแนนของทุกคนมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม ผู้สอนจัดลำดับคะแนนของทุกกลุ่มปิดประกาศให้ทุกคนทราบ

1.2 เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม (Teams – Game Tournament หรือ TGT) เป็นเทคนิคการจัดกลุ่มเช่นเดียวกับ STAD แต่ไม่มีการสอบทุกสัปดาห์ แต่ละทีมที่มีความสามารถเท่ากันจะแข่งขันตอบปัญหา มีการจัดกลุ่มใหม่ทุกสัปดาห์โดยพิจารณาจากความสามารถของแต่ละบุคคล คะแนนของกลุ่มจะได้จากคะแนนของสมาชิกที่เข้าแข่งขันร่วมกับกลุ่มอื่นๆ รวมกัน แล้วจัดให้มีการให้รางวัลกับกลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้

1.3 เทคนิคการจัดกลุ่มแบบช่วยรายบุคคล (Teams Assisted Individualization หรือ TAI) จัดให้สมาชิกของกลุ่ม 4 คนมีระดับความรู้ต่างกัน ใช้สำหรับระดับประถมศึกษาปีที่ 3-6 ผู้สอนเรียกผู้เรียนที่มีความรู้ระดับเดียวกันของแต่ละกลุ่มมาสอน ความยากง่ายของเนื้อหาวิชาที่สอนแตกต่างกัน ผู้เรียนกลับไปยังกลุ่มของตนและต่างคนต่างทำงานที่ได้รับมอบหมาย แต่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทุกคนสอบข้อสอบโดยไม่มีการช่วยเหลือกัน มีการให้รางวัลทีมที่ทำคะแนนได้ดีกว่าเดิม

1.4 เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6
ทำการสอนทั้งชั้น ผู้เรียนแต่ละคนทำงานตามที่ผู้สอนมอบหมาย คะแนนของแต่ละกลุ่มพิจารณาจาก
ผลงานของกลุ่ม

1.5 เทคนิคการตรวจสอบเป็นกลุ่ม (Group Investigation) สมาชิกในกลุ่มมี 2-6
คน แต่ละกลุ่มเลือกหัวเรื่องที่ต้องการศึกษาค้นคว้า สมาชิกในกลุ่มแบ่งงานกันทั้งกลุ่ม มีการวางแผน
การดำเนินงานตามแผน การวิเคราะห์และสังเคราะห์งานที่ทำ การนำเสนอผลงาน หรือรายงานต่อหน้า
ชั้น การให้รางวัลหรือคะแนนให้เป็นกลุ่ม

1.6 เทคนิคจิ๊กซอ (Jigsaw) เป็นเทคนิคที่ใช้กับบทเรียนที่หัวข้อที่เรียน แบ่งเป็น
หัวข้อย่อยได้ เช่น ประเภทของมลพิษ สามารถแบ่งเป็น มลพิษทางอากาศ มลพิษทางเสียง มลพิษทาง
น้ำ มลพิษของดิน เป็นต้น ควรเรียนแบ่งเป็นขั้นตอน ดังนี้

1) ผู้สอนแบ่งหัวข้อที่จะเรียนเป็นหัวข้อย่อยๆ ให้เท่ากับจำนวนสมาชิกของ
แต่ละกลุ่ม

2) จัดกลุ่มผู้เรียน โดยให้มีความสามารถคล้ายกันภายในกลุ่ม เป็นกลุ่มบ้าน
(Home Group) สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มอ่านเฉพาะหัวข้อย่อยที่ตนได้รับมอบหมายเท่านั้น โดยใช้
เวลาตามที่ผู้สอนกำหนด

3) จากนั้นผู้เรียนที่อ่านหัวข้อย่อยเดียวกันมานั่งด้วยกัน เพื่อทำงาน ซักถาม
และทำกิจกรรม ซึ่งเรียกว่ากลุ่มเชี่ยวชาญ (Expert Group) สมาชิกทุก ๆ คนร่วมมือกันอภิปรายหรือ
ทำงานอย่างเท่าเทียมกันโดยใช้เวลาตามที่ผู้สอนกำหนด

4) ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ กลับมายังกลุ่มบ้าน (Home Group)
ของตน จากนั้นผลัดเปลี่ยนกันอธิบายให้เพื่อนสมาชิกในกลุ่มฟัง เริ่มจากหัวข้อย่อย 1,2,3 และ 4
เป็นต้น

5) ทำการทดสอบหัวข้อย่อย 1- 4 กับผู้เรียนทั้งห้อง คะแนนของสมาชิกแต่ละ
คนในกลุ่มรวมเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รับการติดประกาศ

1.7 เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกลุ่ม (Co-Op Co-Op) ผู้เรียนช่วยกัน
อภิปรายหัวข้อที่จะศึกษาแบ่งหัวข้อใหญ่เป็นหัวข้อย่อย แล้วจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มตามความสามารถที่
แตกต่างกัน กลุ่มเลือกหัวข้อที่จะศึกษาตามความสนใจของกลุ่ม กลุ่มแบ่งหัวข้อย่อยเป็นหัวข้อเล็ก
เพื่อผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มเลือกไปศึกษาและมีการกำหนดบทบาทและหน้าที่ของแต่ละคนภายในกลุ่ม
แล้ว ผู้เรียนศึกษาเรื่องที่ตนเลือกและนำเสนอต่อกลุ่ม กลุ่มรวบรวมหัวข้อต่างๆ จากผู้เรียนทุกคนใน
กลุ่ม แล้วรายงานผลงานต่อชั้น แล้วมีการประเมินผลงานของกลุ่ม

2. เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ ที่ใช้ขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งของกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละคาบ คือ ใช้ในขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นสอน โดยสอดแทรกในขั้นตอนใดๆ ของการสอน ขั้นทบทวนหรือขั้นวัดผลงานของคาบเรียนใดคาบเรียนหนึ่ง โดยมีลักษณะที่สำคัญคือ เป็นวิธีที่ใช้เวลาช่วงสั้นประมาณ 5-10 นาที จนถึง 1 คาบเรียน Kangan (1995) ได้ออกแบบเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ ดังนี้

2.1 การพูดเป็นคู่ (Rally Robin) เป็นเทคนิคเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูด ตอบ แสดงความคิดเห็นเป็นคู่ๆ โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกที่เป็นคู่ได้พูดกัน ตัวอย่างเช่น กลุ่มมีสมาชิก 4 คน แบ่งเป็น 2 คู่ คู่หนึ่งประกอบด้วยสมาชิกคนที่ 1 และคนที่ 2 แต่ละคู่จะพูดพร้อมๆ กันไป โดย 1 พูด 2 ฟัง จากนั้น 2 พูด 1 ฟัง ต่อมา 1 พูด 2 ฟัง เป็นต้น

2.2 การเขียนแบบคู่ (Rally Table) เป็นเทคนิคคล้ายกับการพูดเป็นคู่ทุกประการ ต่างกันเพียงการเขียนเป็นคู่เป็นการร่วมมือเป็นคู่ๆ โดยผลัดกันเขียน หรือวาด

2.3 การพูดรอบวง (Round Robin) เป็นเทคนิคที่สมาชิกของกลุ่มผลัดกันพูดตอบเล่า อธิบาย โดยไม่ใช้การเขียน การวาด และเป็นการพูดที่ผลัดกันทีละคนตามเวลาที่กำหนด จนครบ 4 คน

2.4 การเขียนรอบวง (Round Table) เป็นเทคนิคที่เหมือนกับการพูดรอบวง แตกต่างที่เน้นการเขียน การวาด (ใช้อุปกรณ์ : กระดาษ 1 แผ่น และปากกา 1 ด้ามต่อกลุ่ม) วิธีการคือ ผลัดกันเขียนลงในกระดาษที่เตรียมไว้ทีละคนตามเวลาที่กำหนด เทคนิคนี้อาจดัดแปลงให้สมาชิกทุกคนเขียนคำตอบหรือบันทึกผลการคิด พร้อมๆ กันทั้ง 4 คน ต่างคนต่างเขียนในเวลาที่กำหนด (ใช้อุปกรณ์ : กระดาษ 4 แผ่น และปากกา 4 ด้าม) เรียกเทคนิคนี้ว่าการเขียนพร้อมกันรอบวง (Simultaneous Round Table)

2.5 การแก้ปัญหาด้วยการต่อภาพ (Jigsaw Problem Solving) เป็นเทคนิคที่สมาชิกของแต่ละคนคิดคำตอบของตนเองไว้ จากนั้นกลุ่มนำคำตอบของทุกๆ คนรวมกันแล้วอภิปรายเพื่อหาคำตอบที่ดีที่สุด

2.6 คิดเดี่ยว – คิดคู่ – ร่วมกันคิด (Think – Pair – Share) เป็นเทคนิคโดยเริ่มจากปัญหาหรือโจทย์คำถาม โดยสมาชิกแต่ละคนคิดหาคำตอบด้วยตนเองก่อน แล้วนำคำตอบไปอภิปรายกับเพื่อนเป็นคู่ จากนั้นจึงนำคำตอบของตนหรือของเพื่อนที่เป็นคู่เล่าให้เพื่อนๆ ทั้งชั้นฟัง

2.7 อภิปรายเป็นคู่ (Pair Discussion) เป็นเทคนิคที่เมื่อผู้สอนตั้งคำถามหรือกำหนดโจทย์แล้วให้สมาชิกที่นั่งใกล้กันร่วมกันคิดและอภิปรายเป็นคู่

2.8 อภิปรายเป็นทีม (Team Discussion) เป็นเทคนิคที่เมื่อผู้สอนตั้งคำถามแล้วจะให้สมาชิกของกลุ่มทุกๆ คนร่วมกันคิด พูด อภิปรายพร้อมกัน

2.9 ทำเป็นกลุ่ม – ทำเป็นคู่ – และทำคนเดียว (Team – Pair – Solo) เป็นเทคนิคที่เมื่อผู้สอนกำหนดปัญหาหรือโจทย์หรืองานให้ทำแล้ว สมาชิกจะทำงานร่วมกันทั้งกลุ่ม จนทำงานได้สำเร็จ แล้วถึงขั้นสุดท้ายให้สมาชิกแต่ละคนทำงานคนเดียวจนสำเร็จ

2.10 การเรียงแถว (Line – Ups) เป็นเทคนิคง่าย ๆ โดยให้ผู้เรียนยืนเป็นแถวเรียงลำดับภาพคา หรือสิ่งที่ผู้สอนกำหนดไว้ เช่น ผู้สอนให้ภาพต่าง ๆ แก่ผู้เรียน แล้วให้ผู้เรียนยืนเรียงลำดับภาพขั้นตอนของวงจรชีวิตของแมลง ห่วงโซ่อาหาร เป็นต้น

2.11 การพูดเป็นคู่ตามเวลาที่กำหนด (Time – Pair – Share) เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่สมาชิกจับคู่ สมาชิกคนที่ 1 พูดในเวลาที่กำหนดเพื่อตอบโจทย์หรือปัญหาที่กำหนด สมาชิกคนที่ 2 ฟัง จากนั้นสมาชิกคนที่ 2 พูด คนที่ 1 ฟัง การพูดใช้เวลาเท่ากันครั้งแรก

2.12 การทำโครงการเป็นกลุ่ม (Team Project) เป็นเทคนิคการเรียนรู้ด้วยวิธีทำโครงการ โดยผู้สอนอาจจะกำหนดวิธีการทำโครงการ กำหนดบทบาทของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม ให้ร่วมกันทำโครงการตามมอบหมาย หรืออาจใช้วิธีให้ผู้เรียนร่วมกันคิดทำโครงการเอง โดยผู้เรียนแบ่งหน้าที่ให้สมาชิกทุกคนมีบทบาทในการทำงาน

2.13 การหาข้อยุติ (Showdown) เป็นเทคนิคที่ใช้ทดสอบความรู้ วัดความรู้ ซึ่งอาจใช้ได้ทุกขั้นตอนของการสอน โดย

- 1) สมาชิกแต่ละคนของกลุ่มเขียนคำถามตามที่ผู้สอนกำหนดลงในกระดาษของตน จะได้โจทย์คำถามครบตามจำนวนสมาชิกของกลุ่ม
- 2) ให้สมาชิกลำนำโจทย์คำถามพร้อมปากกาวางตรงกลางโต๊ะ
- 3) กำหนดสมาชิกหัวหน้า เริ่มที่สมาชิกคนใดคนหนึ่งก่อนก็ได้ ให้สุ่มหยิบโจทย์คำถาม
- 4) สมาชิกทุกคนหยิบปากกา แล้วเขียนคำตอบเพื่อตอบโจทย์ในกระดาษของตนเอง

5) จากนั้นตรวจคำตอบร่วมกัน ถ้าตอบถูกต้องทุกคนก็ได้แสดงความชื่นชมกันถ้าตอบไม่ถูกต้องให้เปิดหนังสือค้นคว้าหรือถามผู้สอนก็ได้ แล้วแก้ไขให้ถูกต้องทุกคน

6) จากนั้นหมุนเวียนสมาชิกคนต่อไปเป็นหัวหน้า แล้วจึงดำเนิน กิจกรรมตามข้อ 3) – 5) ให้ทำเช่นนี้จนสมาชิกทุกคนตอบโจทย์คำถามทุกข้อได้ครบ

2.14 คิดเดี่ยว – คิดคู่ – คิดเป็นกลุ่ม (Think – Pair – Square) เป็นเทคนิคโดยเริ่มจากปัญหาหรือโจทย์คำถามโดยสมาชิกแต่ละคนคิดคำตอบด้วยตนเองก่อนแล้วนำคำตอบของตนไปอภิปรายกับเพื่อนเป็นคู่ จากนั้นก็อภิปรายกับสมาชิกในกลุ่มของตนก่อน แล้วอาจนำคำตอบเล่าให้เพื่อนๆ ทั้งชั้นฟัง

2.15 พูดวงกลมซ้อน (Inside – Outside Circle) เป็นเทคนิคที่ผู้เรียนอาจนั่งหรือยืนเป็นวงกลมซ้อนกัน 2 วง แต่ละวงมีจำนวนกลุ่มเท่ากัน วงในหันหน้าออก วงนอกหันหน้าเข้าหรืออาจนั่งหรือยืนเป็นคู่ก็ได้ ผู้เรียนที่เป็นคู่หรือกลุ่มที่เป็นคู่กันจะพูดหรืออภิปราย หรือนำเสนอผลงานกลุ่มแก่กันและกัน โดยผลัดกันพูด อาจมีการกำหนดเวลาด้วยจากนั้นหมุนเวียนเปลี่ยนคู่หรือกลุ่มใหม่ไปเรื่อยๆ โดยไม่ซ้ำกัน โดยผู้เรียนวงนอกและวงในเคลื่อนที่ไปในทิศทางตรงกันข้าม เพื่อให้พบสมาชิกไม่ซ้ำกลุ่มเดิม

2.16 การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบหมุนเวียน (Rotating Feedback) เป็นเทคนิคที่สมาชิกทุกคนในแต่ละกลุ่มให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งอาจเป็นข้อคิด ข้อเสนอแนะ ข้อดี ข้อบกพร่อง ต่อผลงานของกลุ่มอื่นๆ โดยหมุนเวียนไปที่ละกลุ่มจนครบอย่างเป็นระบบ หรืออาจมีกำหนดเวลาให้แต่ละกลุ่มด้วยก็ได้

จากข้อความดังกล่าวสรุปได้ว่า ลักษณะของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดให้ผู้เรียนต้องอาศัยกระบวนการกลุ่ม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในกลุ่ม ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ที่จะช่วยเหลือกันเพื่อให้กลุ่มของตนเองประสบความสำเร็จ ลักษณะการจัดการเรียนรู้อาจจะมีด้วยกันหลากหลายรูปแบบ มีการจัดการเรียนรู้แบ่งเป็นกลุ่มตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปเนื่องจากจะได้มีการเรียนรู้ร่วมกันร่วมกัน เป้าหมายหลักเพื่อให้สมาชิกในกลุ่มทุกคนได้มีโอกาสเรียนรู้ตามความสามารถของตนเอง โดยอาศัยความช่วยเหลือจากสมาชิกในกลุ่ม

แนวคิดทฤษฎีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

จอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson; & Johnson. 199: 31-37) ได้สรุปว่า Cooperative Learning มีองค์ประกอบ ที่สำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก (Positive Interdependent) หมายถึง การพึ่งพากันในทางบวก แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การพึ่งพากันเชิงผลลัพธ์ คือการพึ่งพากันในด้านการได้รับผลประโยชน์จากความสำเร็จของกลุ่มร่วมกัน ซึ่งความสำเร็จของกลุ่มอาจจะเป็นผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่ม ในการสร้างการพึ่งพากันในเชิงผลลัพธ์ได้นั้น ต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนทำงาน โดยมีเป้าหมายร่วมกัน จึงจะเกิดแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีการพึ่งพากันและกัน สามารถร่วมมือกันทำงานให้บรรลุผลสำเร็จได้ และการพึ่งพาในเชิงวิธีการ คือ การพึ่งพากันในด้านกระบวนการทำงานเพื่อให้งานกลุ่มสามารถบรรลุได้ตามเป้าหมาย ซึ่งต้องสร้างสภาพการณ์ให้ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มได้รู้ว่าตนเองมีความสำคัญต่อความสำเร็จของกลุ่ม ในการสร้างสภาพการพึ่งพากันในเชิงวิธีการ มีองค์ประกอบ ดังนี้

1.1 การทำให้เกิดการพึ่งพาทรัพยากรหรือข้อมูล (Resource Interdependence) คือ แต่ละบุคคลจะมีข้อมูลความรู้เพียงบางส่วนที่เป็นประโยชน์ต่องานของกลุ่ม ทุกคนต้องนำข้อมูลมารวมกันจึงจะทำงานสำเร็จได้ ในลักษณะที่เป็นการให้งานหรืออุปกรณ์ที่ทุกคนต้องทำหรือใช้ร่วมกัน

1.2 การทำให้เกิดการพึ่งพาเชิงบทบาทของสมาชิก (Role Interdependence) คือ การกำหนด บทบาทของการทำงานให้แต่ละบุคคลในกลุ่ม และการทำให้เกิดการพึ่งพาเชิงภาระงาน (Task Interdependence) คือ แบ่งงานให้แต่ละบุคคลในกลุ่มมีทักษะที่เกี่ยวข้องกัน ถ้าสมาชิกคนใดคนหนึ่งทำงานของตนไม่เสร็จ จะทำให้สมาชิกคนอื่นไม่สามารถทำงานในส่วนที่ต่อเนื่องได้

2. การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม (Face to Face Primitive Interdependence) หมายถึง การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนช่วยเหลือกัน มีการติดต่อสัมพันธ์กัน การอภิปรายแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด การอธิบายให้สมาชิกในกลุ่มได้เกิดการเรียนรู้ การรับฟัง เหตุผลของสมาชิกในกลุ่ม การมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงระหว่างสมาชิกในกลุ่มได้เกิดการเรียนรู้ การรับฟัง เหตุผลของสมาชิกภายในกลุ่มจะก่อให้เกิดการพัฒนากระบวนการคิดของผู้เรียนเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รู้จักการทำงานร่วมกันทางสังคม จากการช่วยเหลือสนับสนุนกัน การเรียนรู้เหตุผลของกันและกัน ทำให้ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการทำงานของตนเอง จากการตอบสนองทางวาจาและท่าทางของเพื่อนสมาชิกช่วยให้รู้จักเพื่อนสมาชิกได้ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

3. ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล (Individual Accountability) หมายถึง ความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละคน โดยต้องทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ ต้องรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองและเพื่อนสมาชิก ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความสามารถและความรู้ที่แต่ละคนจะได้รับ มีการตรวจสอบเพื่อความแน่ใจว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นรายบุคคลหรือไม่ โดยประเมินผลงานของสมาชิกแต่ละคน ซึ่งรวมกันเป็นผลงานของกลุ่มให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งกลุ่มและรายบุคคลให้สมาชิกทุกคนรายงานหรือมีโอกาสแสดงความคิดเห็นโดยทั่วถึง ตรวจสอบสรุปผลการเรียนเป็นรายบุคคลหลังจบบทเรียน เพื่อเป็นการประกันว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มรับผิดชอบทุกอย่างร่วมกับกลุ่ม ทั้งนี้สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องมีความมั่นใจ และพร้อมที่จะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคล

4. การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interpersonal and Small Group Skills) หมายถึง การมีทักษะทางสังคม (Social Skill) เพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข คือ มีความเป็นผู้นำ รู้จักตัดสินใจ สามารถสร้างความไว้วางใจ รู้จักติดต่อสื่อสาร และสามารถแก้ไขปัญหาข้อขัดแย้งในการทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการทำงานร่วมกันที่จะช่วยให้การทำงานกลุ่มประสบความสำเร็จ

5. กระบวนการทำงานของกลุ่ม (Group Processing) หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ของกลุ่ม โดยผู้เรียนจะต้องเรียนรู้จากกลุ่มให้มากที่สุด มีความร่วมมือทั้งด้านความคิด การทำงาน และความรับผิดชอบร่วมกันจนสามารถบรรลุเป้าหมายได้ การที่จะช่วยให้การดำเนินงานของกลุ่มเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมายนั้น กลุ่มจะต้องมีหัวหน้าที่ดี สมาชิกดี และกระบวนการทำงานดี นั่นคือ มีการเข้าใจในเป้าหมายการทำงานร่วมกัน ในกระบวนการนี้สิ่งที่สำคัญ คือ การประเมินทั้งในส่วนที่เป็นวิธีการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่ม และผลงานของกลุ่ม โดยเน้นการประเมินคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มมาเป็นคะแนนกลุ่ม เพื่อตัดสินความสำเร็จของกลุ่มด้วย ประเมินกระบวนการทำงานกลุ่ม ประเมินหัวหน้า และประเมินสมาชิกกลุ่ม ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของกระบวนการกลุ่มที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่มได้

คาแกนและคาแกน (Kagan; & Kagan. 1998: 14-17) ได้เผยแพร่และพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจและเสนอแนวคิดหลักที่นำไปสู่การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจอย่างมีประสิทธิภาพไว้ 6 ประการ คือ

1. Team's หมายถึง การจัดกลุ่มเด็กที่จะทำงานร่วมกัน ซึ่งกลุ่มเด็กที่จะเรียนรู้ด้วยกันอย่างมีประสิทธิภาพควรเป็นดังนี้ กลุ่มละ 4 คน ประกอบด้วยเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงปานกลาง ค่อนข้างต่ำ และต่ำและชายและหญิงเท่าๆ กัน ในบางกรณีอาจจัดกลุ่มโดยวิธีอื่น เช่น ในการศึกษาเรื่องที่ลึกเฉพาะดังเช่น การทำโครงงานวิทยาศาสตร์ควรจัดเด็กที่มีความสนใจเหมือนกัน

2. Will หมายถึง ความมุ่งมั่นและอุดมการณ์ของเด็กที่จะร่วมกันทำงาน เด็กจะต้องมีความมุ่งมั่นที่จะเรียนรู้ และมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน สิ่งเหล่านี้สร้างให้เกิดขึ้น และให้คงไว้โดยให้ทำกิจกรรมที่ไม่ใช้วิชาการหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิชาการเช่น การให้คำมั่นสัญญา การเล่นเกมต่างๆ

3. Management หมายถึง การจัดการเพื่อให้กลุ่มทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการจัดการของครูและการจัดการของนักเรียนภายในกลุ่ม ครูจะต้องมีการจัดการที่ดี เพื่อให้การทำงานกลุ่มประสบความสำเร็จ

4. Social Skills ต้องพัฒนาให้เด็กมีทักษะในการทำงานร่วมกัน มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันให้ความช่วยเหลือกัน ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน รับฟังความคิดเห็นของกันและกัน

5. PIES (Four Basic Principles) เป็นหลักการพื้นฐานหรือนิยามของ Cooperative Learning ซึ่งจะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ ได้แก่

P = Positive Interdependence นักเรียนต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันโดยมีแนวคิดที่ว่าเมื่อเราได้รับประโยชน์จากเพื่อน เพื่อนก็ได้ประโยชน์จากเรา ความสำเร็จของกลุ่มคือความสำเร็จของแต่ละคน

I = Individual Accountability ยอมรับว่าแต่ละคนในกลุ่มต่างก็มีความสามารถเฉพาะตัวและมีส่วนในการทำงานให้งานกลุ่มสำเร็จ

E = Equal Participation ทุกคนในกลุ่มต้องให้ความร่วมมือและมีบทบาทเท่าเทียมกัน

S = Simultaneous Interaction ทุกคนในกลุ่มต้องมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันอย่างต่อเนื่อง

6. Structure หมายถึง รูปแบบของกิจกรรมในการทำงานกลุ่ม ซึ่งมีหลากหลาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัญหาหรือสถานการณ์ที่จะศึกษา

จะเห็นได้ว่ากิจกรรมที่จะกระตุ้นให้นักเรียนเรียนรู้โดยร่วมมือกันทำงานในกลุ่มจะทำให้ นักเรียนได้ใช้ความคิดและต้องมีการปฏิบัติด้วยแล้วจึงแสดงความคิดของตนเองแลกเปลี่ยนกับเพื่อนในกลุ่ม กับเพื่อนต่างกลุ่ม การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจกันจึงได้พัฒนาระบวนการคิด ทักษะในการสื่อสาร ทักษะทางสังคม คือ นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

สรุปจากที่กล่าวมา การจัดการเรียนแบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนในรูปแบบของกลุ่มเป็นหลัก ซึ่งการจัดการเรียนรู้โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มและมีการให้งาน โดยที่แต่ละกลุ่มจะต้องใช้ความสามารถของแต่ละบุคคลเพื่อทำให้กลุ่มของตนเองประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ ครูผู้สอนได้วางไว้ การทำงานเป็นกลุ่มจะช่วยทำให้ผู้เรียนรู้จักการช่วยเหลือกันในกลุ่ม สร้างความสามัคคีในหมู่คณะของตน การจัดการเรียนแบบร่วมมือมีการจัดการเรียนได้หลากหลายวิธี การจะเลือกวิธีใดวิธีหนึ่ง ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงจุดประสงค์ของการจัดการเรียนรู้เป็นหลัก และเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสม

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬา

ความหมายของความมีน้ำใจนักกีฬา

ความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นจริยธรรมที่ควรปลูกฝังให้เกิดกับทุกๆ คน ไม่เฉพาะกับนักกีฬาเท่านั้นดังที่นักการศึกษาและนักพลศึกษาได้ให้ความหมายความมีน้ำใจนักกีฬาได้ให้ความหมายความมีน้ำใจนักกีฬา ดังนี้

ฮาน (สืบสาย บุญวิรัตน์. 2541: 134; อ้างอิงจาก Hann: n.d.) กล่าวว่า ความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นกระบวนการที่จะกระทำตามหน้าที่ ความรับผิดชอบเมื่อเกี่ยวข้องกับผู้อื่น

แมคคาร์ธี (दनัย ดวงกุ่มเมศร์ 2553: 41; อ้างอิงจาก McCarthy. 1978) ได้อธิบายว่าความมีน้ำใจนักกีฬา เป็นลักษณะของการเล่นที่ซื่อตรงไม่คดโกงและยอมรับในผลที่เกิดขึ้นจากการแข่งขันไม่ว่าจะแพ้หรือชนะโดยไม่ท้วงติงหรือโวยวายแต่อย่างใด

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2514: 23) กล่าวว่า ความมีน้ำใจนักกีฬา (Sportsmanship) หมายถึง การที่ผู้เล่นกีฬา หรือนักกีฬาเล่นกีฬาเพื่ออุดมการณ์ทางการกีฬาอย่างแท้จริง ไม่หวังแต่ความแพ้ชนะ เป็นสำคัญ ไม่เอาวัดเอาเปรียบคู่ต่อสู้แบบผิดกฎกติกา รู้จักเสียสละ รู้จักแพ้ รู้จักชนะและรู้จักให้อภัยคู่แข่ง ตลอดจนการแสดงออกซึ่งมารยาทที่สุภาพ อ่อนน้อม เป็นต้น

กอง วิสุทธธรรมณ์ (กลินประทุม แสงสุระ. 2550: 15; อ้างอิงจาก กอง วิสุทธธรรมณ์ 2523: 7) กล่าวว่า ความมีน้ำใจนักกีฬา หมายถึง การมีคุณธรรมในเรื่องการไม่เห็นแก่ตัว มีความยุติธรรม บังคับใจตนเองให้ประพฤติตนด้วยกาย วาจา ใจ

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2523: 20) กล่าวว่า ความมีน้ำใจนักกีฬา เป็นคุณธรรมที่ประกอบด้วย คุณธรรมที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่เป็นพื้นฐานที่จะช่วยให้บุคคลสามารถมีชีวิตอยู่ร่วมกัน ในสังคม ได้อย่างเป็นปกติสุข เช่น น้ำใจที่เต็มไปด้วยความยินดีที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และระเบียบข้อบังคับ น้ำใจเต็มไปด้วยความรักความสามัคคี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ถ้อยทีถ้อยอาศัยซึ่งกันและกัน เป็นต้น

สนอง นพวงศ์ (2526: 55) กล่าวถึงน้ำใจนักกีฬาว่า น้ำใจนักกีฬานั้นสอนคนให้เป็นคน รู้จักรักหมู่คณะ ร่วมมือร่วมใจกัน รู้จักเคารพต่อกฎข้อบังคับ เชื่อฟังผู้ควบคุม ผู้ฝึกและผู้ตัดสิน รู้แพ้รู้ชนะ สอนให้รู้จักทำงานประสานกันเป็นหมวดหมู่ รักความยุติธรรม เสียสละ ไม่เป็นคนเห็นแก่ตัว สอนให้เป็นคนตัดสินใจได้ถูกต้อง ผู้ที่ปฏิบัติตนดังกล่าวจึงได้ชื่อว่าเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา

กนกวลี เสงี่ยม (2529) ได้อธิบายว่า น้ำใจนักกีฬา หมายถึง ลักษณะของการมีจิตใจที่เต็มไปด้วยความคุณธรรม ตลอดจนการมีมารยาทที่ดี ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในสังคม

บรรจบ สุพรรณพิทักษ์ (2529: 63-64) กล่าวว่า น้ำใจนักกีฬาคือการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย เป็นคุณธรรมอย่างหนึ่งของบุคคลที่ไม่จำเป็นต้องมีหรือเกิดแต่เฉพาะนักกีฬาเท่านั้น จะเกิดกับบุคคลทั่วไปก็ได้ เพียงแต่ให้ปฏิบัติตามให้ถูกต้องตามลักษณะที่เกิดขึ้นจากการแสดงออกในทางที่ดีงาม

ไพวัลย์ ตันลาพุด (2530: 56) กล่าวว่า ความมีน้ำใจนักกีฬา หมายถึง การเป็นผู้ที่รู้จักแพ้ รู้จักชนะ และรู้จักการให้อภัยซึ่งกันและกัน และควรมีการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬา (Good of Sportsmanship) ให้เกิดกับนักเรียนเพื่อจะได้เป็นนิสัยที่ดีติดตัวไปในอนาคต

อร่าม เสียนขุนทด (2533) ได้อธิบายว่า น้ำใจนักกีฬาหมายถึง คุณธรรมประการหนึ่ง ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการที่จะช่วยให้บุคคลอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข

กิตติพงษ์ อยู่พงษ์พิทักษ์ (2533) ได้อธิบายว่า น้ำใจนักกีฬาเป็นคุณธรรมที่นักกีฬาพึงยึดถือ ทั้งนี้เพราะจะทำให้บุคคลที่ยึดถือ เป็นผู้มีนิสัยรักความยุติธรรม เสียสละ สามารถชนะใจคนทั่วไปและเป็นคุณธรรมที่ก่อให้เกิดความสามัคคี

พระศักดิ์ บุญศิริ (2536: 109-110) กล่าวว่า น้ำใจนักกีฬาเป็นสภาพจิตใจที่แท้จริงของนักกีฬาที่พึงมี คือการรู้จักยอมรับผลการแข่งขันที่เกิดขึ้นไม่ว่าผลนั้นจะแพ้หรือชนะก็ตามทีนอกจากนั้นยังต้องรู้จักการให้อภัยซึ่งกันและกัน และน้ำใจนักกีฬานั้นก็ไม่จำเป็นที่จะมีอยู่กับการออกกำลังหรือการแข่งขันกีฬาเท่านั้น แต่น้ำใจนักกีฬาเป็นคุณธรรมอย่างหนึ่งของบุคคลที่อยู่ที่จิตใจมากกว่า

จรรยาพร ธรณินทร์ (2538: 23-24) กล่าวว่า ความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นสิ่งที่ควรปลูกฝังให้แก่เด็ก เพื่อให้เป็นคนที่มีความสุภาพ มีน้ำใจโอบอ้อมอารี รู้แพ้ รู้ชนะ ไม่เหี้ยมดุดามฝ่ายตรงข้ามเมื่อชนะ ไม่เสียใจเมื่อพ่ายแพ้ รู้จักธรรมชาติของกีฬาว่าต้องมิชนะ มิแพ้ หรือเสมอกัน เป็นผลติดตามมาจากการลงแข่งขัน การแพ้ ชนะนี้ ไม่เกิดขึ้นกับฝ่ายเขาก็ต้องเกิดกับฝ่ายเรา เราจึงต้องไม่มีจิตใจที่อ่อนแอหรือหวั่นไหว

วาสนา คุณาภิสิริ (2539: 204) กล่าวว่า การมีน้ำใจนักกีฬาหมายถึง ความมีใจจริงที่จะเล่นหรือแข่งขันกีฬา โดยไม่เอาเปรียบผู้อื่นพร้อมทั้งมีน้ำใจเอื้อเฟื้อและให้อภัยต่อผู้อื่นด้วย

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 104) กล่าวถึงน้ำใจนักกีฬาว่า เป็นอุดมคติที่นักกีฬาและผู้ฝึกสอนจะต้องยึดถือในการแข่งขัน เข้าใจผลลัพธ์ในการแข่งขัน คือรู้จักชนะหรือแพ้ โดยยอมรับผลการตัดสินนั้นๆ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่สำคัญในตัวบุคคลและมีความจำเป็นต่อมนุษย์ที่อยู่ร่วมกันในสังคม ได้แก่ การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความสามัคคี ความมีวินัย ความอดทน ความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ความมุ่งมั่น การอ่อนน้อมถ่อมตน และความมีมารยาท ถ้าคนเราทุกคนมีคุณธรรมดังกล่าวจะช่วยให้สังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

ลักษณะของผู้มีน้ำใจ

มีบุคคลหลายท่านในแวดวงการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะของผู้มีน้ำใจนักกีฬาไว้มากมายดังต่อไปนี้

เชิร์ฟ (วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2540: 271; อ้างอิงจาก Walter Cert. n.d.) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้มีน้ำใจนักกีฬาไว้ดังนี้

1. เป็นผู้มีความยุติธรรม
2. ยึดมั่นกฎระเบียบ ข้อบังคับ และข้อตกลงต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ
3. ให้สิทธิกับฝ่ายตรงข้าม
4. ความเห็นอกเห็นใจคนที่อ่อนแอกว่า
5. ยอมรับความสามารถของตนเองและผู้อื่น
6. มีความอดทน อดกลั้น

7. มีความร่วมมือ

วรรค์ดี เพียรชอบ (2523 : 20-21) กล่าวว่าการเล่นกีฬานั้นนอกจากจะเล่นเพื่อจุดประสงค์ในการแข่งขันและเพื่อความสนุกสนานแล้วนั้น บุคคลผู้มีน้ำใจนักกีฬานั้นควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

ก. เมื่อเป็นผู้เล่น

1. เล่นด้วยน้ำใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักความสามัคคี
2. ยินดีปฏิบัติตามกฎและระเบียบข้อบังคับของการเล่น
3. ไม่เอาัดเอาเปรียบคู่แข่ง
4. เล่นกีฬาเต็มกำลังความสามารถ
5. รู้จักถ้อยทีถ้อยอาศัยซึ่งกันและกัน
6. เล่นด้วยความสุภาพเรียบร้อย
7. ไม่เย่อหยิ่งจองหองหรือโอ้อวดตน
8. รู้จักควบคุมอารมณ์ อดกลั้นและยับยั้งชั่งใจ

ข. เมื่อเป็นผู้ดู

1. ปรบมือให้เกียรติแก่ผู้ตัดสินและผู้เล่นทั้งสองฝ่ายเมื่อลงสนามเริ่มเล่นและเมื่อเล่นจบเกมแล้ว
2. ปรบมือแสดงความชื่นชมในฝีมือหรือความสามารถของผู้เล่นทั้งสองฝ่ายในระหว่างเล่น
3. ยอมรับในคำตัดสินและเจ้าหน้าที่ควบคุมเกมการเล่นด้วยดี
4. ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของสนามโดยเคร่งครัด
5. ชมกีฬาในแง่ของชั้นเชิงและความสามารถในการเล่นกีฬาอย่างแท้จริง
6. ไม่ให้ ยั่วยุผู้เล่น เจ้าหน้าที่ หรือผู้เล่นทั้งของฝ่ายตนเองและฝ่ายตรงข้าม
7. เปล่งเสียงสนับสนุน ให้กำลังใจผู้เล่นด้วยวาจาสุภาพ
8. เมื่อฝ่ายเดียวกันเป็นผู้ชนะก็ไม่แสดงความดีใจจนออกนอกหน้าเกินไปและไม่ดูถูกหรือเหยียดหยามผู้แพ้
9. เมื่อฝ่ายเดียวกันเป็นผู้แพ้ก็ไม่แสดงอาการออกนอกหน้าเกินไปและไม่อาฆาตผู้ชนะ
10. มีใจเป็นธรรม ชมกีฬาโดยยึดมั่นในอุดมคติของการกีฬาเพื่อสุขภาพ กีฬาเพื่อมิตรภาพและกีฬาเพื่อความสนุกสนานอย่างแท้จริง
11. มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และเป็นมิตรกับเพื่อนผู้ชมกีฬาด้วยกัน

12. ยอมรับในผลของการเล่นและในความสามารถของผู้เล่นทั้งของฝ่ายตนเอง และฝ่ายตรงกันข้าม

สนอง นพสงค์ (2526: 55-57) ได้ให้รายละเอียดของความมีน้ำใจนักกีฬาว่า การเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬานั้นประกอบด้วย

1. เป็นผู้มีความเชื่อฟัง กล่าวคือ
 - 1.1 เป็นผู้ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของการเล่น เชื่อฟังคำตัดสิน
 - 1.2 ไม่ฝ่าฝืนข้อบังคับ และระเบียบที่ได้ตกลงกัน เชื่อฟังครู อาจารย์ และโค้ช
 - 1.3 ทำตนให้เหมาะสมกับสังคม มีศีลธรรมอันดี หลีกเลี่ยงอบายมุขทั้งหลาย
2. เป็นผู้มีใจกว้างขวาง กล่าวคือ
 - 2.1 ให้เกียรติคู่ต่อสู้และรู้จักให้อภัยคู่แข่ง
 - 2.2 รักใคร่กันดุจญาติสนิท มีความสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อโรงเรียน ไม่ทำลายทรัพย์สินสมบัติสาธารณะ นิยมยกย่องผู้กระทำดี
 - 2.3 เป็นคนตรงไปตรงมา ประกอบอาชีพด้วยความมานะกล้าเผชิญต่อความจริง
3. เป็นผู้มีความใจอารีเผื่อแผ่ กล่าวคือ
 - 3.1 รู้จักยับยั้งชั่งใจ ไม่เยาะเย้ยถากถางอีกฝ่ายหนึ่ง
 - 3.2 เคารพยำเกรงครู – อาจารย์ รักหมักรักคณะ เสียสละเพื่อส่วนรวม เห็นประโยชน์ส่วนรวมกระทำตนเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น
 - 3.3 เคารพและให้เกียรติแก่ผู้อาวุโส และผู้มีความรู้ ความชำนาญ
4. เป็นผู้รักความยุติธรรม กล่าวคือ
 - 4.1 เล่นให้ดีที่สุด นักในทีม ไม่ใช่กลั่นแกล้งคู่แข่ง เล่นเต็มความสามารถไม่ว่าแพ้หรือชนะ ช่วยเหลือเมื่อคู่แข่งได้รับอุบัติเหตุต่างๆ
 - 4.2 รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ รักความจริง มีเหตุผล
 - 4.3 มีความเที่ยงธรรม มีธรรมในใจ ประกอบอาชีพสุจริต ฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นผู้ใหญ่ที่ดี เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
5. เป็นผู้สุภาพอ่อนโยน กล่าวคือ
 - 5.1 เล่นกีฬาตามกฎข้อบังคับของกีฬา เคารพให้อภัย และขอโทษคู่ต่อสู้เมื่อเกิดการรุนแรง ไม่แกล้งคู่แข่ง
 - 5.2 รู้จักเคารพและสุภาพเรียบร้อยต่อครู – อาจารย์ ทำตัวให้เข้ากับเพื่อนๆ ได้ พูดจาไพเราะ ทำตัวเป็นที่รักของครู – อาจารย์ และของเพื่อนๆ ไม่คิดว่าตนพิเศษกว่าคนอื่น

5.3 รู้จักวางตัวให้เหมาะกับสภาพการณ์ และสถานการณ์ต่างๆ ไม่สำคัญตนผิด ไม่โอ้อวดสิ่งที่ตนประสบผลสำเร็จ

6. เป็นผู้มีความกล้าหาญอดทน กล่าวคือ

6.1 ถือว่าการแพ้ชนะเป็นสิ่งธรรมดา เมื่อแพ้ก็ควรพิจารณาว่าแพ้เพราะอะไร ควรปรับปรุงอะไร ไม่ใช่โทษคณะกรรมการหรือคู่แข่ง

6.2 มีความอดสาหัส ขยันหมั่นเพียรในการเล่าเรียน ในการเล่นก็เล่นเต็มกำลังความสามารถ

6.3 ประกอบการทำงานด้วยความมานะ อดทนเป็นที่สุด ถือคติการทำจริงทำได้ ชี้อตวง

ฟอง เกิดแก้ว (2527: 115-117) ได้สรุปแนวความคิดความมีน้ำใจนักกีฬาของครูเทพไว้ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีจิตใจกล้า มีความชำนาญในเทคนิคและขั้นเชิงในการแข่งขันกีฬา หากมีโอกาสชนะคู่แข่งก็ไม่ปล่อยโอกาสอันนั้น และเมื่อถึงคราวแพ้หรือมีความสามารถด้อยกว่าก็ทำการแข่งขันอย่างสุดฝีมือไม่ท้อถอย
2. เป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงเป็นพิเศษ กล้ามเนื้อเจริญเติบโตทุกสัดส่วน มีความอดทนต่อความเหน็ดเหนื่อยเป็นอย่างดี และทั้งมีความคล่องแคล่วว่องไวในทุกสถานการณ์
3. เป็นผู้ที่มีจิตใจอันหนักแน่น รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา เป็นผู้รู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักอภัย เป็นที่ไว้วางใจได้ไม่ว่าผู้ที่เป็นมิตรหรือศัตรู
4. เป็นผู้ไม่เอาเปรียบในขั้นเชิงอันมิใช่วิสัยของนักกีฬา ทำการแข่งขันกันอย่างยุติธรรมไม่ชอบการเล่นที่เอาดีเอาเด่นแต่ผู้เดียว
5. เป็นผู้ยึดหลักความสามัคคี ร่วมแรง ร่วมใจกัน ไม่ว่าในการประกอบกิจการงานหรือในการเล่นก็ตาม

บรรจบ สุพรรณพิทักษ์ (2529: 61) กล่าวว่าจิตใจของนักกีฬาที่แท้จริงนั้นควรประกอบไปด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. เล่นสุดความสามารถและยุติธรรม
2. เล่นเพื่อความสนุกสนานและเพื่อความสำเร็จของทีม
3. เล่นด้วยการใช้สมองและเล่นตามแบบฉบับของนักกีฬา
4. ยอมรับเจ้าหน้าที่และการตัดสินของกรรมการ
5. ปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีทั้งในและนอกสนามแข่งขัน
6. ทำตัวให้เป็นທີ່เลื่อมใสแก่บุคคลทุกคน

7. ชื่อสัตว์ต่อกฎระเบียบของการเล่นนั้นๆ
8. มีความสุภาพอ่อนน้อมต่อคู่แข่งชั้น กรรมการและเจ้าหน้าที่
9. ให้เกียรติคู่แข่งชั้นด้วยความจริงใจเมื่อเขาชนะ
10. สงบเสงี่ยมที่สุดเมื่อได้รับชัยชนะ
11. งดการกระทำที่ไม่สุภาพให้กับทีมชนะหรือดำเนินการตัดสินของกรรมการเมื่อ

ตนเองแพ้

12. จะต้องไม่โกงและหลีกเลี่ยงการแข่งขันที่มีลักษณะประทุษร้ายต่อร่างกาย
- ไพวล์ย ตัณลาพุม (2530 : 49-57) ได้กล่าวถึงผู้ที่มีน้ำใจนักกีฬาไว้ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ โอบอ้อมอารี
2. เป็นผู้ที่มีสุภาพ อ่อนโยน อ่อนน้อม
3. เป็นผู้ที่มีใจคอกว้างขวาง
4. เป็นผู้ที่ไม่กล้าหาญ อดทน
5. เป็นผู้ที่มีเหตุผล เชื่อฟัง
6. เป็นผู้ที่รักษาความยุติธรรม

นอกจากนี้ยังมีข้อปฏิบัติของผู้เล่นกีฬาที่ควรปฏิบัติมีดังต่อไปนี้

1. เล่นกีฬาตามกฎระเบียบและกติกาของการแข่งขัน
2. รู้จักให้อภัยซึ่งกันและกัน
3. เคารพการตัดสินของกรรมการ ไม่แสดงกิริยามารยาทที่ไม่ดีงาม
4. มีความสามัคคี กล้าหาญ อดทน
5. ให้เกียรติคู่ต่อสู้ หรือฝ่ายตรงข้าม ไม่เอาเปรียบด้วยวิธีใดๆ
6. เมื่อชนะก็ไม่แสดงออกนอกหน้า หรือเยาะเย้ยคู่ต่อสู้
7. เมื่อแพ้ก็ไม่เสียใจเกินกว่าเหตุ
8. เล่นกีฬาอย่างเต็มฝีมือ
9. เมื่อเกิดการกระทบกระทั่งในขณะแข่งขันก็ไม่ผูกใจเจ็บ

พระพงศ์ บุญศิริ (2536: 110) ได้กล่าวถึงความมีน้ำใจนักกีฬาว่า ประกอบไปด้วย

คำ 3 พยางค์ คือ รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย

1. การรู้แพ้ หมายถึง การรู้จักประมาณในความสามารถของตนว่า ไม่สามารถ
 ทดเทียมคู่ต่อสู้ทั้งในด้านบุคคลและทีมทั้งนี้ต้องมาจากสภาพความพร้อม ทักษะ ความสามารถและ
 สมรรถภาพทางจิตใจ เพราะการกีฬาจะตัดสินผลแพ้ชนะด้วยเวลา ระยะทาง ความสูง หรือคะแนน
 ในเมื่อไม่สามารถเอาชนะได้ก็ยอมเป็นฝ่ายแพ้ โดยไม่พาลเกร อาฆาต แต่รู้สึกยินดีและยอมรับในชัย

ชนะของฝ่ายตรงข้าม

2. การรู้ชนะ หมายถึง มีความสามารถเหนือคู่ต่อสู้ ซึ่งมาจากความพร้อมทั้งบุคคล และทีม ความถี่ในการฝึกซ้อม เมื่อสามารถชนะได้ก็จะได้จะไม่เย้ยหยัน ดูถูก หรือเหยียดหยามฝ่ายแพ้ทั้ง ทางร่างกายและวาจา มีการให้กำลังใจซึ่งกันและกันตามความเหมาะสม

3. การรู้ถอย หมายถึง การยอมรับคู่ต่อสู้ ในการแข่งขัน ถ้าขาดคู่แข่งขันและ กระบวนการผู้ตัดสิน การแข่งขันก็พอก็จะไม่เกิดขึ้น ดังนั้นจึงต้องช่วยกันประนีประนอม ให้มีองค์รวมทั้ง สามอยู่ครบสมบูรณ์ คือ ทีมที่จะแข่งขันและกรรมการผู้ตัดสิน ความพลั้งพลาดต่างๆ ที่เกิดขึ้นใน ระหว่างการแข่งขันย่อมเกิดขึ้นได้และอยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการผู้ตัดสิน ผู้เล่นหรือผู้ แข่งขัน ผู้เล่นหรือผู้แข่งขันจึงควรรู้จักให้อภัยซึ่งกันและกันตามหลักพื้นฐานของการอยู่ร่วมกันของ มนุษย์ ดังนั้นความมีน้ำใจนักกีฬาจึงเป็นคุณธรรมหรือคุณสมบัติของนักกีฬาทุกคนดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้ที่มีจิตใจกล้าหาญ ชำนาญในการเล่น หากมีโอกาสชนะคู่แข่งขันก็ไม่ ปลอ่ยโอกาส ถ้าฝีมืออ่อนด้อยกว่าก็พยายามสู้สุดฝีมือ ไม่ท้อถอย
2. เป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรงสมรรถภาพทางกายและจิตใจดี
3. เป็นผู้ที่มีจิตใจหนักแน่น รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ถอย เป็นที่ไว้วางใจของบุคคลทั่วไป
4. เป็นผู้ไม่เอาเปรียบคู่แข่งขัน เล่นด้วยความยุติธรรม ไม่เอาเด่นเพียงคนเดียว
5. เป็นผู้ยึดหลักความสามัคคี ทั้งในด้านการงานและการกีฬา

ประโยค สุทธิสง่า (2538: 18) ได้กล่าวถึงลักษณะของความมีน้ำใจนักกีฬาในเกม ฟุตบอลว่าควรประกอบด้วยลักษณะดังต่อไปนี้

1. ต้องยอมรับในการตัดสินของผู้ตัดสิน
2. ต้องไม่ต่อว่าเยาะเย้ยคู่แข่งขัน ผู้ตัดสิน
3. ต้องรักษาอารมณ์ให้คงที่อยู่เสมอ
4. ต้องชนะทั้งเกมและใจ
5. ต้องแสดงความเป็นผู้มีมารยาทของผู้เล่นที่ดีแก่คู่แข่งขันทุกคน
6. ต้องไม่ก่อกวนเมื่อถูกยิงโทษ ณ จุดเตะโทษ
7. ต้องเล่นอยู่ในกรอบและระเบียบของกติกาอยู่เสมอ
8. นึกถึงกติกาอยู่เสมอ จงอย่าทำผู้อื่นก่อนเดียวเขาจะทำเราบ้าง
9. ชนะหรือแพ้ต้องยอมรับเมื่อสิ้นสุดการแข่งขัน

ไพฑูรย์ กันสิงห์ (2541: 11-12) ได้สรุปลักษณะของความมีน้ำใจนักกีฬาควรประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญดังนี้

1. การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ถอย

2. การเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกา
3. มีความซื่อสัตย์
4. มีความยุติธรรม
5. มีความสามัคคี
6. มีความรับผิดชอบ
7. มีความเชื่อเพื่อเพื่อน
8. ยอมรับความสามารถของตนเองและผู้อื่น

สุปรานี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 104-105) กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีน้ำใจนักกีฬาไว้ดังนี้

1. เล่นกีฬาด้วยความยุติธรรม และสูงสุดความสามารถ
2. เล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนาน และเพื่อความสำเริงของทีม
3. เล่นกีฬาโดยใช้สมอง และเล่นตามแบบฉบับของนักกีฬา
4. ยอมรับเจ้าหน้าที่ และการตัดสินใจของคณะกรรมการ
5. ปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีทั้งในและนอกสนามแข่งขัน
6. ทำตัวให้เป็นທີ່เลื่อมใสแก่บุคคลทุกคน
7. ซื่อสัตย์ต่อกฎระเบียบของการเล่นกีฬา
8. มีความสุภาพอ่อนน้อมต่อคู่แข่งชั้น กรรมการ และเจ้าหน้าที่
9. ให้เกียรติคู่แข่งด้วยความจริงใจ เมื่อได้รับชัยชนะ
10. สงบเสถียรในชัยชนะที่ได้รับ
11. งดการกระทำที่ก้าวร้าวไม่สุภาพต่อทีมหรือเจ้าหน้าที่แข่งขัน เมื่อประสบ

ความพ่ายแพ้

12. ไม่คดโกง หลีกเลียงการแข่งขัน หรือประทุษร้ายฝ่ายตรงข้ามนอกจากนั้น

น้ำใจนักกีฬาจะสอนคนให้เป็นคนที่มีใจรักหมั่นคนจะร่วมมือร่วมใจกัน รู้จัก เคารพต่อกฎเกณฑ์ ระเบียบ เชื่อฟังผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสิน รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย สอนให้รู้จักทำงานประสานกันเป็นกลุ่ม รักความยุติธรรม ซื่อสัตย์ เสียสละไม่เป็นคนเห็นแก่ตัว สอนให้เป็นคนตัดสินใจได้ถูกต้อง และน้ำใจนักกีฬายังประกอบด้วยหลักสำคัญ 6 ประการดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้ที่มีความเชื่อฟังผู้ฝึกสอนปฏิบัติตามกติกา ระเบียบ มารยาท และยอมรับในคำตัดสินของกรรมการตัดสิน ทำตนให้เหมาะสมกับสังคม และศีลธรรม
2. เป็นผู้ที่มีใจกว้างขวาง ให้เกียรติคู่แข่ง รู้จักการให้อภัย รักใคร่ดูญาติพี่น้องมีความสามัคคี ตรงไปตรงมา กล้าเผชิญกับความจริง

3. เป็นผู้ที่ไม่นำใจโอบอ้อมอารีเพื่อแผ่ รู้จักบังคับยับยั้งใจ ไม่เยาะเย้ยผู้อื่น เสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม เคารพและให้เกียรติแก่ผู้อื่น
4. เป็นผู้ที่สุภาพอ่อนโยน เล่นกีฬาตามกฎเกณฑ์ ระเบียบ ข้อบังคับ ไม่แก่งัดคู่แข่ง ข่งขันวางตัวให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ไม่สำคัญตนผิด ไม่โอ้อวดในสิ่งที่ตนประสบความสำเร็จ
5. เป็นผู้ที่มีความกล้าหาญ อดทน ถือว่าการแพ้หรือชนะเป็นเรื่องธรรมดา มีความวิริยะ อุตสาหะ ขยันหมั่นเพียรในการฝึกซ้อม และเวลาแข่งขันควรเล่นเต็มความสามารถ
6. เป็นผู้ที่รักความยุติธรรม เล่นดีที่สุดหนักในเกมการแข่งขัน ไม่แก่งัดคู่แข่ง ช่วยเหลือเมื่อผู้อื่นได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขัน มีความเที่ยงธรรม มีคุณธรรมประจำใจ พึงความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

แนวทางการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬา

- จรรยาพร ธรณินทร์, (กลืนประทุม แสงสุระ. 2550; อ้างอิงจาก จรรยาพร ธรณินทร์. 2534) อธิบายว่า แนวทางการปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาสหสำหรับเด็กควรเป็นไปดังนี้
1. ควรปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาจากชั่วโมงพลศึกษาและในการเรียนการสอนวิชาต่างๆ เมื่อมีโอกาสหรือจังหวะที่เหมาะสม
 2. ควรปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาให้กับเด็กทุกคน ไม่เลือกเฉพาะบางคนแต่ควรเป็นไปอย่างถ้วนหน้า
 3. กีฬาที่จะช่วยปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาได้ดีที่สุด คือ กีฬาประเภททีม เนื่องจากเป็นการทำงานและรับผิดชอบร่วมกัน
 4. กีฬาประเภทศิลปะการต่อสู้ จะเน้นความ สุขุม อ่อนน้อม การเคารพครูอาจารย์ การนำศิลปะการต่อสู้ไปใช้ในทางที่ดีงาม
 5. การมีน้ำใจนักกีฬาควรปลูกฝังทุกครั้งที่มีการฝึกกีฬา ทุกวัน ทุกเวลา ทุกสถานที่ ไม่เฉพาะในเกมกีฬาเท่านั้น
 6. ครู อาจารย์ และพ่อแม่ผู้ปกครอง มีส่วนช่วยปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้เด็กได้ เพราะในชีวิตจริงเด็กจะต้องเรียนรู้ความมีน้ำใจนักกีฬาจากผู้ใกล้ชิดและผู้ใหญ่ ไม่เฉพาะแต่ในชั่วโมงพลศึกษาเท่านั้น
 7. การให้เด็กได้มีโอกาสเข้าร่วมแข่งขันกีฬาย่อยๆ เป็นหนทางหนึ่งที่จะสอนความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับเด็กได้ ทั้งนี้ครูและผู้ฝึกสอนประจำทีมจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดี ให้เล่นกีฬาเพื่อความมีน้ำใจนักกีฬาและมิตรภาพ

8. ควรปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับเด็กตั้งแต่เยาว์ เพื่อนำไปใช้ในการดำรงชีวิตในสังคมไทยปัจจุบันได้อย่างราบรื่น

9. เด็กที่มีน้ำใจนักกีฬามักสนิทสนมคุ้นเคยกับผู้อื่นได้ดีมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

10. เด็กควรได้รับการฝึกฝนการมีน้ำใจนักกีฬาทั้งจากประสบการณ์ตรงและโดยอ้อมหรือเลียนแบบจากตัวอย่างที่ดีในสังคม

ประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธิ (ถนอมวงศ์ กลินจันทร์หอม. 2541; อ้างอิงจาก ประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธิ. 2521) ได้กล่าวถึงน้ำใจนักกีฬาเป็นคุณธรรม เป็นพฤติกรรมที่ถูกต้อง เหมาะสมที่แสดงออกให้เห็นได้ อีกทั้งยังเป็นอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคม ดังนั้นน้ำใจนักกีฬาควรจะเป็นหลักในการดำเนินชีวิตในสังคมได้ เพราะมีแนวทางปฏิบัติที่ดีมากมายทางด้านร่างกายและจิตใจ อันได้แก่ ความรับผิดชอบ กริยา ท่าทาง และค่านิยมทางจิตใจ

กอง วิสุทธารมณ. (ถนอมวงศ์ กลินจันทร์หอม. 2541; อ้างอิงจาก กอง วิสุทธารมณ. 2523) ได้เสนอแนวความคิดและแนวทางการปลูกฝังคุณธรรมให้แก่เด็กกีฬาไว้ว่า การกีฬาจะพัฒนาคุณธรรมให้แก่ผู้เล่นทางด้านร่างกาย ทางใจ ทางด้านความประพฤติ ความรับผิดชอบ และการช่วยเหลือผู้อื่น การที่จะปลูกฝังคุณธรรมให้แก่ผู้เล่นกีฬาเป็นประจำ ครูหรือผู้ฝึกสอนกีฬาอบรมสั่งสอนสิ่งที่ดีและถูกต้อง เน้นตัวอย่างที่ดีให้เด็กเห็น ไม่ยุ่งยงให้เล่นผิดกติกาหรือให้เด็กเล่นกีฬาเพื่อชัยชนะอย่างเดียว แต่ควรเน้นให้เล่นกีฬาอย่างยุติธรรม รู้จักสามัคคี

พยุหศักดิ์ สนเทศ (दनัย ดวงภุมเมศร์. 2553; อ้างอิงจาก พยุหศักดิ์ สนเทศ. 2523) ได้กล่าวถึงการปลูกฝังจริยธรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬาในชั่วโมงสอนวิชาพลศึกษาว่าครูผู้สอนสามารถดำเนินการได้หลายด้าน ซึ่งพอสรุปเป็นด้านใหญ่ได้ 3 ด้าน ดังนี้คือ

1. ความมีระเบียบวินัย หมายถึง การควบคุมความประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้อง

เหมาะสมกับจรรยาบรรณ ขอบบังคับ ข้อตกลง กฎหมายและศีลธรรม ครูพลศึกษาจะต้องปลูกฝังให้นักเรียนตั้งแต่การแต่งกายอย่างเป็นระเบียบ ถูกต้องตามที่โรงเรียนกำหนด รักษาความสะอาดของสถานที่เรียน อุปกรณ์และสนามกีฬา เชื้อพังค้ำสั่ง ระเบียบที่ครูกำหนด ปฏิบัติตามกฎกติกากีฬาที่เล่น รู้จักการเข้าแถว การเดิน การวิ่ง อย่างเป็นระบบหมู่พวก ใช้วาจาอย่างสุภาพเรียบร้อยทั้งในและนอกสนามกีฬา รู้จักควบคุมจิตใจและอารมณ์ให้อยู่ในกรอบที่ติงาม ถึงแม้จะได้รับการช่วยจากสิ่งเร้าภายนอกต่างๆ นานา ก็ตามความเป็นผู้มีระเบียบวินัยนั้น ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาจะต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้นกับนักเรียนเป็นอันดับแรกในการเรียนการสอน เพราะวาระเบียบวินัยนี้จะมีผลต่อการปลูกฝังด้านอื่นๆ ต่อไป ดังนั้นก่อนที่จะสอนเนื้อหาตามจุดประสงค์การเรียนรู้ครูผู้สอนต้องฝึกระเบียบต่างๆ เช่น การเข้าแถว ระเบียบแถว การเบิก การเก็บอุปกรณ์พลศึกษา การจัดแบ่งกลุ่มนักเรียนและการตรงต่อเวลา เป็นต้น

2. ความรับผิดชอบ หมายถึง ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความผูกพันด้วยความพากเพียร และความละเอียดรอบคอบ ยอมรับผลการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย ในงานที่ได้รับมอบหมายโดยเน้นที่ความเอาใจใส่ต่อการเรียน มีความเคารพต่อกฎกติกาการแข่งขัน มีอารมณ์หนักแน่นเมื่อเผชิญกับภาวะความกดดันขณะเล่นกีฬาหรือแข่งขัน รู้จักปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งที่ตนได้รับมอบหมายในการเล่นหรือแข่งขันกีฬาให้ดีที่สุด มีความพยายามในการฝึกซ้อมตรงต่อเวลาที่ครูหรือผู้ฝึกสอนกีฬากำหนด และต้องการให้นักเรียนยอมรับในความสามารถของตนเองความรับผิดชอบ เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาจะต้องปลูกฝังให้นักเรียนโดยการมอบหมายงานให้นักเรียนเป็นกลุ่ม หรือรายบุคคลรับผิดชอบต่างๆ เช่น การเตรียมอุปกรณ์ การเก็บอุปกรณ์ การทำความสะอาดสนามกีฬาหรือห้องเรียนพลศึกษา เป็นต้น ทั้งนี้ ต้องการให้นักเรียนเหล่านั้นเกิดความรับผิดชอบขึ้นกับตัวเอง นอกจากนั้นในด้านการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬา ครูผู้สอนจะต้องให้นักเรียนมุ่งมั่นเอาใจจริงกับเกม ไม่มีการผ่อนฝีมือหรือทอดยถะเมื่อทำการแข่งขัน ซึ่งการที่ครูสามารถจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม การเรียนทักษะกีฬา เป็นกลุ่มให้มีความเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน จะทำให้เกิดผลดีต่อการพัฒนาทางทักษะกีฬา และปลูกฝังความรับผิดชอบได้เป็นอย่างดี

3. ความเสียสละ หมายถึง การละความเห็นแก่ตัวการให้แก่บุคคลที่ควรให้ด้วยกำลังกาย กำลังทรัพย์ กำลังความคิด รวมทั้งการรู้จักสละทิ้งอารมณ์ร้ายในตนเองด้วย โดยที่จะต้องให้ความช่วยเหลือผู้อื่น ทำกิจการงานเท่าที่จะทำได้ไม่มุ่งดูรายได้ค่าแนะนำ ช่วยแก้ปัญหา ช่วยเพิ่มพูนความรู้ตามกำลังสติปัญญา และมีความยินดีเมื่อเห็นผู้อื่นมีความสุขให้อภัยอยู่เสมอ การสอนวิชาพลศึกษานั้น ครูผู้สอนสามารถนำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นตัวอย่างหรือเป็นต้นแบบพฤติกรรมนำมาซึ่งความเสียสละให้นักเรียนได้ในหลายกรณี เช่น การเสียสละยอมให้ผู้หญิงหรือผู้อ่อนแอเข้าร่วมกิจกรรมก่อนการช่วยให้กำลังใจเพื่อน ช่วยคิดหาแนวทางให้กิจกรรมสนุกสนานมีเพื่อนฯ เข้าร่วมทุกคนเสียสละเวลาช่วยฝึกซ้อมให้กับบุคคลที่มีทักษะด้อยกว่า ให้อภัยเพื่อนที่เล่นรุนแรงอย่างไม่ได้ตั้งใจ เป็นต้น

ดนัย จารุประสิทธิ์ (ดนัย ดวงฤกษ์เมศร์. 2553; อ้างอิงจาก ดนัย จารุประสิทธิ์. 2533) ได้อธิบายว่า การตระหนักถึงความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นคุณธรรมเบื้องต้นของการกีฬา ซึ่งครูเป็นบุคคลที่สำคัญที่จะช่วยปลูกฝังให้เกิดมีขึ้นในตัวของเด็ก โดยพยายามให้เด็กไม่ได้ยึดมั่นในเรื่องของชัยชนะหรือแพ้ ไม่ใช่สาระสำคัญของชีวิตแต่ควรมีความซื่อสัตย์ มีความรับผิดชอบ มีเหตุผล รู้จักควบคุมอารมณ์ รู้จักเสียสละ รักพวกรักพ้อง เป็นลักษณะสำคัญที่เกิดจากการเล่นกีฬาที่น่าจะส่งผลให้บุคคลสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงอย่างดี ตลอดจนสามารถสร้างสรรค์คุณธรรมประจำใจ และสังคมให้ก้าวหน้าสืบไป

สรุปได้ว่าความมีน้ำใจนักกีฬา เป็นพฤติกรรมทางด้านคุณธรรมจริยธรรมในตัวบุคคล ที่แสดงออกในการอยู่ร่วมกันในสังคม องค์ประกอบของความมีน้ำใจนักกีฬามีไว้ 5 ประการดังนี้ ด้านการรู้แพ้รู้ชนะรู้ถ้อย ด้านความยุติธรรม ด้านความสามัคคี ด้านความรับผิดชอบ ด้านความมีระเบียบวินัยจากคุณลักษณะของน้ำใจนักกีฬาดังกล่าวมาแล้วข้างต้นพอจะสรุปได้ว่าคุณลักษณะของความมีน้ำใจนักกีฬา คือ การที่บุคคลมีจิตใจบริสุทธิ์ โอบอ้อมอารี ใจกว้างที่จะยอมรับในสิ่งที่เป็นอย่างจริง สามารถควบคุมอารมณ์ได้ เคารพในระเบียบกฎ กติกา ถึงคราวแพ้ก็ต้องยอมรับ ถึงคราวชนะก็ไม่เย้าย้ย ฝ่ายตรงข้ามมีความซื่อสัตย์ รับผิดชอบ และต้องเข้าใจถึงการเล่นกีฬา มีจุดประสงค์เพื่อความสามัคคี มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรงที่ดี มีความสำคัญมากกว่าการมุ่งหวังเพื่อชัยชนะอย่างเดียว ซึ่งในบรรดาคุณธรรมที่ได้จากการเล่นกีฬานั้น การมีน้ำใจนักกีฬา เป็นคุณธรรมในภาพรวมที่เป็นจุดเด่นที่สุดที่ควรมุ่งเน้นเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมหรือร่วมไปถึงการใช้เพื่ออยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม

พัฒนาการของนักเรียนระดับประถมศึกษา

สุชา จันทรเฒ (2545) ได้กล่าวถึงพัฒนาการของนักเรียนประถมศึกษาไว้ว่านักเรียนในวัยที่มีอายุระหว่าง 10-12 ปี วัยนี้จะคาบเกี่ยวกับวัยแรกรุ่นและวัยรุ่นตอนต้น วัยนี้ไม่แตกต่างกับวัยเด็กตอนกลางมากนักแต่เกิดการเปลี่ยนแปลงในร่างกายเนื่องจากการทำงานของต่อมต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลงของโครงกระดูกและสัดส่วนร่างกายเพื่อเตรียมเข้าสู่วัยรุ่น

พัฒนาการทางร่างกาย (Physical Development)

ระยะนี้ร่างกายของเด็กเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วพอๆ กับระยะทารก ดังนี้

1. ส่วนสูงและน้ำหนัก เด็กหญิงจะมีส่วนสูงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วที่สุดระหว่าง 10.5-14 ปี ส่วนเด็กชายจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่างอายุ 12.5-14.5 ปี และค่อยๆ สูงขึ้นเรื่อยๆ จนอายุ 18 ปี
2. โครงกระดูกและฟัน ท่อนขาตอนบนเติบโตอย่างรวดเร็วมากจึงมองดูขายาวกระดูกเชิงกรานของเด็กหญิงจะขยายออกกระดูกแน่นแข็งและมีแร่ธาตุมากส่วนฟันจะขึ้นทุกปี ปีละ 2-3 ซี่ โดยมากกรามซี่ที่ 2 จะขึ้นในระยะนี้
3. สัดส่วนของร่างกายส่วนต่างๆ ของร่างกายเจริญเติบโตไม่พร้อมกัน เด็กชายมีขากรรไกร ออกกว้าง ไหล่กว้าง มือเท้าใหญ่ แขนขายาว ทรวงทรวงผึ่งผาย หน้ายาวเล็กกว่ากว้างกว่าหน้าผากดูสูง จมูกที่สั้นก็ดูยาวลงมาและใหญ่ขึ้น เด็กหญิงจะมีสะโพกผาย ลำตัวกลมมีส่วนโค้ง
4. การเคลื่อนไหว เนื่องจากร่างกายของเด็กวัยนี้เจริญไม่ได้สัดส่วนจึงทำให้การเคลื่อนไหวของเด็กดูเก้งก้าง

พัฒนาการทางอารมณ์

เนื่องจากเด็กวัยนี้มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็วจึงมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ของเด็กด้วย เด็กวัยนี้มีความหงุดหงิด กังวล ซึ่งมาจากการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายที่เกิดขึ้น อารมณ์ของเด็กวัยนี้จัดอยู่ในระดับปานกลาง คือ ไม่ดีหรือร้ายจนเกินไป ดังนี้

1. เด็กวัยนี้สามารถรักษาอารมณ์ไว้ได้ดีพอสมควรคือไม่โกรธง่ายและหายเร็วนัก
2. เวลาโกรธจะหาทางออกโดยใช้เสียง ไม่มีพฤติกรรมแบบต่อสู้อย่างรุนแรงและอาเจียนแค้นแค้น
3. จะระมัดระวังไม่ทำผู้อื่นกระทบกระเทือนใจ
4. สิ่งที่เด็กในวัยนี้กลัวที่สุดคือการไม่เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ไม่ยอมแข่งขัน ไม่ต้อง

การเด่นกว่าหรือด้อยกว่าเพื่อนฝูง

5. ชอบการยกย่องแต่ไม่ชอบเปรียบเทียบ
6. ต้องการความอบอุ่นมั่นคงในหมู่คณะและครอบครัว
7. เปลี่ยนแปลงความรู้สึกเร็วและง่าย
8. บางครั้งทำตัวเป็นผู้ใหญ่แต่บางครั้งก็ไม่ทิ้งความเป็นเด็ก

เด็กวัยนี้จึงมีการขัดแย้งทางด้านอารมณ์จนบางครั้งเด็กเกิดปัญหา ครอบครัวกับสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยสำคัญมากเด็กที่ถูกทอดทิ้งที่บ้านและที่โรงเรียนจะเป็นเด็กที่ไม่มีความสุขกลายเป็นเด็กเสียขวัญหรือไม่มีพฤติกรรมชัดเจนไม่เกรงกลัวใคร ความเครียดที่เด็กได้รับจากทางบ้านอาจน้อยลงไปหรือหายไปได้ถ้าความสัมพันธ์ระหว่างครูและเพื่อนเป็นไปอย่างดี ดังนั้นผู้ปกครองและครูที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กวัยนี้ควรเอาใจใส่เรื่องอารมณ์อธิบายคำแนะนำที่ถูกต้องเมื่อเด็กต้องการเพื่อช่วยให้พัฒนาการทางอารมณ์ของเด็กเป็นไปอย่างเหมาะสม

พัฒนาการทางสังคม

เด็กวัยนี้จะปลีกตัวออกจากบุคคลในครอบครัวจะชอบอยู่ในหมู่เพื่อนและมีความเห็นว่ามีหมู่คณะเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเขามาก จึงมีการแต่งตัวพูดจาและนิยมสิ่งต่างๆ เหมือนกัน การที่เด็กมีความสุขพอใจกับกลุ่มเพื่อนของตนถ้ามากเกินไปอาจจะทำให้เด็กละเลยหน้าที่ของตนได้ เด็กในวัยนี้จะเริ่มหัดเป็นตัวของตัวเอง ชอบตัดสินใจเอง ไม่ชอบให้ผู้ใหญ่เข้ามายุ่งเกี่ยวในเรื่องส่วนตัวชอบความเป็นอิสระมักเชื่อความคิดตัวเอง ระยะนี้เด็กชายเด็กหญิงจะเล่นด้วยกันน้อยลง เด็กจะเริ่มสนใจเพื่อนต่างเพศ ระยะแรกสนใจเพื่อนต่างเพศเป็นกลุ่มๆ รวมๆ กันไปก่อนระยะหลังจึงเลือกสนใจเฉพาะคนลักษณะการคบเพื่อนยังไม่แน่นอนมีการเปลี่ยนเพื่อนอยู่เสมอ ระยะนี้เด็กจะค่อยๆ พึ่งตนเองทีละน้อยเพื่อเตรียมพึ่งตนเองเมื่อเป็นผู้ใหญ่ เด็กชายจะมีความสามารถในการรวมกลุ่มได้นานกว่าและ

คบเพื่อนได้ดีกว่าเด็กหญิงเพื่อนที่ถูกใจมักมีคนเดียวหรือสองคน ส่วนเด็กหญิงจะมีเพื่อนถูกใจ 3-5 คน การเล่นเป็นกลุ่มของเด็กวัยนี้จะช่วยให้เด็กมีความกล้า รู้จักใช้ความคิดและให้ความร่วมมือกับผู้อื่นได้

พัฒนาการทางสติปัญญา

สติปัญญาของเด็กวัยนี้เห็นได้จากความสามารถในการใช้เหตุผลเข้าใจความหมายของ คำพูดได้ถูกต้อง สามารถใช้คำจำกัดความที่เป็นนามธรรมได้ สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่ง ต่างๆ ได้มากขึ้น ความจำพัฒนาขึ้น เด็กวัยนี้จะสนใจการเล่นทายปัญหามากที่สุด เด็กที่สมองช้าจะไม่ค่อยมีสมาธิในการทำงาน เด็กฉลาดจะมีความสามารถในการใช้คำพูดที่เป็นนามธรรมได้ลักษณะ พัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กมีดังนี้

1. มีความสนใจสิ่งต่างๆ ได้มากขึ้น
2. เริ่มฟังเหตุผลของผู้ใหญ่และต้องการให้ผู้ใหญ่รับฟังเหตุผลของตนเองบ้าง
3. การแก้ปัญหาที่มีความสามารถที่จะคิดโครงการและสามารถดำเนินการด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยการนำทางของผู้ใหญ่ การตัดสินใจจะอาศัยประสบการณ์และคิดอย่างไตร่ตรอง
4. ความอยากรู้อยากเห็น เด็กวัยนี้ชอบแสวงหาความจริงมักจะสอบถามเกี่ยวกับตนเอง
5. ความสนใจในทักษะต่างๆ ต้องการทางานเพื่อหาความสามารถและประสบการณ์ใหม่ๆ
6. การเล่นเกมแบบบทบาทสมมุติจะน้อยลง เริ่มมีความสนใจปัญหาสังคมและโลกภายนอก ชอบบอกริยาย แสดงความคิดเห็นและมีความคิดริเริ่ม
7. ความเข้าใจเกี่ยวกับเวลามีความแม่นยำและกว้างขวางขึ้น สามารถเข้าใจลำดับวัน เดือน ปี ได้ถูกต้อง

กล่าวโดยสรุป เด็กในวัยนี้เห็นมักจะให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นควร จะต้องได้รับการปลูกฝังให้มีความร่วมมือมีความรับผิดชอบร่วมกันและควรให้เด็กในวัยนี้ปฏิบัติ กิจกรรมร่วมกัน โดยใช้กิจกรรมทางกายเป็นส่วนสำคัญ เพราะกิจกรรมทางกายจะสามารถช่วยให้เด็ก วัยนี้ได้มีพัฒนาการทางด้านร่างกายที่แข็งแรง และมีพัฒนาการทางด้านสมองที่มีประสิทธิภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

กนกวลี เองฉ้วน (2529: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเพื่อสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 575 คน เพื่อหา บุคลิกภาพที่วัดบุคลิกภาพที่สำคัญของความมีน้ำใจนักกีฬา 17 ด้าน คือ ด้านความสำนึกทาง

จริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ด้านการยอมรับความสามารถของตนเองด้านการยอมรับความจริง ด้านความมีเหตุผล ด้านการให้เกียรติผู้อื่น ด้านการเคารพการตัดสินใจ ด้านความอดกลั้น ด้านการรู้แพ้ รู้ชนะ ด้านความเห็นอก เห็นใจ ด้านความซื่อสัตย์ ด้านความเสียสละ ด้านความยุติธรรม ด้านความกล้าหาญ ด้านการยอมรับความสามารถของผู้อื่น ด้านความมีวินัย ผลการศึกษาพบว่า ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบมีค่าเท่ากับ .7895 คำนวณโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา และ ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ มีค่าอยู่ระหว่าง 2.8536 - 11.6832

กิตติพงษ์ อยู่พงษ์พิทักษ์ (2533: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาระดับบุคลิกภาพความมีน้ำใจ นักกีฬาของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 1 และ ปีที่ 2 ทั้งชายและหญิงของวิทยาลัยพลศึกษาภาคกลาง 5 แห่ง โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย จำนวน 308 คน พบว่าบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาชายอยู่ในระดับสูง ($T = 59.27$) บุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาหญิงอยู่ในระดับสูง ($T = 57.52$) บุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 อยู่ในระดับสูง ($T = 58.41$) บุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง ($T = 58.81$) บุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงไม่แตกต่างกัน บุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ไม่แตกต่างกัน

อร่าม เสียนขุนทด (2533: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาที่มีผลต่อพฤติกรรมการสอนพลศึกษาในด้านการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างคือครูพลศึกษาและนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติของครูพลศึกษาในการสอนด้านการปลูกฝังการมีน้ำใจนักกีฬาต่างกัน ครูพลศึกษาเห็นว่าปัญหาในการสอนพลศึกษาด้านการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาคือครูต้องสอนเน้นเฉพาะทักษะเนื่องจากจุดประสงค์การเรียนด้านนี้มากทำให้ไม่มีเวลาปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ร้อยละ 76 ครูขาดคู่มือที่แนะนำการสอนพลศึกษาด้านการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาคิดเป็นร้อยละ 70 และครูมีความรู้เรื่องการสอนพลศึกษาด้านการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาน้อยคิดเป็นร้อยละ 27

กลั่นประทุม แสงสุระ(2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างแบบวัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ความมีน้ำใจนักกีฬา ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า ประกอบด้วยคุณลักษณะดังต่อไปนี้ ความยุติธรรม ความมีวินัย ความมุ่งมั่น ความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย

ความเชื่อเพื่อเผื่อแผ่ ความสามัคคี ความอดทนอดกลั้น ความอ่อนน้อมถ่อมตน ความมีมารยาท และ ความซื่อสัตย์ ผลการวิจัยพบว่า ความเที่ยงตรงเชิงพินิจ แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่ผ่าน การพิจารณามีค่าดัชนีความสอดคล้องจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ อยู่ระหว่าง .60 ถึง 1.00 ค่าอำนาจจำแนก แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .2244 ถึง .5627 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬามีค่าความเที่ยงตรงเชิง โครงสร้างจากการ หาสหสัมพันธ์ของคะแนนแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่สร้างขึ้นกับแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่มีคุณภาพ เท่ากับ .733 ค่าความเชื่อมั่น แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา มีความเชื่อมั่นรายด้าน ตั้งแต่ .542 ถึง .660 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .892 ผลการเปรียบเทียบความมีน้ำใจนักกีฬาด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two- Way Analysis of Variance) จำแนกตามระดับชั้น พบว่า ความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และความมีน้ำใจนักกีฬาอยู่ในระดับปานกลางทุกชั้น ส่วน ผลการเปรียบเทียบความมีน้ำใจนักกีฬาจำแนกตามสถานภาพการเป็น นักกีฬาพบว่านักเรียนที่เป็นนักกีฬาและไม่นักกีฬา มีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่เป็นนักกีฬาจะมีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาสูงกว่านักเรียน ที่ไม่นักกีฬา ผลปฏิสัมพันธ์ที่เกิดจากการส่งผลร่วมกันของตัวแปรระดับชั้นและสถานภาพการเป็น นักกีฬาของนักเรียนต่อความมีน้ำใจนักกีฬา พบว่า ไม่มีผลปฏิสัมพันธ์ที่เกิดจากตัวแปรระดับชั้นและ สถานภาพการเป็นนักกีฬา

दनय दवगुममेसु (2553: บทคัดย่อ) ที่ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอน พลศึกษาเพื่อพัฒนากระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับ ประถมศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการเรียนการสอนพลศึกษา เพื่อพัฒนากระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษา ประกอบด้วยขั้นตอนการสอน 7 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นเตรียม 2) ขั้นอธิบายและสาธิต 3) ขั้นฝึกปฏิบัติ 4) ขั้นอภิปราย 5) ขั้นนำไปใช้ 6) ขั้น ประเมิน และ 7) ขั้นสรุป ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) จากการ ประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิเท่ากับ 1.0 มีคุณภาพเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้

2. ผลการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา พบว่า

2.1 ค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ หลังการเรียน

การสอนพลศึกษาของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 3 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณหลังการเรียนการสอนพลศึกษาของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 3 สูงกว่ากลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบความมีน้ำใจนักกีฬา หลังการเรียนการสอนพลศึกษาของกลุ่มที่ 1 กลุ่มที่ 2 กลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 4 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบความมีน้ำใจนักกีฬาลงการเรียนการสอนพลศึกษาของกลุ่มที่ 2 สูงกว่ากลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการเรียนการสอนพลศึกษาของกลุ่มที่ 3 สูงกว่ากลุ่มที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุวิทย์ บึงบัว (2553) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่มีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงและการร่วมมือระดับต่ำและ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่มีวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงและการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำ โดยใช้วิธีการเรียนผ่านเว็บ 2 แบบ คือ บทเรียนที่มีวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงและบทเรียนที่มีวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 จำนวน 48 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test Dependent และ Two-way Analysis of Variance

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการคิดอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงและการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงและการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการคิดอย่างมีวิจารณญาณพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงมีผลการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำ

4. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนด้วยบทเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำ

พิกุล วงศ์แสน (2553: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ เรื่องคลื่นและพลังงาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจเรื่องคลื่นและพลังงาน เพื่อศึกษาความสามารถในการทำงานกลุ่ม และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง คลื่นและพลังงาน โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/6 โรงเรียนแม่สะเรียง “ปริพัตรศึกษา” อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 34 ที่ศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 41 คน โดยใช้แบบแผนการทดลองหนึ่งกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง (One – Group Pretest - Posttest Design) ใช้เวลาในการทดลอง 32 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้วิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ เรื่องคลื่นและพลังงาน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคลื่นและพลังงาน แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มและแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t - test

ผลการวิจัย พบว่า

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ เรื่องคลื่นและพลังงาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.52/75.91 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้
2. ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ เรื่องคลื่นและพลังงาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เท่ากับ 0.66 คิดเป็นร้อยละ 66
3. ผู้เรียนที่เรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ เรื่องคลื่นและพลังงาน มีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มระดับน่าพอใจ
4. ผู้เรียนที่เรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ เรื่องคลื่นและพลังงาน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ผู้เรียนที่เรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ เรื่องคลื่นและพลังงาน มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

โดยสรุปการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ เรื่องคลื่นและพลังงาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเหมาะสม ผู้เรียนมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มอยู่ในระดับน่าพอใจ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ระดับพึงพอใจมากที่สุด จึงเหมาะที่จะนำรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ และประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียนต่อไป

ชัยยุทธ ธนทรัพย์วิรัช (2554: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 47 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการกิจกรรม แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินการทำงานเป็นกลุ่มและแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์หลังจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีผลการทำงานกลุ่ม 3 ด้าน คือ ด้านความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ด้านเวลาที่ใช้ทำใบงาน และด้านความถูกต้องของใบงานโดยรวมอยู่ในระดับดี และนักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมในเรื่อง ช่วยส่งเสริมความคิดในการถาม ตอบและการนำเสนอผลงานของกลุ่ม ช่วยฝึกทักษะการแก้โจทย์ปัญหาทางคณิตศาสตร์ อยู่ในระดับมาก

สุพนิต อธิธิวุฒิ (2555: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและ เปรียบเทียบ คุณลักษณะที่เป็นจริงด้านความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตธนบุรี จำนวน 2554 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตธนบุรี จำนวน 400 คน โดยเป็นการสุ่มแบบหลายขั้นตอน แบ่งเป็นเพศชาย 200 คน เพศหญิง 200 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น แบบทดสอบบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬากลิ่นประทุม แสงสุระ

ผลการวิจัยพบว่า

1. คุณลักษณะที่เป็นจริงด้านความมีน้ำใจนักกีฬาอยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.81 โดยแบ่งชายและหญิงดังนี้

1.1 คุณลักษณะที่เป็นจริงด้านความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชายอยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.71

1.2 คุณลักษณะที่เป็นจริงด้านความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนหญิงอยู่ในระดับปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.91

2. ผลการเปรียบเทียบคุณลักษณะที่เป็นจริงด้านความมีน้ำใจนักกีฬาระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง โดยใช้สถิติ t-test พบว่าไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยต่างประเทศ

ฮอรรอค (दनัย दवगुममेस्र. 2553: 76; อ้างอิงจาก Horrock. 1977) ได้ทำการศึกษาเพื่อส่งเสริมความมีน้ำใจนักกีฬาและมีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระหว่างที่เรียนและแข่งขันกีฬาในโรงเรียน โดยอาศัยแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรม 6 ขั้น ของโคลเบอร์ก (Kohlberg) เป็นพื้นฐานได้ทำการศึกษาดังนี้ คือ

1. กำหนดสถานที่ที่เป็นปัญหาในการเล่นกีฬาหรือเล่นเกมต่างๆ และให้เด็กอธิบายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
2. การให้คะแนนลักษณะที่แสดงออกของความมีน้ำใจของนักกีฬาในระหว่างที่มีการแข่งขันกีฬาในทีมของตนถ้าได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้จะทำให้มีการแก้ตัวใหม่จนกว่าจะได้คะแนนตามเกมจึงจะไปทำการแข่งขันกับทีมอื่นได้พร้อมทั้งให้สมาชิกในทีมวิพากษ์วิจารณ์จุดอ่อนของตนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง ผลปรากฏว่าทำให้การแข่งขันภายในโรงเรียนดำเนินไปได้ด้วยดี ปราศจากการขัดแย้งและผู้เล่นมีความสำนึกในการมีน้ำใจนักกีฬามากขึ้น

สมิธ (दनัย दवगुममेस्र. 2553: 76; อ้างอิงจาก Smith. 1978) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการประเมินค่าความมีน้ำใจนักกีฬาของผู้เป็นนักกีฬา และผู้ที่ไม่ได้เป็นนักกีฬาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยใช้แบบทดสอบของฮาสกินส์ (Haskins Action Choice) เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม คือ กลุ่มนักกีฬาชาย จำนวน 120 คน กลุ่มผู้ชายที่ไม่ได้เป็นนักกีฬา จำนวน 120 คน กลุ่มนักกีฬาหญิง จำนวน 120 คน และกลุ่มผู้หญิงที่ไม่ได้เป็นนักกีฬา จำนวน 120 คน

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. หญิงมีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาสูงกว่าชาย
2. ผู้ที่เป็นนักกีฬาและผู้ที่ไม่ได้เป็นนักกีฬามีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาไม่แตกต่างกัน
3. นักกีฬาหญิงมีระดับความมีน้ำใจนักกีฬาสูงกว่านักกีฬาชาย
4. ผู้หญิงที่ไม่ได้เป็นนักกีฬามีระดับความมีน้ำใจสูงกว่าชายที่ไม่ได้เป็นนักกีฬา

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ส่งผลต่อความมีน้ำใจนักกีฬา แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีส่วนที่จะสร้างและปลูกฝังคุณธรรมในด้านของ

ความมีน้ำใจ ความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นเรื่องที่สำคัญของการจัดการศึกษา เพราะเป็นคุณลักษณะที่ควรปลูกฝังให้เกิดในตัวบุคคล ซึ่งนอกจากจะช่วยแก้ปัญหาในเรื่องการกีฬาแล้วยังเป็นพื้นฐานในการปฏิบัติโดยทั่วไปในชีวิตประจำวันเพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างเป็นปกติสุขอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามจากผลการวิจัยพบว่า การปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาด้วยวิธีการบอกหรือการอธิบายไม่สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมความมีน้ำใจนักกีฬาเพิ่มขึ้น วิธีการที่ช่วยปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาที่ดีที่สุดก็คือ การที่ปลูกฝังจากการเรียนรู้และได้รับการฝึกฝนหรืออบรมสั่งสอน รวมไปถึงการได้ประสบกับเหตุการณ์จริง การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยในการปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความมีน้ำใจนักกีฬา

ทิโมธี แมทธิว บาร์เรตต์ (Timothy Matthew Barrett. 2000: ออนไลน์) วัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้คือการประเมินผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมกัน 2 แบบโดยวัดจากเวลาในการเรียนรู้ในวิชาพลศึกษา เวลาในการเรียนรู้ในวิชาพลศึกษา (ALT-PE) คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ของการทดลอง จำนวนรวมของการทดลองและการทดสอบที่ถูกต้อง รวมถึงพฤติกรรมทางสังคม โดยเฉพาะการจัดการเรียนรู้แบบร่วมกัน 2 แบบเป็นการเรียนแบบร่วมมือ โดยเจาะจงไปที่ PACER และ Jigsaw II-PE ตามลำดับ ของกลุ่มนักเรียนเกรด 6 ในวิชาพลศึกษา 2 ห้อง แบ่งผู้เข้าร่วม 8 คนออกเป็น ชาย 2 หญิง 2 ในแต่ละการศึกษา เก็บข้อมูล 18 วัน ใช้ A-B-A-B with drawl design ในการศึกษาเพื่อประเมินผลของ PACER และ Jigsaw II-PE ผลที่ได้ซึ่งตรงกันระหว่างผู้สำรวจใน PACER เท่ากับ 91.4 % (90.20–92.9 %), ALT-PE เท่ากับ 90.7% (85.0–100%), พฤติกรรมทางสังคม เท่ากับ 82.4% (74.7–96.1%) และ 98.2% (95.0–100%) สำหรับระยะเวลาในการร่วมกิจกรรม ผลที่ได้ซึ่งตรงกันระหว่างผู้สำรวจใน Jigsaw II -PE เท่ากับ 92.6% (92.0–93.4%), ALT-PE เท่ากับ 93.4% (88.5–100%) พฤติกรรมทางสังคม เท่ากับ 90.0% (83.7–100 %) และ 97.5 % (94–100%) สำหรับระยะเวลาในการร่วมกิจกรรม

ในแต่ละการศึกษาความซื่อสัตย์และมั่นคงในการปฏิบัติของครูเท่ากับ 100 % และไม่พบความเชื่อมโยงเชิงหน้าที่ของตัวแปรอิสระกับ ALT-PE ดังนั้น ทั้ง PACER และ Jigsaw II-PE ไม่ได้ใช้เวลามากไปกว่าการสอนแบบทั่วไป เวลาในการเรียนรู้ของนักเรียนจึงไม่ได้ถูกทำให้เกิดการเรียนรู้ซ้ำลง ความสัมพันธ์เชิงหน้าที่หรือเชิงปฏิบัติการแสดงให้เห็นทั้งใน PACER และ Jigsaw II-PE คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ของการทดสอบที่ถูกต้องของผู้เข้าร่วมทั้งหมด PACER และ Jigsaw II-PE แต่ละอันแสดงให้เห็นถึงผลทางเพศภาวะ ในแง่ของนักเรียนที่ทักษะต่ำและนักเรียนที่ทักษะชั้นกลางๆ ถึงขั้นสูง ความสัมพันธ์เชิงหน้าที่หรือเชิงปฏิบัติการ แสดงเป็นผลรวมทั้งหมดของการทดสอบและผลที่ถูกต้องใน Jigsaw II-PE แต่ไม่มีใน PACER เพราะข้อมูลทับซ้อนกัน

ก๊อกฮัน เบรักต้า (Gokhan Bayraktar. 2010: ออนไลน์) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการเรียนแบบร่วมมือกับแบบดั้งเดิมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนและแนวทางการปฏิบัติในชั้นเรียนยิมนาสติก การศึกษานี้ประกอบด้วยนักศึกษา 50 คนที่ลงทะเบียนในวิชายิมนาสติกในชั้นปีที่ 1 ช่วงปีการศึกษา 2009-2010 จุดประสงค์ของวิจัยคือ หาข้อเท็จจริงของวิธีการทางการสอน 2 วิธี คือแบบร่วมมือกับแบบดั้งเดิมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนและแนวทางการปฏิบัติในชั้นเรียนยิมนาสติก รวมไปถึงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิธีแบบร่วมมือ ดังนั้นกลุ่มที่ทดลอง คือ กลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือและกลุ่มที่ควบคุม คือ กลุ่มที่ใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิม (ครูเป็นศูนย์กลาง) โดยใช้เครื่องมือในการหาข้อมูล คือ Learning Style Inventory (LSI), the Gymnastics Academic Achievement Test (GAAT), Gymnastics Practicing Evaluation Forms (GPEF), the Gymnastics Attitude Scale (GAS) และ the Student Opinion Scale (SOS)

ผลของการวิจัยพบว่าวิธีการทางการสอน 2 วิธี คือแบบร่วมมือกับแบบดั้งเดิมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนและแนวทางการปฏิบัติในชั้นเรียนยิมนาสติก ทักษะของการปฏิบัติและทักษะทางทฤษฎีของนักเรียนที่เข้ารับวิธีการแบบร่วมมือพัฒนาสูงกว่านักเรียนที่เข้ารับวิธีการแบบดั้งเดิม โดยมีเหตุผลก็คือ การเรียนรู้ที่ขึ้นอยู่กับทั้งการร่วมมือของนักเรียนและการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งนักเรียนมีความรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับมอบหมายและมีคะแนนต่ำของสมาชิกสามารถลดทอนคะแนนของทั้งกลุ่มได้ ทำให้เกิดความพยายามในการสอนหัวข้อของตนแก่เพื่อนในกลุ่ม ขณะเดียวกันก็เกิดความกระตือรือร้นในกระบวนการการเรียนรู้ สาเหตุที่กลุ่มทดลองที่ใช้การสอนแบบร่วมมือประสบความสำเร็จมากกว่ากลุ่มควบคุมอาจเป็นเพราะว่า กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนจะช่วยเหลือและกันในการเรียนรู้มากขึ้น กระตุ้นกันและกัน และยังทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มนอกเหนือจากการประชุมในชั้นเรียน เพื่อสามารถปฏิบัติได้ดียิ่งขึ้น แสดงให้เห็นว่าการสอนแบบร่วมมือมีประโยชน์มากกว่าการเรียนรู้แบบดั้งเดิม ซึ่งนี่เป็นครั้งแรกที่นักเรียนเหล่านี้เข้ารับวิธีการสอนแบบร่วมมือและทำให้พวกเขามีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้นและพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล นอกจากนี้ นักเรียนไม่ต้องรอเหมือนกับวิธีแบบเดิมทำให้พวกเขามีความสนุกสนานมากขึ้น และยังเพิ่มความสำเร็จทางการศึกษาอีกด้วย ประโยชน์ทั้งหมดนี้ส่งผลกระทบทางบวกต่อทัศนคติของนักเรียนต่อบทเรียน ส่งผลให้นักเรียนช่วยเหลือกันอย่างเต็มใจ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาสังกัดคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสิริวิทย์วิทยา จังหวัดสมุทรปราการ

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนวิชาพลศึกษา ในปีการศึกษา 2556 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนเอกชนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 จำนวน 60 คน การเลือกโรงเรียนที่ทำการทดลองผู้วิจัยเลือก

โรงเรียนสิริวิทย์วิทยา ด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) โดยมีเกณฑ์ ดังนี้

1. เป็นโรงเรียนที่ผู้บริหารและอาจารย์ให้ความร่วมมือในการทดลองจัดการเรียนรู้สอนพลศึกษาแบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

2. เป็นโรงเรียนที่นักเรียนมีระดับความสามารถและองค์ประกอบอื่นๆ ไม่แตกต่างจากโรงเรียนเอกชนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1

การสุ่มห้องเรียนเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดำเนินการดังนี้

1. การสุ่มห้องเรียนเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยทำการสุ่มห้องเรียนที่เป็น

กลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) ในโรงเรียนมีนักเรียนชั้นประถมศึกษาทั้งหมด 3 ห้อง โดยผู้วิจัยทำการจับฉลากเพื่อกำหนดห้องเรียนกลุ่มตัวอย่าง เข้าเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้ห้องประถมศึกษาปีที่ 6/1 มีนักเรียนจำนวน 47 คน แบ่งเป็นนักเรียนชาย 18 คนและนักเรียนหญิง 29 คน เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือและได้ห้องประถมศึกษาปีที่ 6/2 มีนักเรียนจำนวน 47 คน แบ่งเป็นนักเรียนชาย 18 คนและนักเรียนหญิง 29 คน เป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

2. คัดเลือกนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูล โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) กลุ่มทดลอง (ประถมศึกษาปีที่ 6/1) แบ่งเป็นนักเรียนชาย 14 คนและนักเรียนหญิง 16 คนและกลุ่มควบคุม (ประถมศึกษาปีที่ 6/2) แบ่งเป็นนักเรียนชาย 13 คนและนักเรียนหญิง 17 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือในการทดลอง

1. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลองคือ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือจำนวน 10 แผน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อนำมากำหนดสาระการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้

1.2 ศึกษาการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ จากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.3 ศึกษารูปแบบและเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ

1.4 ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ จำนวน 10 แผน

วิธีการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณาเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

2. นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน ประถมศึกษา ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญ ต้องเป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาโททางสาขา พลศึกษา หรือสาขาจิตวิทยา ตรวจพิจารณาความตรงตามวัตถุประสงค์ ความตรงตามเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ ร่วมมือ จากผู้เชี่ยวชาญและนำมาหาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Congruence หรือ IOC) พิจารณาหาค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (กองวิจัย ทางการศึกษา. 2545) นำไปทดลองใช้ได้ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับวัตถุประสงค์ (Index of Congruence= IOC) รวมแผนการจัดการเรียนรู้ได้ค่า IOC เท่ากับ 0.96 โดยแต่ละแผนมีค่า IOC ดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 กีฬาประเภทบุคคล: วิ่ง 200 เมตร ค่า IOC เท่ากับ 1.00 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 กีฬาประเภทบุคคล: วิ่งข้ามรั้ว ค่า IOC เท่ากับ 1.00 แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 3 การกระโดดไกล ค่า IOC เท่ากับ 1.00 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬา วอลเลย์บอล ค่า IOC เท่ากับ 1.00 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ทักษะพื้นฐานในการเล่นฟุตบอล ค่า IOC เท่ากับ 1.00 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย : ด้านความแข็งแรง และอดทนของกล้ามเนื้อ ค่า IOC เท่ากับ 1.00 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 การสร้างเสริมสมรรถภาพ ทางกาย : ด้านการทรงตัว ค่า IOC เท่ากับ 0.80 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 การสร้างเสริมสมรรถภาพ ทางกาย : อ่อนตัว ค่า IOC เท่ากับ 0.80 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย: ด้านความคล่องแคล่วว่องไว ค่า IOC เท่ากับ 1.00 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 การสร้างเสริม สมรรถภาพทางกาย : ความแข็งแรงและความอดทนของระบบไหลเวียนโลหิต ค่า IOC เท่ากับ 1.00

ดังตาราง 1

ตาราง 1 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้

สัปดาห์	แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
1	กีฬาประเภทบุคคล: วิ่ง 200	1.00
2	กีฬาประเภทบุคคล: วิ่งข้ามรั้ว	1.00
3	การกระโดดไกล	1.00
4	ทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาบอลเลย์บอล	1.00
5	ทักษะพื้นฐานในการเล่นฟุตบอล	1.00
6	การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย : ด้านความแข็งแรงและอดทนของกล้ามเนื้อ	1.00
7	การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย : ด้านการทรงตัว	0.8
8	การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย : อ่อนตัว	0.8
9	การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย : ด้านความคล่องแคล่วว่องไว	1.00
10	การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย : ความแข็งแรงและความอดทนของระบบ ไหลเวียนโลหิต	1.00
ค่า IOC เฉลี่ยจากทุกแผน		0.96

3. แก้ไขปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีความสมบูรณ์ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4. นำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 10 แผน ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่โรงเรียนนวมวิทย์ศึกษาซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูความเหมาะสมในเรื่องการจัดกิจกรรมและเวลา เพื่อนำมาปรับปรุง แผนการจัดการเรียนรู้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นและนำไปใช้จริง

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัด

1.1 เพื่อสร้างแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

6 เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา

2. ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬา

3. เขียนนิยามศัพท์เฉพาะของพฤติกรรมความมีน้ำใจนักกีฬาในแต่ละด้านตาม

คุณลักษณะที่ต้องการวัด

4. เขียนข้อคำถามตามนิยามศัพท์เฉพาะของความมีน้ำใจนักกีฬาในแต่ละด้าน โดยมีรายละเอียดของข้อคำถาม ดังนี้

4.1 ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับโดยให้เลือกตอบตามความความคิดเห็นและความรู้สึกที่แท้จริงของผู้ตอบ สร้างข้อคำถามให้ครอบคลุมพฤติกรรมความมีน้ำใจนักกีฬาทั้ง 10 ด้าน ด้านละ 6 ข้อ รวมทั้งฉบับจำนวน 60 ข้อ

4.2 การให้คะแนนแต่ละข้อมีน้ำหนักคะแนนเป็น 1, 2, 3, 4 และ 5

5. นำแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่พัฒนาขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ พฤติกรรมที่ต้องการวัด ลักษณะการใช้คำถามและความถูกต้องด้านภาษาจากผู้เชี่ยวชาญและนำมาหาความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับวัตถุประสงค์ (Index of Congruence=IOC) คัดเลือกข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (กองวิจัยทางการศึกษา, 2545) ผลการวิเคราะห์พบว่าได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.76

6. นำแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนสิริวิทย์วิทยา ห้องประถมศึกษาปีที่ 6/3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

7. ตรวจสอบคุณภาพทั้งฉบับ โดยวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) โดยใช้สูตร (Coefficient Alpha ของ Cronbach ผลการคำนวณโดยใช้โปรแกรมเอสพีเอสเอสพีซี (Statistical Package for the Social Sciences / Personal Computer: SPSS/PC) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาทั้งฉบับเท่ากับ 0.78 ได้จำนวนข้อแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาทั้งหมด 10 ด้าน ด้านละ 6 ข้อ รวม 60 ข้อ โดยแต่ละด้านมีค่าดังตาราง 2

ตาราง 2 ค่าความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้าน
ความมีน้ำใจนักกีฬา โดยแยกเป็นรายด้าน

รายการ	ค่าความเชื่อมั่น	ค่าอำนาจจำแนก
ความยุติธรรม	0.79	0.21-0.71
ความวินัย	0.72	0.33-0.54
ความมุ่งมั่น	0.81	0.52-0.63
ความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย	0.86	0.39-0.77
ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	0.74	0.33-0.66
ความสามัคคี	0.78	0.29-0.79
ความอดทน อดกลั้น	0.79	0.42-0.71
ความอ่อนน้อมถ่อมตน	0.73	0.30-0.61
ความมีมารยาท	0.75	0.26-0.57
ความซื่อสัตย์	0.82	0.45-0.77
รวม	0.78	0.35-0.68

เกณฑ์การให้คะแนน มากที่สุด 5 คะแนน มาก 4 คะแนน ปานกลาง 3 คะแนน
น้อย 2 คะแนนและน้อยที่สุด 1 คะแนน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินงานเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อโรงเรียนสิริวิทย์วิทยา ขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียน เพื่อกำหนดวัน
เวลาในการทดสอบ
2. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อติดต่อ
ทำการทดลองและขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลกับโรงเรียนสิริวิทย์วิทยา
3. ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัยการวัดและประเมินผลแก่รองผู้อำนวยการ
การฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน และร่วมกันกำหนดตารางเวลาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ

4. การดำเนินการก่อนทดลองการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ มีดังนี้

4.1 ทำการทดสอบความมีน้ำใจนักกีฬา ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองในสัปดาห์แรกก่อนทำการทดลอง (Pre-test)

4.2 นำผลการทดสอบก่อนการทดลองมาหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบว่านักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกันหรือไม่

3. การดำเนินการทดลอง กลุ่มทดลองผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ที่สร้างขึ้นจำนวน 10 แผนการจัดการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 60 นาที รวม 10 สัปดาห์

4. กลุ่มควบคุมดำเนินการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติโดยอาจารย์ประจำของโรงเรียน สัปดาห์ละ 1 คาบเรียน รวม 10 สัปดาห์

5. วัดความมีน้ำใจนักกีฬาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในสัปดาห์ที่ 5

6. หลังสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ผู้วิจัยดำเนินการวัดความมีน้ำใจนักกีฬา ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทดสอบโดยใช้แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา ฉบับเดียวกันกับแบบวัดก่อนเรียน

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 คำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของความมีน้ำใจนักกีฬา โดยใช้โปรแกรม SPSS

2.2 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-way analysis of variance with repeated measures) โดยใช้โปรแกรม SPSS/PC

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
Mean	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
SD	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	หมายถึง	ค่าสถิติที่คำนวณได้
*	หมายถึง	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การคำนวณค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษา และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ โดยแบ่งความมีน้ำใจนักกีฬาออกเป็น 10 ด้าน

2. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษา และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติโดยใช้ Independent-Samples t-test และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-way analysis of variance with repeated measures) โดยใช้โปรแกรม SPSS/PC

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์จากคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษาและของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ โดยแบ่งความมีน้ำใจนักกีฬาออกเป็น 10 ด้าน

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยแบ่งความมีน้ำใจนักกีฬาออกเป็น 10 ด้าน

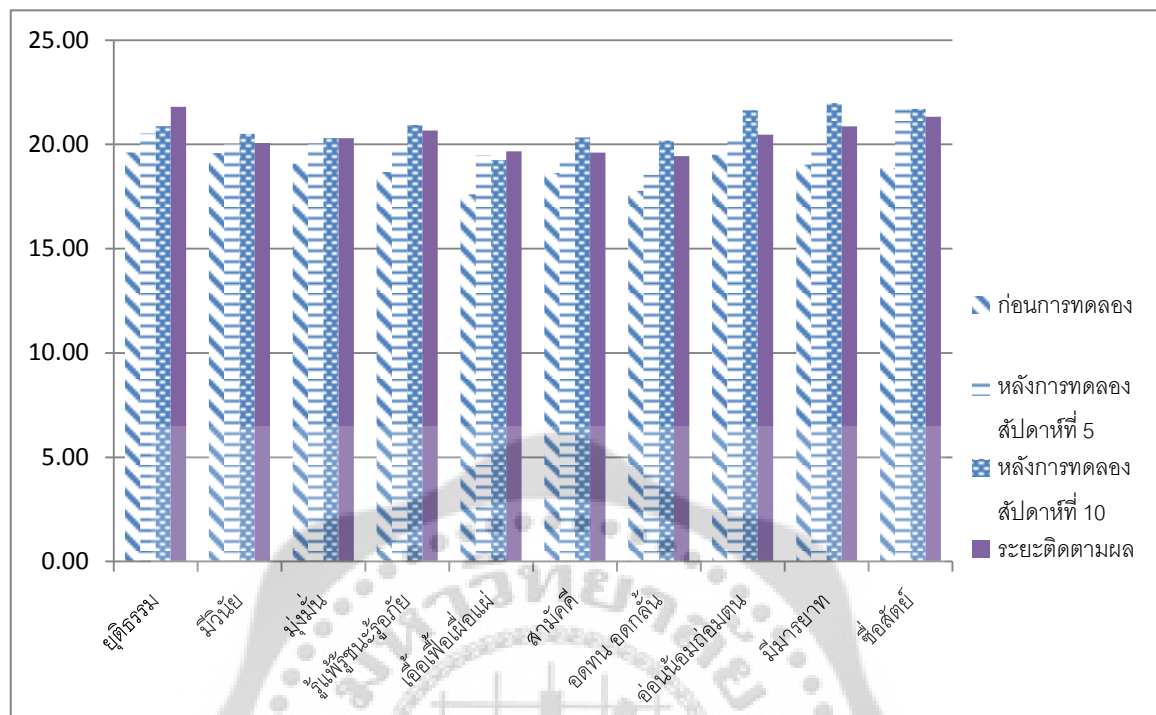
รายการ	ระยะ							
	ก่อน		หลังการทดลอง		หลังการทดลอง		ติดตามผล	
	การทดลอง		สัปดาห์ที่ 5		สัปดาห์ที่ 10			
	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD
1. ความยุติธรรม	19.60	3.07	20.53	3.46	20.87	3.68	21.80	6.20
2. ความมีวินัย	19.57	3.82	20.00	3.62	20.50	3.98	20.07	3.75
3. ความมุ่งมั่น	19.07	3.75	20.03	2.81	20.30	3.16	20.30	3.78
4. ความรู้แพ้รู้ชนะรู้รัก	18.67	3.97	19.83	3.81	20.93	3.85	20.67	3.94
5. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่	17.60	3.49	19.47	3.39	19.23	2.86	19.67	3.60
6. ความสามัคคี	18.63	2.90	19.30	3.61	20.33	2.88	19.60	3.16
7. ความอดทนอดกลั้น	17.77	3.22	18.53	3.29	20.17	3.41	19.43	4.58
8. ความอ่อนน้อมถ่อมตน	19.50	4.67	20.40	4.10	21.63	4.60	20.47	4.98
9. ความมีมารยาท	19.03	4.00	19.90	3.73	21.97	4.23	20.87	4.18
10. ความซื่อสัตย์	18.87	4.78	21.80	4.40	21.70	4.37	21.33	3.66
รวม	18.83	3.77	19.98	3.62	20.76	3.70	20.42	4.18

จากตาราง 3 พบว่าผลรวมของค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.77 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.98 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.62 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.70 และระยะติดตามผลมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.18 และเมื่อศึกษาเป็นรายด้าน 10 ด้านในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผล พบว่า

1. ด้านความยุติธรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.60, 20.53, 20.87 และ 21.80 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.07, 3.46, 3.68 และ 6.20 คะแนน ตามลำดับ
2. ด้านความมีวินัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.57, 20.00, 20.50 และ 20.07 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.82, 3.62, 3.98 และ 3.75 คะแนน ตามลำดับ
3. ด้านความมุ่งมั่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.07, 20.03, 20.30 และ 20.30 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.75, 2.81, 3.16 และ 3.78 คะแนน ตามลำดับ
4. ด้านความรู้พื้นฐานร้อยละ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.67, 19.83, 20.93 และ 20.67 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.97, 3.81, 3.85 และ 3.94 คะแนน ตามลำดับ
5. ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.60, 19.47, 19.23 และ 19.67 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.49, 3.39, 2.86 และ 3.60 คะแนน ตามลำดับ
6. ด้านความสามัคคี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.63, 19.30, 20.33 และ 19.60 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.90, 3.61, 2.88 และ 3.16 คะแนน ตามลำดับ
7. ด้านความอดทนอดกลั้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.77, 18.53, 20.17 และ 19.43 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.22, 3.29, 3.41 และ 4.58 คะแนน ตามลำดับ
8. ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.50, 20.40, 21.63 และ 20.47 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.67, 4.10, 4.60 และ 4.98 คะแนน ตามลำดับ
9. ด้านความมีมารยาท มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.03, 19.90, 21.97 และ 20.87 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.00, 3.73, 4.23 และ 4.18 คะแนน ตามลำดับ
10. ด้านความซื่อสัตย์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.87, 21.80, 21.70 และ 21.33 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.78, 4.40, 4.37 และ 3.66 คะแนน ตามลำดับ

จากค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือสามารถแสดงได้ดังภาพประกอบ 1

ความมีน้ำใจนักกีฬา(คะแนน)

ภาพประกอบ 2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการแข่งขัน หลังการแข่งขันสัปดาห์ที่ 5 หลังการแข่งขันสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผล โดยแบ่งออกเป็นแต่ละด้านตามแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา

จากภาพประกอบ 2 เห็นได้ว่า

1. ค่าเฉลี่ยในแต่ละด้านของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ช่วงหลังการแข่งขันมีค่าเฉลี่ยที่สูงกว่าในช่วงก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันสัปดาห์ที่ 5 ได้แก่ ด้านความยุติธรรม ด้านความมีวินัย ด้านความมุ่งมั่น ด้านความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความสามัคคี ด้านความอุดหนุน อุดหนุน ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน และด้านความมีมารยาท

2. ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และด้านความซื่อสัตย์มีค่าเฉลี่ยคะแนน ช่วงหลังการแข่งขันสัปดาห์ที่ 5 สูงกว่าช่วงหลังการแข่งขันสัปดาห์ที่ 10

สรุปได้ว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาในแต่ละด้านมีแนวโน้มที่จะมีคะแนนเพิ่มขึ้น แต่เมื่อหยุดการสอนจะเห็นได้ชัดเจนว่าคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนนั้นลดลงโดยดูจากคะแนนในช่วงระยะติดตามผล

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 ของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

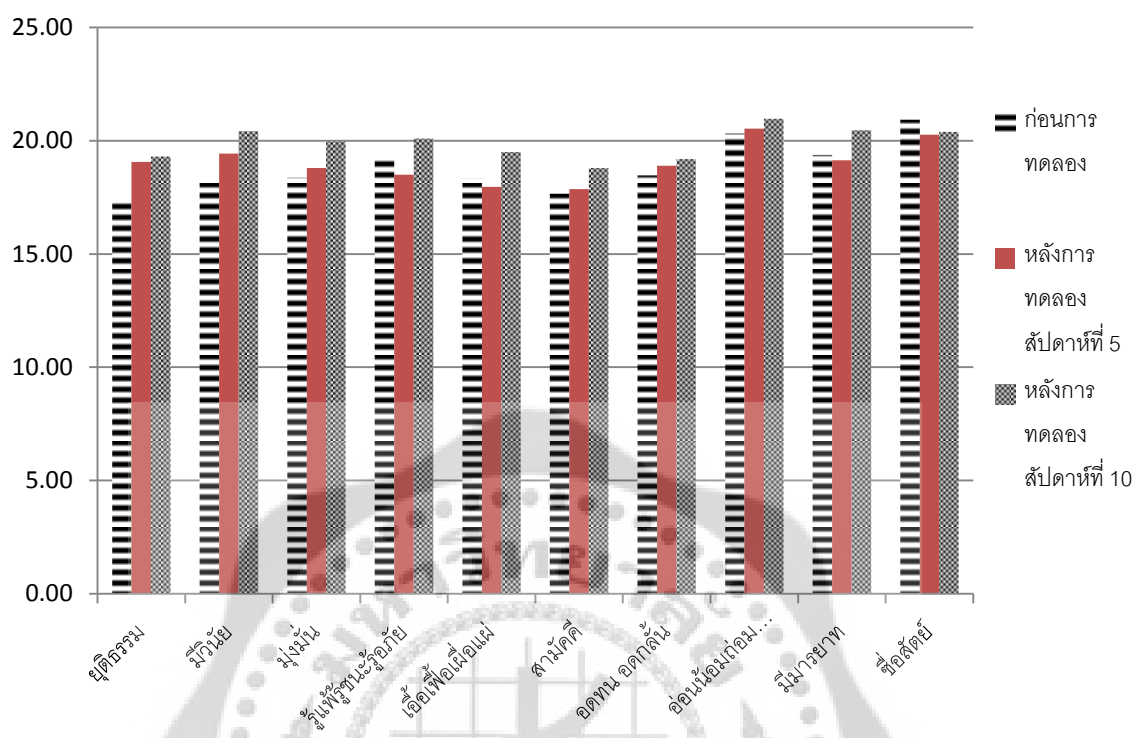
รายการ	ระยะ					
	ก่อน		หลังการทดลอง		หลังการทดลอง	
	การทดลอง		สัปดาห์ที่ 5		สัปดาห์ที่ 10	
	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD
1. ความยุติธรรม	17.33	4.21	19.07	4.11	19.30	3.61
2. ความมีวินัย	18.30	3.28	19.43	3.12	20.43	3.95
3. ความมุ่งมั่น	18.37	4.12	18.80	3.28	19.97	4.00
4. ความรู้แพ้รู้ชนะรู้ถอย	19.20	3.73	18.50	2.47	20.10	3.04
5. ความเชื่อฟังเชื่อแม่	18.33	3.78	17.97	4.44	19.50	4.27
6. ความสามัคคี	17.67	4.04	17.87	4.00	18.80	4.18
7. ความอดทนอดกลั้น	18.47	3.71	18.90	3.03	19.20	2.64
8. ความอ่อนน้อมถ่อมตน	20.33	4.28	20.53	4.25	20.97	3.55
9. ความมีมารยาท	19.37	3.93	19.13	3.45	20.47	3.32
10. ความซื่อสัตย์	20.93	4.99	20.27	4.83	20.40	4.10
รวม	18.83	4.01	19.05	3.70	19.91	3.67

จากตาราง 4 พบว่าผลรวมของค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.01 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.05 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.70 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.67 และเมื่อศึกษาเป็นรายด้าน 10 ด้านในระลอกก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 พบว่า

1. ด้านความยุติธรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.33, 19.07 และ 19.30 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.21, 4.11 และ 3.61คะแนน ตามลำดับ

2. ด้านความมีวินัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.30, 19.43 และ 20.43 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.28, 3.12 และ 3.95 คะแนน ตามลำดับ
 3. ด้านความมุ่งมั่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.37, 18.80 และ 19.97 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.12, 3.28 และ 4.00 คะแนน ตามลำดับ
 4. ด้านความรู้พื้นฐานร้อยละ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.20, 18.50 และ 20.10 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.73, 2.47 และ 3.04 คะแนน ตามลำดับ
 5. ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.33, 17.97 และ 19.50 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.78, 4.44 และ 4.27 คะแนน ตามลำดับ
 6. ด้านความสามัคคี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.67, 17.87 และ 18.80 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.04, 4.00 และ 4.18 คะแนน ตามลำดับ
 7. ด้านความอดทนอดกลั้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.47, 18.90 และ 19.20 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.71, 3.03 และ 2.64 คะแนน ตามลำดับ
 8. ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.33, 20.53 และ 20.97 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.28, 4.25 และ 3.55 คะแนน ตามลำดับ
 9. ด้านความมีมารยาท ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.37, 19.13 และ 20.47 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.93, 3.45 และ 3.32 คะแนน ตามลำดับ
 10. ด้านความซื่อสัตย์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.93, 20.27 และ 20.40 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.99, 4.83 และ 4.10 คะแนน ตามลำดับ
- จากค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ สามารถแสดงได้ดังภาพประกอบ 3

ความมีน้ำใจนักกีฬา(คะแนน)

ภาพประกอบ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬานักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 โดยแบ่งออกเป็น แต่ละด้านตามแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา

จากภาพประกอบ 3 พบว่า

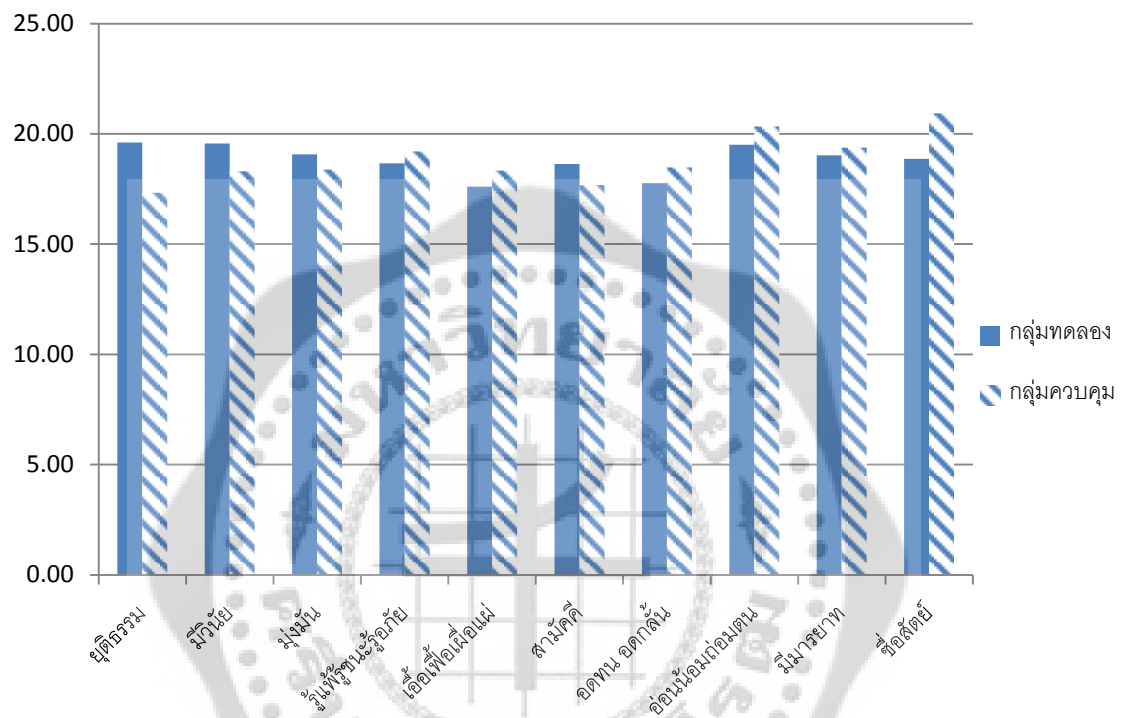
1. ค่าเฉลี่ยในแต่ละด้านของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ช่วงหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยที่สูงกว่าในช่วง ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 ได้แก่ ด้านความยุติธรรม ด้านความมีวินัย ด้านความมุ่งมั่น ด้านความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ด้านความสามัคคี ด้านความอดทน อดกลั้น ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน และด้านความมีมารยาท

2. ด้านความซื่อสัตย์มีค่าเฉลี่ยคะแนน ช่วงก่อนการทดลอง สูงกว่าช่วงหลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10

สรุปได้ว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาในแต่ละด้านมีแนวโน้มที่จะมีคะแนนเพิ่มขึ้น ยกเว้นด้านความซื่อสัตย์ จึงแสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มทดลอง

และกลุ่มควบคุม ในระยะ ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผลเฉพาะกลุ่มทดลอง ดังภาพประกอบ 4 – 6

ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา

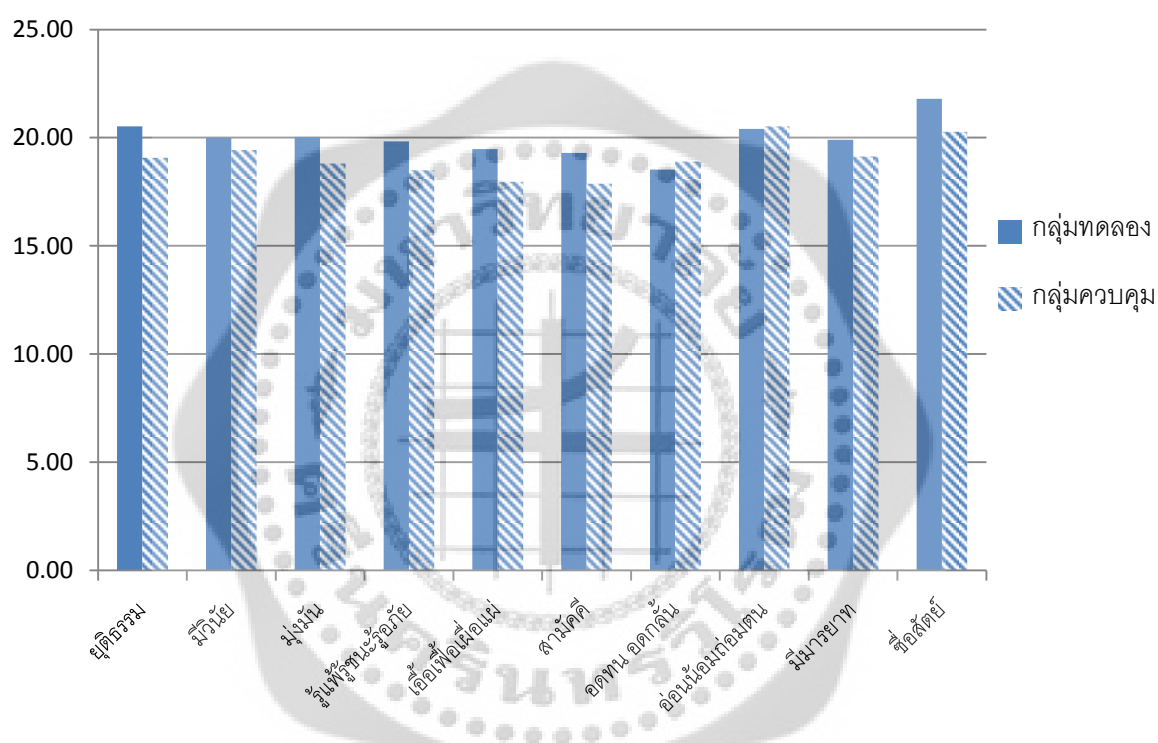
ภาพประกอบ 4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาก่อนการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษาและของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ

จากภาพประกอบ 4 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษาและของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ มีค่าเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกัน โดยวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มทดลอง ได้แก่ ด้านความรู้แพ้ ภูชนะ ภูภัย ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้านความอดทน อดกลั้น ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน ด้านความมีมารยาท และด้านความซื่อสัตย์

2. กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม ได้แก่ ด้านความยุติธรรม ด้านความมีวินัย ด้านความมุ่งมั่น และด้านความสามัคคี

ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา

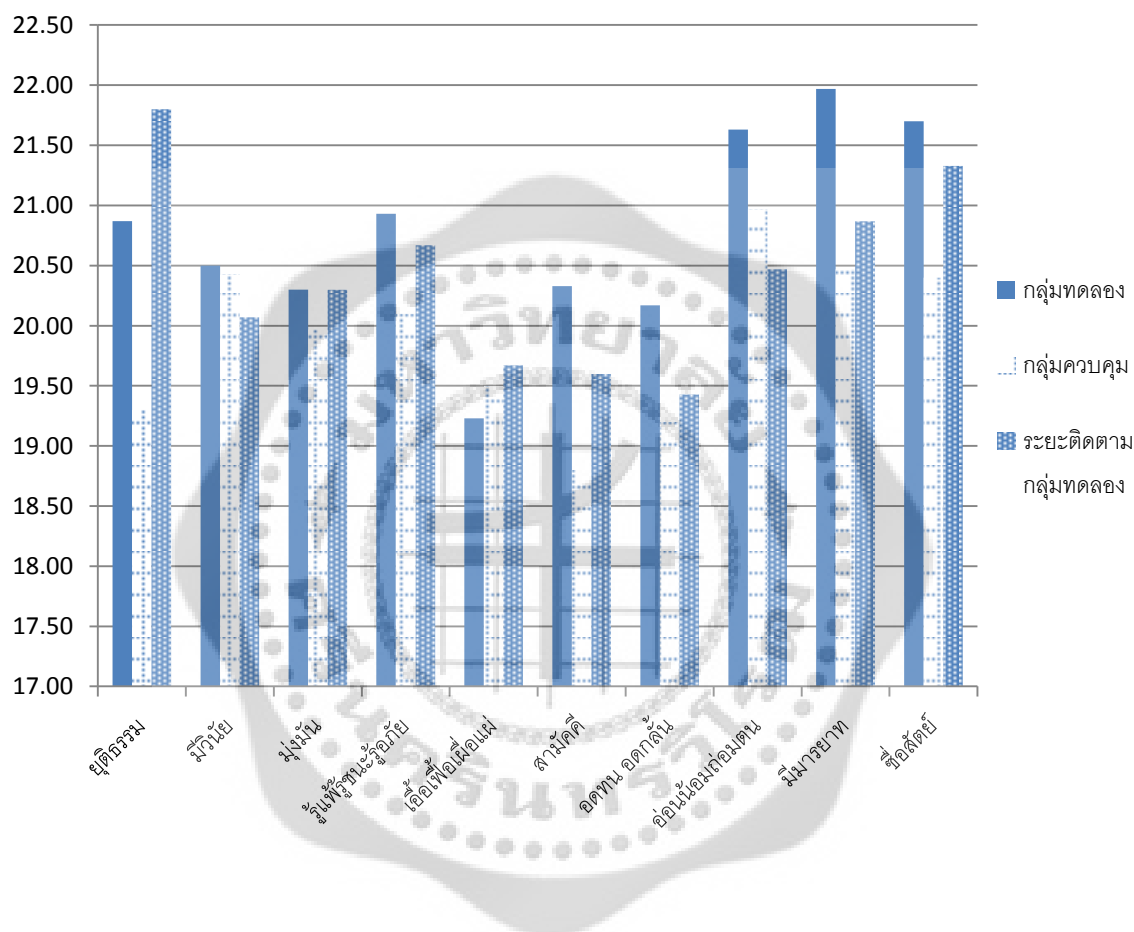
ภาพประกอบ 5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาลงสัปดาห์ที่ 5 ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษาและของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ โดยแบ่งเป็นรายด้าน

จากภาพประกอบ 5 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษาและของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ โดยวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ย สูงกว่ากลุ่มทดลอง ได้แก่ ด้านความอดทน อดกลั้น และด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน

2. กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม ได้แก่ ด้านความยุติธรรม ด้านความมีวินัย ด้านความมุ่งมั่น ด้านความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ด้านความสามัคคี ด้านความมีมารยาท และด้านความซื่อสัตย์

ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา

ภาพประกอบ 6 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาลงการทดลอง สัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษาและของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ โดยแบ่งเป็นรายด้าน

จากภาพประกอบ 6 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษาและของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ โดยวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มทดลอง ได้แก่ ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
2. กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม ได้แก่ ด้านความยุติธรรม ด้านความมีวินัย ด้านความมุ่งมั่น ด้านความรู้แพ้ ฐชนะ ฐอภัย ด้านความสามัคคี ด้านความอดทน อดกลั้น ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน ด้านความมีมารยาท และด้านความซื่อสัตย์

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติของนักเรียนระดับประถมศึกษา

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติของนักเรียนระดับประถมศึกษา ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10

กลุ่ม	ช่วง	Mean	SD
การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ	ก่อนทดลอง	188.30	28.33
	หลังการทดลอง		
	สัปดาห์ที่ 5	200.47	29.67
	หลังการทดลอง		
	สัปดาห์ที่ 10	207.63	30.95
การจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติ	ก่อนทดลอง	188.30	28.43
	หลังการทดลอง		
	สัปดาห์ที่ 5	191.43	29.76
	หลังการทดลอง		
	สัปดาห์ที่ 10	199.13	29.96

จากตาราง 5 พบว่า ในกลุ่มทดลองนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาช่วงก่อนทดลองมีคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ($M=188.30$, $SD=28.33$) และ

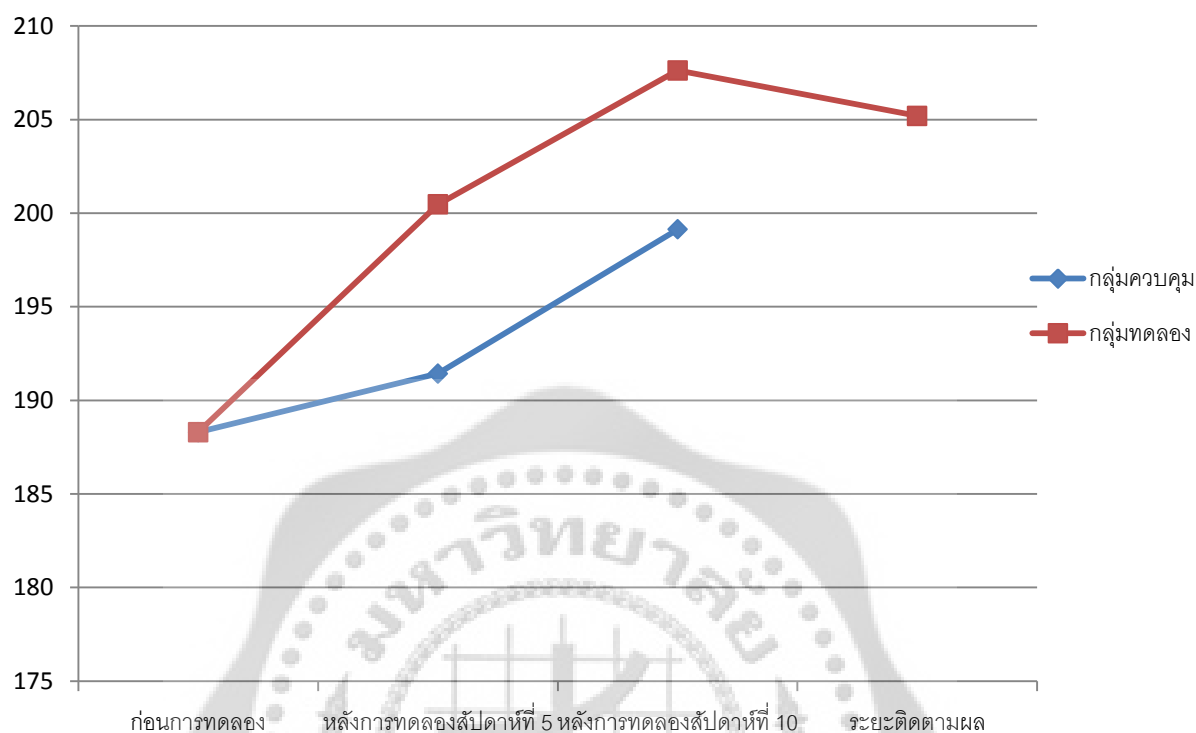
หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 มีคะแนนความมีน้ำน่านักกีฬา ($M=200.47$, $SD=29.67$) ขณะที่กลุ่มควบคุมนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติช่วงก่อนทดลองมีคะแนนความมีน้ำน่านักกีฬา ($M=188.30$, $SD=28.43$) และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 มีคะแนนความมีน้ำน่านักกีฬา ($M=191.43$, $SD=29.76$)

ตาราง 6 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความมีน้ำน่านักกีฬากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผลเฉพาะในกลุ่มทดลอง

ระยะ	กลุ่มควบคุม		กลุ่มทดลอง		t	p
	Mean	SD	Mean	SD		
ก่อนการทดลอง	188.3	28.43	188.3	28.33	.000	.987
หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 5	191.43	29.76	200.47	29.67	1.178	.592
หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 10	199.13	29.96	207.63	30.95	1.081	.468
ระยะติดตามผล	-	-	205.2	34.8	-	-

จากตาราง 6 พบว่ากลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 188.30, 191.43 และ 199.13 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 28.43, 29.76 และ 29.96 ตามลำดับ กลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 188.30, 200.47, 207.63 และ 205.20 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 28.33, 29.67, 30.95 และ 34.80 ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยก่อนทดลองระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยที่เท่ากัน ค่าเฉลี่ยหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ซึ่งเมื่อวิเคราะห์ด้วย Independent-Samples t-test แล้วพบว่าไม่แตกต่างกัน ส่วนในระยะติดตามผลของกลุ่มทดลอง มีแนวโน้มที่คะแนนจะลดลง ดังภาพประกอบ 7

ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา

ภาพประกอบ 7 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุม ในการวัดก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลอง สัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผลของกลุ่มทดลอง

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวชนิดวัดซ้ำของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 ในกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม

แหล่งของความแปรปรวน	Variance		SS	MS	df	f	p-value
	Mauchly 'sw	p-value					
กลุ่มทดลอง	.817	.059	5731.67	2865.833	2	3.23	.046
กลุ่มควบคุม	.971	.664	1864.69	932.344	2	1.39	.258

จากตาราง 7 พบว่า ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวชนิดวัดซ้ำของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม คะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของทั้ง 2 กลุ่ม เมื่อทำการเปรียบเทียบ ดังภาพประกอบ 7 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนที่สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม เมื่อเปรียบเทียบพัฒนาการ การเพิ่มขึ้นของค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของ 2 กลุ่ม พบว่า กลุ่มควบคุมมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นจากช่วงก่อนการทดลองถึงหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 (3.13) กลุ่มทดลอง เพิ่มขึ้น (12.17) ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มทดลองมีพัฒนาการที่ดีกว่ากลุ่มควบคุมในช่วงก่อนการทดลองถึงหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 กลุ่มทดลอง ช่วงหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 มีคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ($M=200.47$, $SD=29.67$) และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 ($M=207.63$, $SD=30.95$) ขณะที่กลุ่มควบคุม ช่วงหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 มีคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ($M=191.43$, $SD=29.76$) และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 ($M=199.13$, $SD=29.96$) ซึ่งคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของทั้ง 2 กลุ่ม นั้นเมื่อทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ช่วงหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลอง ช่วงหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 มีค่าเฉลี่ยคะแนนที่สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม แต่อย่างไรก็ตามเมื่อทำการเปรียบเทียบพัฒนาการ การเพิ่มขึ้นของค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของ 2 กลุ่ม พบว่ากลุ่มควบคุมมีการพัฒนาเพิ่มขึ้นจากช่วงหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 ถึงหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 (7.70) กลุ่มทดลองเพิ่มขึ้น (7.16) ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มควบคุมมีพัฒนาการที่ดีกว่ากลุ่มทดลองในช่วงนี้

กลุ่มทดลองที่ผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬา ช่วงก่อนทดลองมีคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ($M=188.30$, $SD=28.33$) และหลังทดลอง ($M=207.63$, $SD=30.95$) ขณะที่กลุ่มควบคุมที่ผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติช่วงก่อนทดลองมีคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา ($M=188.30$, $SD=28.43$) และหลังทดลอง ($M=199.13$, $SD=29.96$) ซึ่งคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของทั้ง 2 กลุ่ม นั้นเมื่อทำการเปรียบเทียบค่าช่วงก่อนทดลองและหลังทดลองแสดงว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาในกลุ่มทดลองและนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาแบบปกติในกลุ่มควบคุม พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนที่สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม แต่เมื่อเปรียบเทียบพัฒนาการของค่าเฉลี่ยคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของ 2 กลุ่ม พบว่ากลุ่มควบคุมมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นจากช่วงก่อนทดลอง

ถึงหลังทดลองเพียง 10.83 คะแนน แต่กลุ่มทดลองมีคะแนนเพิ่มขึ้นถึง 19.30 คะแนน ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มทดลองมีพัฒนาการที่ดีกว่ากลุ่มควบคุมในช่วงนี้และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นต่อไป

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ที่ต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนวิชาพลศึกษา ในปีการศึกษา 2556 จากโรงเรียนสิริวิทย์วิทยา จังหวัดสมุทรปราการ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1. แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ
2. แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินงานเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ขอลงชื่อจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อติดต่อขอความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการโรงเรียนสิริวิทย์วิทยา ในการขอใช้สถานที่
2. ติดต่อโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียน เพื่อกำหนดวันเวลาในการทดสอบ
3. ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัยการวัดและประเมินผลแก่รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอนและร่วมกันกำหนดตารางเวลาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ
4. การดำเนินการก่อนทดลองจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ มีดังนี้
 - 4.1 ทำการทดสอบความมีน้ำใจนักกีฬา ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองในสัปดาห์แรกก่อนทำการทดลอง (Pretest)

4.2 นำผลการทดสอบก่อนการทดลองมาหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบว่านักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาแตกต่างกันหรือไม่

5. การดำเนินการทดลองกลุ่มทดลองผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่สร้างขึ้นจำนวน 10 แผนการจัดการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 60 นาที รวม 10 สัปดาห์

6. กลุ่มควบคุมดำเนินการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติโดยอาจารย์ประจำของโรงเรียน สัปดาห์ละ 1 คาบ เรียนรวม 10 สัปดาห์

7. วัดความมีน้ำใจนักกีฬาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในสัปดาห์ที่ 5

8. หลังสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ผู้วิจัยดำเนินการวัดความมีน้ำใจนักกีฬา ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทดสอบโดยใช้แบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา ฉบับเดียวกันกับแบบวัดก่อนเรียน

9. นำข้อมูลที่ได้จากการมาวิเคราะห์แปลผลเพื่อนำไปใช้ในการสรุปผลและอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนแบบวัดความมีน้ำใจนักกีฬา

2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที ด้วยการใช้โปรแกรมและวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำของคะแนนเฉลี่ย ความมีน้ำใจนักกีฬาโดยใช้สถิติ One-way repeated measure ANOVA ด้วยโปรแกรม SPSS/PC

สรุปผล

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษา สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬา กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ มีดังนี้

1.1 ผลรวมของค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.77 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.98 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.62

หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.70 และระยะติดตามผลมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.18 และเมื่อศึกษาเป็นรายด้าน 10 ด้านในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 และระยะติดตามผล พบว่า

- ด้านความยุติธรรม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 19.60, 20.53, 20.87 และ 21.80

คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.07, 3.46, 3.68 และ 6.20 คะแนนตามลำดับ

- ด้านความมีวินัย มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 19.57, 20.00, 20.50 และ 20.07

คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.82, 3.62, 3.98 และ 3.75 คะแนนตามลำดับ

- ด้านความมุ่งมั่น มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 19.07, 20.03, 20.30 และ 20.30

คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.75, 2.81, 3.16 และ 3.78 คะแนนตามลำดับ

- ด้านความรู้พื้นฐานร้อยละ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 18.67, 19.83, 20.93 และ

20.67 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.97, 3.81, 3.85 และ 3.94 คะแนนตามลำดับ

- ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 17.60, 19.47, 19.23 และ

19.67 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.49, 3.39, 2.86 และ 3.60 คะแนนตามลำดับ

- ด้านความสามัคคี มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 18.63, 19.30, 20.33 และ 19.60

คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.90, 3.61, 2.88 และ 3.16 คะแนนตามลำดับ

- ด้านความอดทนอดกลั้น มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 17.77, 18.53, 20.17 และ

19.43 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.22, 3.29, 3.41 และ 4.58 คะแนนตามลำดับ

- ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 19.50, 20.40, 21.63 และ

20.47 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.67, 4.10, 4.60 และ 4.98 คะแนนตามลำดับ

- ด้านความมีมารยาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 19.03, 19.90, 21.97 และ 20.87

คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.00, 3.73, 4.23 และ 4.18 คะแนนตามลำดับ

- ด้านความซื่อสัตย์ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 18.87, 21.80, 21.70 และ 21.33 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.78, 4.40, 4.37 และ 3.66 คะแนน ตามลำดับ

1.2 ผลรวมของค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.83 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4.01คะแนน หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.05 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.70 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.91 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.67 คะแนน และเมื่อศึกษาเป็นรายด้าน 10 ด้านในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 5 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 10 พบว่า

- ด้านความยุติธรรม มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 17.33, 19.07 และ 19.30 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.21, 4.11 และ 3.61คะแนน ตามลำดับ

- ด้านความมีวินัย มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 18.30, 19.43 และ 20.43 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.28, 3.12 และ 3.95 คะแนน ตามลำดับ

- ด้านความมุ่งมั่น มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 18.37, 18.80 และ 19.97 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.12, 3.28 และ 4.00 คะแนน ตามลำดับ

- ด้านความรู้แพ้ฐฐฐฐฐฐ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 19.20, 18.50 และ 20.10 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.73, 2.47 และ 3.04คะแนน ตามลำดับ

- ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 18.33, 17.97และ 19.50 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.78, 4.44 และ 4.27 คะแนน ตามลำดับ

- ด้านความสามัคคี มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 17.67, 17.87 และ 18.80 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.04, 4.00 และ 4.18 คะแนน ตามลำดับ

- ด้านความอดทนอดกลั้น มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 18.47, 18.90 และ 19.20 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.71, 3.03 และ 2.64 คะแนน ตามลำดับ

- ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 20.33, 20.53 และ 20.97 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.28, 4.25 และ 3.55 คะแนน ตามลำดับ

- ด้านความมีมารยาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 19.37, 19.13 และ 20.47 คะแนน ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.93, 3.45 และ 3.32 คะแนน ตามลำดับ

- ด้านความซื่อสัตย์ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 20.93, 20.27 และ 20.40 คะแนนตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.99, 4.83 และ 4.10 คะแนนตามลำดับ

2. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ พบว่าไม่แตกต่างกัน โดยพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ และยังพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือมีแนวโน้มของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

อภิปรายผล

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษาสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. จากการศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือหลังการทดลองและก่อนการทดลองมีความแตกต่างกัน โดยมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นในแต่ละด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังต่อไปนี้

ด้านที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับที่ 1 คือ ด้านความมีมารยาท เป็นด้านที่กลุ่มทดลองมีการพัฒนาพฤติกรรมความมีน้ำใจนักกีฬามากที่สุด อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีการทำงานและปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันโดยมีเป้าหมายคือความสำเร็จของทีม ผู้เรียนจึงต้องจำเป็นที่รู้จักมารยาทในการเข้าร่วมสังคมและการแสดงความคิดเห็น ให้เกียรติ เคารพในสิทธิของผู้อื่น ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ กันเตอร์ เอสเตส และชวบ (Gunter, Estes; & Schwab. 1990) ที่กล่าวว่าการทำงานโดยการร่วมมืออาจจะเป็นทักษะทางสังคมซึ่งผู้เรียนได้เรียนรู้ขึ้นได้เมื่อ มีการร่วมมือกัน ในที่ทำงาน ในครอบครัวและในการทำงานอดิเรก

ความสำคัญของการเรียนรู้ที่จะร่วมมือจะปรับสร้างประสบการณ์ในโรงเรียน กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือ แต่โอกาสในการร่วมมืออย่างสัมพันธ์กันจะเกิดขึ้นได้ในงานการศึกษาของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ก็อกฮัน เบรักตาร์ (Gokhan Bayraktar. 2010: ออนไลน์) ที่พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น การร่วมมือ การแบ่งปันและการเข้าร่วม

ทางสังคมซึ่งสามารถช่วยเพิ่มทักษะทางสังคม พัฒนาทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคล การเพิ่ม การปฏิบัติ และการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจึงเป็นวิธีที่ เหมาะสมที่สุด เพราะทำให้การเรียนการสอนในวิชาพลศึกษาสนุกสนานและน่าดึงดูดใจมากขึ้น (ความต่างของค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองกับหลังการทดลองเท่ากับ 2.94) ลำดับต่อมาคือ ด้านความซื่อสัตย์ เป็นด้านที่กลุ่มทดลองมีการพัฒนาพฤติกรรมความมีน้ำใจนักกีฬามากเป็นอันดับ ที่ 2 อาจเป็นเพราะการทำกิจกรรมกลุ่มหลายๆ ครั้ง และจุดประสงค์ของกิจกรรมก็คือ การแสดง ความสามารถสูงสุดของผู้เรียน ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องมีกติกาที่ชัดเจนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และ ยึดถือปฏิบัติในการแข่งขัน ฉะนั้นเพื่อให้กิจกรรมเกิดความสนุกสนานและไม่มีการเอาเปรียบซึ่งกัน และกัน จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความซื่อสัตย์โดยธรรมชาติ ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ จอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson; & Johnson. 1994: 31-37) ที่กล่าวไว้ว่า การมีทักษะทางสังคม (Social Skill) ทำให้ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข คือ มีความเป็นผู้นำ รู้จักตัดสินใจ สามารถสร้าง ความไว้วางใจ รู้จักติดต่อสื่อสาร และสามารถแก้ไขปัญหาข้อขัดแย้งในการทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็น สิ่งจำเป็นสำหรับการทำงานร่วมกันที่จะช่วยให้การทำงานกลุ่มประสบความสำเร็จ (ความต่างของ ค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองกับหลังการทดลองเท่ากับ 2.83) ลำดับต่อไปคือด้านความอดทน อดกลั้น เป็น ด้านที่กลุ่มทดลองมีการพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬามากเป็นอันดับที่ 3 อาจเป็นเพราะในการทำ กิจกรรมต่างๆ ย่อมมีความแตกต่างกันทางด้านความคิด พฤติกรรมและการแสดงออกของบุคคล จึง ทำให้ผู้เรียนต้องรู้จักการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เข้าถึงความแตกต่างในด้านต่างๆ จึงเป็นการฝึก ความอดทนและอดกลั้น เมื่อความคิดของตนไม่เป็นที่ยอมรับ รวมไปถึงการแสดงออกของผู้อื่นที่ตนเอง ไม่พอใจหรือคิดว่าไม่เหมาะสม ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ วอลเตอร์ เชิร์ฟ (วรศักดิ์ เพียรชอบ. 2540: 271; อ้างอิงจาก Walter Cert) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้มีน้ำใจนักกีฬาไว้ดังนี้ เป็นผู้มีความยุติธรรม ยึดมั่นกฎระเบียบ ข้อบังคับ และข้อตกลงต่างๆ อย่างสมัครใจ ให้สิทธิกับฝ่ายตรงข้าม เห็นอกเห็นใจคน ที่อ่อนแอกว่า ยอมรับความสามารถของตนเองและผู้อื่น มีความอดทน อดกลั้น และมีความร่วมมือ และสอดคล้องกับ สอนง นพสงค์ (2526: 55-57) ที่กล่าวถึงรายละเอียดของความมีน้ำใจนักกีฬาว่า การเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬานั้นประกอบด้วยการเป็นผู้มีความกล้าหาญอดทน กล่าวคือ ถือว่าการแพ้ชนะ เป็นสิ่งธรรมดา เมื่อแพ้ก็ควรพิจารณาว่าแพ้เพราะอะไร ควรปรับปรุงอะไร ไม่ใช่โทษคณะกรรมการหรือ คู่แข่งขัน มีความอดุสาหะ ขยันหมั่นเพียรในการเล่าเรียน ในการเล่นก็เล่นเต็มกำลังความสามารถ ประกอบการทำงานด้วยความมานะอดทนเป็นที่สุด ถือคติการทำจริง ทำดี ซื่อตรง (ความต่างของค่าเฉลี่ย ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองเท่ากับ 2.40) ด้านความรู้แพ้ชนะรู้ภัยเป็นด้านที่กลุ่มทดลองมี การพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬามากเป็นอันดับที่ 4 อาจเป็นเพราะการจัดกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาแบบร่วมมือ ส่วนใหญ่เป็นการทำกิจกรรมกลุ่มและมีเป้าหมายคือความสำเร็จ ซึ่งในแต่ละ

สัปดาห์ต้องมีกลุ่มที่ชนะและกลุ่มที่แพ้ ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละสัปดาห์ ทั้งการเป็นผู้ชนะและการเป็นผู้แพ้ ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ จรวยพร ธรณินทร์ (2538: 23-24) ที่กล่าวว่า ความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นสิ่งที่ควรปลูกฝังให้แก่เด็ก เพื่อให้เป็นคนที่มีความสุขภาพ มีน้ำใจ

โอบอ้อมอารี รู้แพ้ รู้ชนะ ไม่เหยียดหยามฝ่ายตรงข้ามเมื่อเป็นผู้ชนะ ไม่เสียใจเมื่อเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ รู้จักธรรมชาติของกีฬาว่าต้องมีชนะ มีแพ้ หรือเสมอกัน เป็นผลติดตามมาจากการลงแข่งขัน การแพ้ชนะนี้ไม่เกิดขึ้นกับฝ่ายเขาก็ต้องเกิดกับฝ่ายเรา เราจึงต้องมีจิตใจที่ไม่อ่อนแอหรือไม่หวั่นไหว และสอดคล้องกับงานวิจัยของดนัย ดวงมูเมศร์ (2553) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนพลศึกษา เพื่อพัฒนาระบบการคิดอย่างมีวิจารณญาณและความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับ

ประถมศึกษาพบว่าการจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ทางสังคม เคารพและปฏิบัติตาม กฎ กติกาของสังคมสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนแสดงออกเพื่อต้องการเป็นที่ยอมรับของสังคม เป็นผลทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และปรับตัวทำตามกฎเกณฑ์ของสังคม มีพัฒนาการทางจริยธรรมและความมีน้ำใจนักกีฬาสูงขึ้น (ความต่างของค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองกับหลังการทดลองเท่ากับ 2.26) และ

ลำดับสุดท้ายที่ผู้วิจัยขอเสนอเป็นประการสุดท้ายที่มีความสำคัญอีกประการหนึ่งคือ ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นด้านที่กลุ่มทดลองมีการพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬามากเป็นอันดับที่ 5 อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักประมาณตนเอง ไม่แสดงตนโอ้อวดต่อผู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะการแสดงตนโอ้อวดดังกล่าวจะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนด้วยกันในห้องนั้นไม่ดีและจะนำไปสู่การไม่เข้าใจกัน ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีส่วนส่งเสริมให้เกิดคุณธรรมในด้านความอ่อนน้อมถ่อมตนตามที่ สอนง นพสงค์ (2526: 55-57) ได้ให้รายละเอียดของความมีน้ำใจนักกีฬาว่า การเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬานั้นประกอบด้วยความเป็นคนสุภาพ อ่อนโยน กล่าวคือเล่นกีฬาตามกฎข้อบังคับของกีฬา เคารพ ให้อภัย และขอโทษคู่ต่อสู้เมื่อเกิดการรุนแรง ไม่แก่งแย่งแข่งขัน รู้จักเคารพและสุภาพเรียบร้อยต่อครู ทำตัวให้เข้ากับเพื่อนๆ ได้ พุดจาไพเราะ ทำตัวเป็นที่รักของครู และของเพื่อนๆ ไม่คิดว่าตนเองเก่งกว่าคนอื่น รู้จักวางตัวให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ และสถานการณ์ต่างๆ ไม่สำคัญตนผิด ไม่โอ้อวดในสิ่งที่ตนประสบผลสำเร็จ (ความต่างของค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองกับหลังการทดลองเท่ากับ 2.13)

ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ หลังการทดลองและก่อนการทดลอง มีความแตกต่างกัน โดยมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นในแต่ละด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังต่อไปนี้ ด้านที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับที่ 1 คือ ด้านความมีวินัย เป็นด้านที่กลุ่มควบคุมมีการพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬามากที่สุด อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ เป็นการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีอธิบายสาธิต มีครูผู้สอนเป็น

ตัวอย่าง จึงทำให้ผู้เรียนเกิดควมมีวินัย เพราะในการจัดการเรียนการสอน มีการจัดแถว การต่อสอน เพื่อรับอุปกรณ์ เป็นต้น ดังคำกล่าวของ พยุงค์ดี สนเทศ (2523) กล่าวถึงการปลูกฝังจริยธรรม ด้านความมีน้ำใจนักกีฬาในช่วงโมงสอนวิชาพลศึกษาว่า ครูผู้สอนสามารถดำเนินการได้หลายด้าน อาจกล่าวได้ว่าผู้มีระเบียบวินัยนั้น หมายถึง ผู้ที่สามารถควบคุมความประพฤติและการปฏิบัติให้ถูกต้อง เหมาะสมกับจรรยา มารยาท ข้อบังคับ ข้อตกลง กฎหมายและศีลธรรม ครูพลศึกษาจะต้อง ปลูกฝังให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบถูกต้องตามที่โรงเรียนกำหนดตั้งแต่การแต่งกาย การรักษา ความสะอาดของสถานที่เรียน อุปกรณ์และสนามกีฬา เชื้อเพลิงคำสั่งและระเบียบที่กำหนดปฏิบัติตาม กฎกติกาที่กีฬาที่เล่น รู้จักการเข้าแถว การเดิน การวิ่ง อย่างเป็นระบบเป็นหมู่พวก ใช้วาจาอย่างสุภาพ เรียบร้อยทั้งในและนอกสนามกีฬา รู้จักควบคุมจิตใจและอารมณ์ให้อยู่ในกรอบที่ติงาม ถึงแม้จะได้รับ การช่วยจากสิ่งเร้าภายนอกต่างๆ นานาก็ตาม ความเป็นผู้มีระเบียบวินัยนั้นครูผู้สอนวิชาพลศึกษา จะต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้นกับนักเรียนเป็นอันดับแรกในช่วงโมงการเรียนการสอน เพราะวาระเบียบวินัยนี้ จะมีผลต่อการปลูกฝังวินัยในด้านอื่นๆ ต่อไป ดังนั้นก่อนที่จะสอนในเนื้อหาตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ครูผู้สอนต้องฝึกระเบียบต่างๆ เช่น การเข้าแถว ระเบียบแถว การเปิดคืนอุปกรณ์พลศึกษา การจัด แบ่งกลุ่มนักเรียน และการตรงต่อเวลา และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพา ม่วงศิริธรรม (2544) ที่ ศึกษาเรื่องผลของการปรับพฤติกรรมทางปัญญาที่มีต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักกีฬาพบว่า การจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ทางสังคม เคารพและปฏิบัติตามกฎกติกาของสังคม สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนแสดงออกเพื่อต้องการเป็นที่ยอมรับของสังคมเป็นผลทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และปรับตัวทำตามกฎเกณฑ์ของสังคม มีพัฒนาการทางจริยธรรมและความมีระเบียบวินัยในตนเอง สูงขึ้น(ความต่างของค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองกับหลังการทดลองเท่ากับ 2.13) ลำดับต่อมาคือ ด้านความยุติธรรมเป็นด้านที่กลุ่มควบคุมมีการพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬามากเป็นอันดับที่ 2 อาจเป็น เพราะการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ มีการส่งเสริมให้เกิดความยุติธรรมในตัวผู้เรียน เนื่องมาจากการสอนให้ผู้เรียนมีความเสมอภาค ไม่ลำเอียง มีเหตุผล โดยมีครูผู้สอนเป็นแบบอย่าง ซึ่ง ตรงกับคำกล่าวของ กอง วิสุทธธรรมณ์ (2523) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ความมีน้ำใจนักกีฬาคือการมีคุณธรรม ในเรื่องการไม่เห็นแก่ตัว มีความยุติธรรม บังคับใจตนเองให้ประพฤติตนด้วยกาย วาจา ใจ และ สอดคล้องกับ กิตติพงษ์ อยู่พงษ์พิทักษ์ (2533) ที่ได้อธิบายว่า น้ำใจนักกีฬาเป็นคุณธรรมที่นักกีฬาพึง ยึดถือ เพราะจะทำให้บุคคลที่ยึดถือ เป็นผู้มีนิสัยรักความยุติธรรม เสียสละ สามารถชนะใจคนทั่วไป และเป็นคุณธรรมที่ก่อให้เกิดความสามัคคีสอดคล้องกับ สอนง นพสงค์ (2526) ได้ให้รายละเอียดของ ความมีน้ำใจนักกีฬาว่า การเป็นผู้น้ำใจนักกีฬานั้นประกอบด้วยเป็นผู้รักความยุติธรรม มีความเที่ยงธรรม มีธรรมในใจ ประกอบอาชีพสุจริต พังความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นผู้ใหญ่ที่ดี เป็นผู้นำ และผู้ตามที่ดี (ความต่างของค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองกับหลังการทดลองเท่ากับเท่ากับ 1.97) ลำดับ

ต่อไปคือ ด้านความมุ่งมั่นเป็นด้านที่กลุ่มควบคุมมีการพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นอันดับที่ 3 อาจเป็นเพราะในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ได้มีการแบ่งงาน หรือการบ้านเป็นงานรายบุคคล ทำให้ผู้เรียนมีความมุ่งมั่นรับผิดชอบต่อหน้าที่หรืองานที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุด ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541) ที่กล่าวไว้ว่า น้ำใจนักกีฬาประกอบด้วยหลักสำคัญคือ การเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญ อดทน ถือว่าการแพ้หรือชนะเป็นเรื่องธรรมดา มีความวิริยะอุตสาหะ ขยันหมั่นเพียรในการฝึกซ้อม และเวลาแข่งขันควรเล่นเต็มความสามารถและสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิภามาศ เมืองคู่ (2542) ที่ศึกษาเรื่องผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมกลุ่มเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยการปฏิบัติจริง เกิดการแลกเปลี่ยนทัศนคติและประสบการณ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มในการพัฒนาตนเองของสมาชิกภายในกลุ่มและพัฒนาบุคลิกภาพด้านความเชื่อมั่นในตนเอง (ความต่างของค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองกับหลังการทดลองเท่ากับ 1.60) ด้านความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เป็นด้านที่กลุ่มควบคุมมีการพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นอันดับที่ 4 อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนมีแผนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ ไพวัลย์ ตัณลาพุด (2530) ได้กล่าวถึง ผู้ที่มีน้ำใจนักกีฬาไว้ว่าต้องเป็นผู้มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ โอบอ้อมอารี สุภาพ อ่อนโยน อ่อนน้อมใจกว้างขวาง กล้าหาญ อดทน มีเหตุผล เชื่อฟังรักษาความยุติธรรม และสอดคล้องกับ พยุงศักดิ์ สนเทศ (2523) ที่กล่าวถึงการปลูกฝังจริยธรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬาในชั่วโมงสอนวิชาพลศึกษาว่าครูผู้สอนสามารถดำเนินการได้หลายด้าน การละความเห็นแก่ตัว การให้แก่บุคคลที่ควรให้ด้วยกำลังกาย กำลังทรัพย์ กำลังความคิด รวมทั้งการรู้จักสละทิ้งอารมณ์ร้ายในตนเอง ด้วย โดยการให้ความช่วยเหลือผู้อื่น ทำกิจการงานเท่าที่จะทำได้ไม่นิ่งดูตาย ให้คำแนะนำ ช่วยแก้ปัญหา ช่วยเพิ่มพูนความรู้ตามกำลังสติปัญญา และมีความยินดีเมื่อเห็นผู้อื่นมีความสุข ให้อภัยอยู่เสมอ การสอนวิชาพลศึกษานั้น ครูผู้สอนสามารถนำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นตัวอย่างหรือเป็นต้นแบบพฤติกรรมนำมาซึ่งความเสียสละให้นักเรียนได้ในหลายกรณี (ความต่างของค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองกับหลังการทดลองเท่ากับเท่ากับ 1.17) และลำดับสุดท้ายที่ผู้วิจัยขอเสนอเป็นประการสุดท้ายที่มีความสำคัญอีกด้านหนึ่งคือ ด้านความสามัคคีเป็นด้านที่กลุ่มควบคุมมีการพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นอันดับที่ 5 อาจเป็นเพราะครูผู้สอนกระตุ้นและจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับการสร้างให้ผู้เรียนเกิดความสามัคคีในชั้นเรียน ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2523: 20) ที่กล่าวไว้ว่าความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นคุณธรรมที่ประกอบด้วยคุณธรรมที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่เป็นพื้นฐานที่จะช่วยให้บุคคลดำรงชีวิตและอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างเป็นปกติสุข เช่น การแสดงน้ำใจที่เต็มไปด้วยความยินดีที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และระเบียบข้อบังคับ การแสดงน้ำใจที่เต็มไปด้วยความรัก ความสามัคคี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฮอรั็อค (Horrock, 1977) ที่ศึกษาเรื่องผลของ

การส่งเสริมความมีน้ำใจนักกีฬาโดยอาศัยแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรม 6 ชั้นของ ไคลเบิร์ก เป็นพื้นฐานในการให้คะแนนลักษณะที่แสดงออกของความมีน้ำใจของนักกีฬาในระหว่างที่มีการแข่งขันกีฬาในทีมของตนถ้าได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้จะทำให้มีการแก้ตัวใหม่จนกว่าจะได้คะแนนตามเกณฑ์จึงจะไปทำการแข่งขันกับทีมอื่นได้ พร้อมทั้งให้สมาชิกในทีมวิพากษ์จุดอ่อนของตน เพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง ผลการทดลองพบว่าการแข่งขันภายในโรงเรียนดำเนินไปได้ด้วยดีปราศจากการขัดแย้งและผู้เล่นมีความสนใจในการเล่นมากขึ้น (ความต่างของค่าเฉลี่ยก่อน การทดลองกับหลังการทดลองเท่ากับเท่ากับ 1.13)

2. จากการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬาหลังการทดลอง ของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ไม่แตกต่างกัน โดยที่กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนน ความมีน้ำใจ นักกีฬาหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นต่อไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีน้ำใจนักกีฬา เพราะการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม จึงทำให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อให้กลุ่มของตน ประสบความสำเร็จและสิ่งสำคัญที่จะทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จได้นั้นคือการมีน้ำใจนักกีฬาของคนในกลุ่ม ดังที่ ฟอง เกดแก้ว (2527: 115-117) ได้สรุปแนวความคิดความมีน้ำใจนักกีฬาของครูเทพ ไว้ว่าผู้ที่เป็นนักกีฬาเป็นผู้ยึดหลักความสามัคคี ร่วมแรง ร่วมใจกัน ไม่ว่าในการประกอบกิจการงานหรือในการเล่นก็ตาม จรรยาพร ธรณินทร์ (2534) อธิบายว่า แนวทาง การปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาสำหรับเด็ก ควรเป็นไปกีฬาที่จะช่วยปลูกฝังน้ำใจนักกีฬาได้ดีที่สุด คือ กีฬาประเภททีม เนื่องจากการฝึก การทำงานและรับผิดชอบร่วมกันการมีน้ำใจนักกีฬาควรปลูกฝังทุกครั้งที่มีการฝึกกีฬา ทุกวัน ทุกเวลา ทุกสถานที่ ไม่เฉพาะในเกมกีฬาเท่านั้น ครู อาจารย์ และพ่อแม่ผู้ปกครอง มีส่วนช่วยปลูกฝัง ความมีน้ำใจนักกีฬาให้เด็กได้ เพราะในชีวิตจริงเด็กจะต้องเรียนรู้ความมีน้ำใจนักกีฬาจากผู้ใกล้ชิด และผู้ใหญ่ ไม่เฉพาะแต่ในชั่วโมงพลศึกษาเท่านั้นฉะนั้นการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจึงมีส่วนช่วยในการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬา ดังที่ สุคนธ์ และคณะ (2545 : ออนไลน์) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมของผู้เรียน โดยมีหลักการสำคัญคือ การให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มโดยยึดแนวคิดที่ว่า ความสำเร็จของสมาชิกทุกคนจะรวมเป็น ความสำเร็จของกลุ่ม โดยที่ ทิศนา แคมมณี (2551: 98-105) ได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า เมื่อเริ่มการเรียน การสอนนักเรียนจะต้องฝึกตัวเองให้มีความสามารถเพียงพอที่จะทำกิจกรรมกลุ่มได้ การเรียนการสอน และกิจกรรมต่างๆ มีเป้าหมายหลักเพื่อให้สมาชิกของกลุ่มทุกคนได้มีโอกาสเรียนรู้ตามความสามารถของตนเอง โดยอาศัยความช่วยเหลือจากกลุ่ม สอดคล้องกับการวิจัย ไพฑูรย์ กันสิงห์ (2541: 41) ที่ ศึกษาเรื่องระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา

ผลการวิจัยพบว่าระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ไม่แตกต่างกัน และอาจมีสาเหตุเนื่องมาจากความมีน้ำใจนักกีฬานั้นเป็น คุณลักษณะที่พึงประสงค์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาที่ผู้เรียนต้องมีระเบียบวินัย เคารพสิทธิกฎกติกา มีความเอื้ออาทรเสียสละและคำนึงถึงส่วนรวม รวมทั้งมีจิตสำนึกในการดูแล รับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัวและส่วนรวม โดยพึงให้เกิดกับตัวเด็กทุกระดับชั้น พยุงศักดิ์ สนเทศ (2530) ได้กล่าวถึงการปลูกฝังจริยธรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬาในช่วงเวลาพลศึกษาไว้ว่า ความเป็นผู้ที่ มีระเบียบวินัยนั้นครูผู้สอนวิชาพลศึกษาจะต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้นกับนักเรียนเป็นอันดับแรกในช่วง เวลาการเรียนการสอนเพราะว่าระเบียบวินัยนี้จะมีผลต่อการปลูกฝังด้านอื่นๆ ต่อไป ดังนั้นก่อนที่จะสอนใน เนื้อหาตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ครูผู้สอนต้องฝึกระเบียบต่างๆ เช่น การเข้าแถวระเบียบแถว การเบิก คีนอุปกรณ์พลศึกษา การจัดแบ่งกลุ่มนักเรียนและการตรงต่อเวลา จากการที่ครูได้จัดให้มีการฝึก ปฏิบัติทักษะกิจกรรมการแข่งขันต่างๆ ในช่วงเวลาพลศึกษา ทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาฟุตบอลโดยให้ ความสำคัญมุ่งเน้นกับการปฏิบัติทักษะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้

1. ก่อนการทดลองผู้วิจัยควรทำการศึกษาพฤติกรรมของเด็กนักเรียน โดยสอบถามจาก คุณครูผู้สอน หรือผู้ปกครอง เพื่อใช้เป็นข้อมูลก่อนการทดลอง
2. แบบทดสอบหรือแบบสอบถาม ควรมีเนื้อความหรือจำนวนข้อที่เหมาะสมกับนักเรียน เพราะจะทำให้ นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย และผลการเก็บข้อมูลที่ได้จะไม่ตรงตามที่ต้องการ
3. การจัดการเรียนรู้แบบปกติ ในชั้นอธิบายสาธิต ครูผู้สอนควรพูดให้กระชับ เข้าใจง่าย และใช้เวลาให้น้อยที่สุดเพื่อทำให้นักเรียนมีเวลาในการฝึกทักษะนั้นๆ มากยิ่งขึ้น
4. การจัดการเรียนรู้ควรแบ่งเวลาในแต่ละขั้นตอนให้เหมาะสม เพราะเวลาในการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนมีระยะเวลา 50-60 นาที

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีผลต่อความมีน้ำใจ นักกีฬา กับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ เช่น ระดับอนุบาลศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา
2. ควรมีวิธีการสอนหรือแนวคิดอื่นๆ เพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬากับนักเรียน โดยใช้ กิจกรรมพลศึกษาเป็นสื่อ

บรรณานุกรม

- กนกวลี เอ่งฉ้วน. (2529). การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬา. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- (2551). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กลินประทุม แสงสุระ. (2550). การสร้างแบบวัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬานักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กิตติพงษ์ อยู่พงษ์พิทักษ์. (2533). บุคลิกภาพความมีน้ำใจนักกีฬาของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยาพร ธรนิทร์. (2534). ออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพ. กรุงเทพฯ: ตะเกียง.
- จรินทร์ ธานีรัตน์. (2514). วิชาพลศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จักริน ดั่งคำ. (2554). ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดของเพียเจต์ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์. (สุขศึกษาและพลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จันทรา ตันติพงศานุรักษ์; และ สุขเกษม ปิตตานะ. (2544). การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ.
- ดนัย ดวงภูมิเมศร์. (2553). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนพลศึกษาเพื่อพัฒนาระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณและความมีน้ำใจนักกีฬานักเรียนระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ปร.ด. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- ถนนวงศ์ กลิ่นจันทร์หอม. (2541). **การสร้างแบบทดสอบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.**
- ทศนา แหมมณี. (2548). **รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**
- . (2551). **ศาสตร์การสอน:องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**
- นิตยา ปลั่งธนาณนท์. (2543). **การเรียนรู้แบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ: แม็ค.**
- นิลุบล เผือกขวัญดี. (2529). **ผลการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสารคามพิทยาคม จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.**
- พิมพ์ ม่วงศิริธรรม. (2544). **ผลของการปรับพฤติกรรมทางปัญญาที่มีต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักกีฬา. วิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**
- พีระพงศ์ บุญศิริ. (2536). **จิตวิทยาการกีฬา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.**
- ไพฑูรย์ กันสิงห์. (2541). **ระดับความรู้ความเข้าใจในลักษณะความมีน้ำใจนักกีฬาของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.**
- ฟอง เกิดแก้ว. (2526). **การพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: พัทธอักษร.**
- วรรณทิพา รอดแรงคำ. (2540). **การสอนวิทยาศาสตร์ที่เน้นทักษะกระบวนการ. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).**
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2523). **หลักและวิธีสอนวิชาพลศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.**
- . (2527). **หลักและวิธีสอนวิชาพลศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.**
- . (2548). **หลักและวิธีการสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.**
- วาสนา คุณาภิลิทธิ. (2539). **การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัทวิทยพัฒน์.**
- วิภามาศ เมืองอยู่. (2542). **ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.**

- วิลเลียมส์ เจสซี ไพริง. (2540). **หลักการพลศึกษา**. แปลโดย วรศักดิ์ เพียรชอบ. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ.
- สีบสาย บุญวิบูรณ์. (2541). **จิตวิทยาการศึกษา**. ชลบุรี: วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี.
- สุคนธ์ สินธพานนท์. (2545). **การจัดกระบวนการเรียนรู้ : เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- สุชา จันทรเอม. (2545). **จิตวิทยาเด็ก**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2541). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพนิต อธิวิรุฒ. (2555). **คุณลักษณะที่เป็นจริงด้านความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตธนบุรี ปีการศึกษา 2554**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวิทย์ บึงบัว. (2553). **การเปรียบเทียบประสิทธิผลการเรียนผ่านเว็บโดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือระดับสูงและการเรียนแบบร่วมมือระดับต่ำของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- หรรษา แดงภักดี. (2536). **ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อคุณธรรมความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดยโสธรวรามวรวิหาร จังหวัดฉะเชิงเทรา**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อภิวัดน์ จั่วลำหิน. (2554). **การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์กเพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนประถมศึกษา**. วิทยานิพนธ์. (สุขศึกษาและพลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อร่าม เสียนขุนทด. (2533). **ความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการสอนพลศึกษา ด้านการปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬา**. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Barrett Timothy Matthew. (2000). **Effects of Two Cooperative Learning Strategies on Academic Learning Time, Student Performance, and Social Behavior of Sixth-Grade Physical Education Students**. University of Nebraska - Lincoln. Retrieved December 25, 2013, from <http://digitalcommons.unl.edu/dissertations/AAI9973585>.

- Bayraktar Gokhan. (2011). **The Effect of Cooperative Learning on Students' Approach to General Gymnastics Course and Academic Achievements.** Educational Research and Reviews. 6(1): 62-71.
- Dyson Ben P.; Linehan, Nicole Rhodes; Hastie, Peter A. (2010). **The Ecology of Cooperative Learning in Elementary Physical Education Classes.** Journal of Teaching in Physical Education. 29(2): 113-130.
- Good Carter Victor. (1959). **Dictionary of Education : Prepared under the Auspices of Phi Delta Kappa.** 2nd. New York: McGraw-Hill.
- Hakk Burak and. (2010). **The Effects of Cooperative Learning on the Achievements of Students in Gymnastics Unit.** H. U. Journal of Education. (39): 207-219.
- Johnson David W.; and Johnson Roger T. (1994). **Learning Together and Alone : Cooperative, and Individualistic Learning.** 4th. Boston: Allyn and Bacon.
- Jones Karrie A. Jones and Jennifer L. (2008). **Making Cooperative Learning Work in the College Classroom: An Application of the Five Pillars of Cooperative Learning to Post-Secondary Instruction.** The Journal of Effective Teaching. 8(2): 61-76.
- Slavin Robert E. (1995). **Cooperative Learning : Theory, Research, and Practice.** 2nd. Boston: Allyn and Bacon.

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การออกกำลังกายโดยการเล่นกีฬา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 กีฬาประเภทบุคคล: วิ่ง 200 เมตร

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.2 ป.6/3 เล่นกีฬาที่ตนเองชื่นชอบ และสามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเองเป็นประจำ

มฐ.พ 3.2 ป.6/4 ปฏิบัติตามกฎ กติกาตามชนิดกีฬาที่เล่น โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น

จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด

1. อธิบายวิธีการวิ่ง 200 เมตร (K)
2. ฝึกปฏิบัติวิ่ง 200 เมตร (P)
3. เห็นประโยชน์ของการวิ่ง 200 เมตร (A)

สาระการเรียนรู้

การออกกำลังกายโดยการเล่นกีฬาประเภทบุคคล เป็นการสร้างเสริมสุขภาพให้แข็งแรงและมีจิตใจที่เบิกบานแจ่มใส

1. ขั้นเตรียม (5 นาที)

ให้นักเรียนจัดแถวตอน 5 แถว

1. เช็คชื่อนักเรียน
2. สำนวนจำนวนและตรวจการแต่งกายของนักเรียน

2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)

ให้นักเรียนจับคู่ 2 คน เล่นเกมเดินไล่จับ วิธีการเล่นตกลงกันว่าใครเป็นคนเดินก่อน จากนั้นรอสัญญาณจากครู โดยนักเรียนจะต้องห้ามวิ่ง ให้ใช้วิธีการเดินอย่างเดียว กำหนดขอบเขตในการเล่นให้ชัดเจน จากนั้นเล่นไปสักระยะ ก็อาจจะมีการจับคู่ใหม่ เพื่อให้นักเรียนเกิดความท้าทายไม่รู้ลี้กเบื่อหน่าย

ให้นักเรียนจัดแถวเป็นวงกลม 2 วงแบ่งเป็นนักเรียนชาย 1 วง และนักเรียนหญิง 1 วง

ให้นักเรียนอาสาสมัคร 5 คน ของแต่ละวง มานำยืดเหยียดกล้ามเนื้อในวงตนเอง คนละ 2 ท่า

3. อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)

ครูสอนท่าในการวิ่งที่ถูกต้องและให้นักเรียนแบ่งกลุ่มไปฝึกปฏิบัติและ สังเกตว่า วิธีและท่าทางการวิ่งของนักเรียนเป็นอย่างไร มีการให้คำแนะนำกับนักเรียน และคำแนะนำที่ส่งผลต่อการทำงานเป็นทีม ให้นักเรียนจับกลุ่ม 5 คน โดยที่ในแต่ละกลุ่มจะต้องมีนักเรียนชายและนักเรียนหญิงผสมกัน อยู่ จากนั้นให้แต่ละกลุ่มตั้งแถวตอน แล้ววิ่งแข่งกัน ในรอบแรกนักเรียนจะวิ่งอย่างไรก็ได้

จับเกมแรกครูให้คำแนะนำกับนักเรียนชมเชยกลุ่มที่ทำได้ดี และให้กลุ่มที่ชนะมาบอกว่าทำอย่างไรจึงประสบความสำเร็จและแนะนำกลุ่มที่ไม่ประสบความสำเร็จ สิ่งสำคัญเลยคือเรื่องของความมีน้ำใจนักกีฬาให้แต่ละกลุ่มระดมสมองเกี่ยวกับวิธีการวิ่ง 200 เมตร แต่ละชั้น

กลุ่มที่ 1 ชั้นเข้าที่

กลุ่มที่ 2 ชั้นระวัง

กลุ่มที่ 3 ชั้นไป

กลุ่มที่ 4 ชั้นท่าทางการวิ่งที่ถูกต้อง

กลุ่มที่ 5 ชั้นการวิ่งเข้าเส้นชัย

4. ชี้นำไปใช้ (15 – 20 นาที)

จากนั้นก็เป็นการแข่งวิ่งผลัด 200 เมตร 5 คนโดยที่แต่ละคนจะวิ่งคนละ 200 เมตรแล้วให้ผู้ชนะ แข่งขันเป็นกลุ่ม จะแข่งขันกันทั้งหมด 3 รอบ ในช่วงพักระหว่างรอบนั้นครูจะให้เวลา 30 วินาทีเพื่อให้นักเรียนได้ปรึกษากัน วางแผนที่จะแข่งขันในรอบต่อไป

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

จากนั้นให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน

5.1 ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม

5.2 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬา ทั้ง 10 ด้าน

5.3 ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ

5.4 นัดหมายการเรียนครั้งต่อไป

5.5 ครูให้หัวหน้าสังเกต

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. กรวย 2. สนามกีฬา 3. นกหวีด

ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

แนวทางการแก้ไข

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

หมายเหตุ แบบบันทึกหลังการสอนจะมีอยู่ด้านท้ายของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 10 แผน

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
1.ขั้นเตรียม (5 นาที) ให้นักเรียนจัดแถวตอน 5 แถว 1) เช็กชื่อนักเรียน 2) สำนวณจำนวนและตรวจการแต่งกาย ของนักเรียน			คุณลักษณะที่ สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความ ยุติธรรม
2.ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและ อบอุ่นร่างกาย (5 นาที) ให้นักเรียนจับคู่ 2 คน เล่นเกมเดินไล่จับ วิธีการเล่นตกลงกันว่าใครเป็นคนเดินก่อน จากนั้นรอสัญญาณจากครู โดยนักเรียนจะ ต้องห้ามวิ่ง ให้ใช้วิธีการเดินอย่างเดียว กำหนดขอบเขตในการเล่นให้ชัดเจน จากนั้น เล่นไปสักระยะ ก็อาจจะมีการจับคู่ใหม่ เพื่อให้นักเรียนเกิดความท้าทาย ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย (การจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ)	ให้นักเรียนจัดแถว เป็นวงกลม 2 วง แบ่งเป็นนักเรียนชาย 1 วง และนักเรียน หญิง 1 วง ให้ นักเรียนอาสาสมัคร 5 คน ของแต่ละวง มานายึดเหยียด กล้ามเนื้อในวง ตนเอง คนละ 2 ท่า	เทคนิคการ เรียนรู้ร่วมกัน	2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ ชนะ รู้ภัย 5.ความ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6.ความ สามัคคี 7.ความอดทน อดกลั้น 8.ความอ่อน
3.อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ(15-20นาที) ครูจะต้องสอนท่าในการวิ่งที่ถูกต้องและให้ นักเรียนแบ่งกลุ่มไปฝึกปฏิบัติและสังเกตว่า ท่าทางการวิ่งของนักเรียนเป็นอย่างไร มีการ ให้คำแนะนำกับนักเรียน และคำแนะนำที่ส่งผล ต่อการทำงานเป็นทีม (การจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ) ในรอบแรกนักเรียนจะวิ่งอย่างไรก็ได้ จบเกมแรกครูให้คำแนะนำกับนักเรียนชมเชย กลุ่มที่ทำได้ดี และให้กลุ่มที่ชนะมาบอกว่าการทำ อย่างไม่จริงจังประสบความสำเร็จ	ให้นักเรียนจับกลุ่ม 5 คน โดยที่ในแต่ละ กลุ่มจะต้องมี นักเรียนชายและ นักเรียนหญิงผสม กันอยู่ จากนั้นให้แต่ละ กลุ่มตั้งแถวตอน แล้ววิ่งแข่งกัน	เทคนิคการ แข่งขัน ระหว่างกลุ่ม ด้วยเกม	น้อมถ่อมตน 9.ความมี มารยาท 10.ความ ซื่อสัตย์

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
(ต่อ) สิ่งสำคัญเลยคือเรื่องของความมีน้ำใจ นักกีฬา (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) แต่ละชั้น กลุ่มที่ 1 ชั้นเข้าที่ กลุ่มที่ 2 ชั้นระวัง กลุ่มที่ 3 ชั้นไป กลุ่มที่ 4 ชั้นท่าทางการวิ่งที่ถูกต้อง กลุ่มที่ 5 ชั้นการวิ่งเข้าเส้นชัย	ให้แต่ละกลุ่มระดม สมองเกี่ยวกับวิธีการ วิ่ง 200 เมตร	เทคนิคการ เรียนรู้ร่วมกัน	คุณลักษณะที่ สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความ ยุติธรรม 2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ ชนะ รู้อภัย
4.ชั้นนำไปใช้ (15-20นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) จะแข่งขันกัน ทั้งหมด 3 รอบ ในช่วงพักระหว่างรอบนั้นครู จะให้เวลา 30 วินาที เพื่อให้นักเรียนได้ ปรึกษากัน วางแผนที่จะแข่งขันในรอบต่อไป	การแข่งขันวิ่งผลัด 200 เมตร 5 คนโดยที่แต่ละ คนจะวิ่งคนละ 200 เมตรแล้วให้ผู้ ชนะ แข่งขันเป็น กลุ่ม	เทคนิคการ แข่งขัน ระหว่างกลุ่ม ด้วยเกม	5.ความ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6.ความ สามัคคี 7.ความอดทน อดกลั้น
5.ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5-10นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) - ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของ บทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม - ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจ นักกีฬา ทั้ง 10 ด้าน - ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการ บาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ - นัดหมายการเรียนครั้งต่อไป - ครูให้หัวหน้าส่งเลิกแถว	จากนั้นให้นักเรียน ในกลุ่มช่วยกัน กำหนดหน้าที่ตาม ความสามารถของ แต่ละคนพร้อมที่ แนะนำปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่อง ของสมาชิกภายใน กลุ่มซึ่งกันและกัน	เทคนิคการ พูดรอบวง	8.ความอ่อน น้อมถ่อมตน 9.ความมี มารยาท 10.ความ ซื่อสัตย์

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การออกกำลังกายโดยการเล่นกีฬา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 กีฬาประเภทบุคคล: วิ่งข้ามรั้ว

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.2 ป.6/3 เล่นกีฬาที่ตนเองชื่นชอบ และสามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเองเป็นประจำ

มฐ.พ 3.2 ป.6/4 ปฏิบัติตามกฎ กติกาตามชนิดกีฬาที่เล่น โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น

จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด

1. อธิบายวิธีการวิ่งข้ามรั้ว (K)
2. ฝึกปฏิบัติวิ่งข้ามรั้ว (P)
3. เห็นประโยชน์ของการวิ่งข้ามรั้ว (A)

สาระการเรียนรู้

การวิ่งข้ามรั้วช่วยฝึกความกล้าหาญ ความเชื่อมั่นในตนเอง การตัดสินใจและเป็นการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ

1. ความรู้
วิ่งข้ามรั้ว
2. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด
การให้เหตุผล การสรุปความรู้ การปฏิบัติ/การสาธิต
3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์
มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน

1. ขั้นเตรียม (5 นาที)

ให้นักเรียนจัดแถวหน้ากระดาน 2 แถว

1. เช็คชื่อนักเรียน
2. สำนวณจำนวนและตรวจการแต่งกายของนักเรียน

2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)

ให้นักเรียน เล่นเกม จับกลุ่มหรรษา โดยที่ครูผู้สอนให้นักเรียน วิ่ง เยาะๆ ไปทั่วสนาม จากนั้นให้นักเรียนฟังตามคำสั่งครู เช่น กระโดด นิ่ง แล้วคอยฟังสัญญาณครูสั่ง เช่น ให้จับกลุ่ม 3 คน กลุ่มไหนช้าสุดหรือนักเรียนคนไหนไม่มีกลุ่ม จะต้องทำท่ากายบริหาร จำนวน 10 ครั้ง ครูให้คำแนะนำในการที่จะปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มให้ประสบความสำเร็จ

3. อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)

ครูสอนท่าที่ถูกต้องในการวิ่งข้ามรั้ว จากนั้น ให้นักเรียนจับกลุ่มไปฝึก โดยที่นักเรียนจะต้องช่วยกันดูภายในกลุ่มของตัวเอง กลุ่มละ 5 คนถ้าหนึ่งฝึกที่เหลือจะต้องใช้อะไรก็ได้รอบๆตัวมาเป็นรั้ว กลุ่มใดมีความคิดสร้างสรรค์ที่สุดและวิ่งอย่างถูกต้อง กลุ่มนั้นจะเป็นผู้ชนะ

4. ชี้นำไปใช้ (15- 20 นาที)

ให้นักเรียนจัดแข่งขันภายในกลุ่มของตนเอง จัดอันดับภายในกลุ่ม จากนั้น ให้แต่ละกลุ่มส่งอันดับ 1 ของแต่ละกลุ่มมาแข่งขันกัน ไล่ไปเรื่อยจนถึงอันดับสุดท้าย หลังจากนั้นก็จะไปแข่งขันกับกลุ่มอื่นๆ โดยเริ่มจากอันดับสุดท้ายของแต่ละกลุ่มก่อน โดยจะแบ่งคะแนนออกเป็นกลุ่มใดวิ่งเข้าที่ 1 ได้ 3 คะแนน ที่ 2 ได้ 2 คะแนน และที่ 3 ได้ 1 คะแนน กลุ่มใดที่ทำคะแนนได้สูงสุดก็จะเป็นผู้ชนะ จะแข่งขันทั้งหมด 3 รอบ แต่ละรอบสามารถเปลี่ยนตำแหน่งกันได้ และจะมีเวลาให้ปรึกษากัน 30 วินาที ในช่วงเวลาพัก

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

จากนั้นให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน

5.1 ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ จับคู่ยืดเหยียด

5.2 ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม

5.3 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจ

นักกีฬา

5.4 ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ

5.5 นัดหมายการเรียนครั้งต่อไป

5.6 ครูให้หัวหน้าส่งเลิกแถว

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. กรวย 2. สนามกีฬา 3. นกหวีด

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
1.ขั้นเตรียม (5 นาที) ให้นักเรียนจัดแถวหน้ากระดาน 2 แถว 1. เช็คชื่อนักเรียน 2. สำนวนจำนวนและตรวจการแต่งกาย ของนักเรียน			คุณลักษณะที่ สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความ ยุติธรรม
2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและ อบอุ่นร่างกาย (5 นาที) ให้นักเรียน เล่นเกม(การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ) เช่น กระโดด นิ่ง แล้วคอยฟัง สัญญาณครูสั่ง จะต้องทำท่ากายบริหาร จำนวน 10 ครั้ง ครูให้คำแนะนำในการที่จะ ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มให้ประสบความสำเร็จ	จับกลุ่มหรรษา โดย ที่ครูผู้สอนให้ นักเรียน วิ่ง เยาะๆ ไปทั่วสนามจากนั้น ให้นักเรียนฟังตาม คำสั่งครูให้จับกลุ่ม 3 คน กลุ่มไหนช้าสุด หรือนักเรียนคนไหน ไม่มีกลุ่ม	เทคนิคทำ เป็นกลุ่ม – ทำเป็นคู่ – และทำคน เดียว	2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ ชนะ รู้ภัย 5.ความ เชื้อเพื่อเผ่าเผ่า 6.ความ สามัคคี 7.ความอดทน อดกลั้น
3.อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ(10-15นาที) ครูสอนท่าที่ถูกต้องในการวิ่งข้ามรั้วจากนั้น ให้นักเรียนจับกลุ่มไปฝึก (การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ) โดยที่ กลุ่มใดมีความคิด สร้างสรรค์ที่สุดและวิ่งอย่างถูกต้อง กลุ่มนั้น จะเป็นผู้ชนะ	นักเรียนจะต้องช่วย กันดูภายในกลุ่มของ ตัวเอง กลุ่มละ 5 คน ถ้าคนหนึ่งฝึกที่เหลือ จะต้อง ใช้อะไรก็ได้ รอบๆ ตัวมาเป็นรั้ว	เทคนิคจิกซอ	8.ความอ่อน น้อมถ่อมตน 9.ความมี มารยาท 10.ความ ซื่อสัตย์

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
4. ชี้นำไปใช้ (15-20 นาที) หลังจากนั้น (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) ก็จะไปแข่งขันกับกลุ่มอื่นๆ โดยเริ่มจาก อันดับสุดท้ายของกลุ่มก่อน โดยจะ แบ่งคะแนนออกเป็นกลุ่มใดวงเข้าที่ 1 ได้ 3 คะแนน ที่ 2 ได้ 2 คะแนน และที่ 3 ได้ 1 คะแนน กลุ่มใดที่ทำคะแนนได้สูงสุดก็จะเป็น ผู้ชนะ จะแข่งขันทั้งหมด 3 รอบ แต่ละรอบ สามารถเปลี่ยนตำแหน่งกันได้ และจะมีเวลา ให้ปรึกษา 30 วินาที ในช่วงเวลาพัก	ให้นักเรียนจัด แข่งขันภายในกลุ่ม ของตนเอง จัดอันดับ ภายในกลุ่มจากนั้น ให้แต่ละกลุ่มส่ง อันดับ 1 ของแต่ละ กลุ่มมาแข่งขันกัน ไปเรื่อยจนถึง อันดับสุดท้าย	เทคนิคการ ตรวจสอบ เป็นกลุ่ม	คุณลักษณะที่ สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความ ยุติธรรม 2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ ชนะ รู้ภัย
5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5-10 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) - ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียด กล้ามเนื้อ จับคู่ยืดเหยียด - ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของ บทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม - ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจ นักกีฬา - ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการ บาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ - นัดหมายการเรียนรู้ครั้งต่อไป - ครูให้หัวหน้าส่งเลิกแถว	จากนั้นให้นักเรียน ในกลุ่มช่วยกัน กำหนดหน้าที่ตาม ความสามารถของ แต่ละคนพร้อมที่ แนะนำปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่อง ของสมาชิกภายใน กลุ่มซึ่งกันและกัน	เทคนิคการ พุดรอบวง	5.ความ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6.ความ สามัคคี 7.ความอดทน อดกลั้น 8.ความอ่อน น้อมถ่อมตน 9.ความมี มารยาท 10.ความ ซื่อสัตย์

ใบความรู้

การวิ่งข้ามรั้วเป็นการวิ่งข้ามสิ่งกีดขวาง ที่ช่วยฝึกความกล้าหาญ ความเชื่อมั่นในตนเอง และการตัดสินใจ การวิ่งข้ามรั้วควรฝึกฝนทักษะ ดังนี้

1. การสร้างความคุ้นเคยกับรั้ว

1.1 วิ่งข้ามสิ่งกีดขวางที่วางเป็นระยะห่างช่วงละประมาณ 5 เมตร

1.2 วิ่งข้ามเพื่อนที่หมอบอยู่บนพื้น

1.3 วิ่งกระโดดข้ามเชือกหรือยางโดยชิงไว้เป็นระยะๆ ห่างกันประมาณ 5 เมตร โดยเริ่มจากความสูงประมาณ 50 เซนติเมตร และเลื่อนให้สูงขึ้นเป็นลำดับจนถึงความสูง 80 เซนติเมตร

1.4 เดินเหยียดรั้ว ก้าวเท้าข้างใดข้างหนึ่งให้ข้ามรั้ว และยกขาอีกข้างหนึ่งให้พ้นรั้วโดยแยกเข่า พับขา และก้มตัว พร้อมกับกระตุกแขนด้านที่อยู่ตรงข้ามกับขาที่ก้าวข้ามรั้วเหวี่ยงไปข้างหลัง

1.5 วิ่งเหยียดรั้วแล้วก้าวข้ามรั้วด้วยวิธีเดียวกับข้อ 1.3) และ 1.4)

2. การวิ่งข้ามรั้ว

วิธีปฏิบัติ ออกวิ่งเหมือนการวิ่งระยะสั้น เมื่อถึงรั้วจะต้องเหยียดเท้าที่จะก้าวข้ามไปข้างหน้า เข่าเกือบตึงปลายเท้าชี้ขึ้นข้างบน ก้มตัวให้มากที่สุด แล้วกระตุกเข่าอีกข้างหนึ่งขึ้นโดยเร็ว แยกเข่าออกลักษณะคล้ายนั่งขาฉาก เมื่อเท้าแรกพ้นรั้วให้กดปลายเท้าลงสู่พื้น โดยพยายามทรงตัวไม่ให้เสียหลัก

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การออกกำลังกายโดยการเล่นกีฬา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 กระโดดไกล

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.1 ป.6/3 เล่นกีฬาไทย กีฬาสากลประเภทบุคคล และประเภททีมอย่างละ 1 ชนิด

มฐ.พ 3.1 ป.6/4 ใช้ทักษะกลไก เพื่อปรับปรุงเพิ่มพูนความสามารถของตนและผู้อื่นในการเล่นกีฬา

มฐ.พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

จุดประสงค์การเรียนรู้ผู้รู้ตัวชี้วัด

1. อธิบายกติกาในการแข่งขันกระโดดไกล (K)
2. เขียนแผนภาพกติกาการแข่งขันกระโดดไกล (P)
3. มีความกระตือรือร้น และมีส่วนร่วมกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (A)

สาระการเรียนรู้

การเรียนรู้กติกาการแข่งขันกระโดดไกลทำให้สามารถปฏิบัติตนในการแข่งขันได้ตามแบบแผนที่วางไว้และสามารถเล่นได้ราบรื่น ไม่มีอุปสรรคหรือเกิดอันตรายในการแข่งขัน

1. ความรู้

กระโดดไกล

2. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

การให้เหตุผล การสรุปความรู้ การจัดระบบความคิดเป็นแผนภาพ

3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน

1. ขั้นเตรียม (5 นาที)

ให้นักเรียนจัดกระจัดกระจาย

1. เช็คชื่อนักเรียน

2. สำนวณจำนวนและตรวจการแต่งกายของนักเรียน

2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)

ให้นักเรียนแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน เล่นเกม แหนจับปลา มีเวลาให้ กลุ่มละ 2 นาที ให้แต่ละกลุ่มสลับกันเป็นแหน ให้นักเรียนแข่งขันกัน กลุ่มไหนสามารถจับได้มากที่สุดจะเป็นฝ่ายชนะและหลังจากนั้นให้นักเรียน ยืดเหยียดกล้ามเนื้อ โดยที่จัดแถวเป็นวงกลม ของกลุ่มตัวเองพร้อมก็นำยืดเหยียดในกลุ่มตัวเองคนละ 1 ท่า

3. อธิบายสาเหตุและฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)

ครูสอนท่าการกระโดดที่ถูกต้อง จากนั้น ให้นักเรียนจับกลุ่ม 4 คน โดยที่ให้แบ่งออกเป็นฝั่งละ 2 คน ให้เล่นเหมือนเล่นวิ่งไล่จับแต่ให้เปลี่ยนเป็นการกระโดดปะแทน นักเรียนคนใดโดนปะมากที่สุดเป็นคนแพ้

จบเกมแรกครูจะต้องสังเกตว่า วิธีและท่าทางการกระโดดของนักเรียนเป็นอย่างไร มีการให้คำแนะนำกับนักเรียน และคำแนะนำที่ส่งผลต่อการทำงานเป็นทีม

4. ขั้นนำไปใช้ (15-20 นาที)

หลังจากเล่นเกมในช่วงฝึกไปแล้ว กิจกรรมต่อไปจะให้จับกลุ่ม 5 คนแล้วแข่งกันกระโดดให้แข่งกันกระโดดภายในทีมตัวเองก่อน ให้เพื่อนในกลุ่มของตนเองช่วยกันดูเพื่อนและให้คำแนะนำเพื่อนในกลุ่ม โดยการแข่งให้แข่งเหมือนกระโดดไกลจริงๆ นำคะแนนครั้งที่มากที่สุด ในการกระโดด 3 ครั้ง ไปรวมกัน ก็จะเป็นคะแนนของกลุ่ม และก็นำผลของแต่ละกลุ่มมาเปรียบเทียบกันว่ากลุ่มใดทำได้ดีที่สุด จากนั้นให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

จากนั้นให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน

5.1 ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ อาสาสมัครในการนำยืดเหยียด 2 คน

5.2 ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม

5.3 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬา ทั้ง 10 ด้าน

5.4 ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ

5.5 นัดหมายการเรียนครั้งต่อไป

5.6 ครูให้หัวหน้าส่งเลิกแถว

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. กววย 2. สนามกีฬา 3. นกหวีด

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
1.ขั้นเตรียม (5 นาที) ให้นักเรียนจัดแถวแบบกระจัดกระจาย 1. เช็คชื่อนักเรียน 2. สำนวณจำนวนและตรวจการแต่งกาย ของนักเรียน			คุณลักษณะที่ สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความ ยุติธรรม
2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและ อบอุ่นร่างกาย (5 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) ให้นักเรียน แข่งขันกัน กลุ่มไหนสามารถจับได้มากที่สุด จะเป็นฝ่ายชนะ และหลังจากนั้นให้นักเรียน ยืดเหยียดกล้ามเนื้อ (การจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ)	- ให้นักเรียนแบ่ง ออกเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน เล่น เกม แหนจับปลา มี เวลาให้ กลุ่มละ 2 นาที ให้แต่ละกลุ่ม สลับกันเป็นแหน - โดยที่จัดแถวเป็น วงกลม ของกลุ่ม ตัวเองพร้อมก็นำ ยืดเหยียดในกลุ่ม ตัวเองคนละ 1 ท่า	- เทคนิคการ แข่งขัน ระหว่างกลุ่ม ด้วยเกม -เทคนิคจิกขอ	2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ ชนะ รู้ภัย 5.ความ เชื้อเพื่อเผ่าเผ่า 6.ความ สามัคคี 7.ความอดทน อดกลั้น 8.ความอ่อน น้อมถ่อมตน 9.ความมี
3.อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ(10-15นาที) ครูทำการสอนท่าการกระโดดที่ถูกต้อง จากนั้น (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) นักเรียนคนใดโดนแปะมากที่สุดเป็นคนแพ้ จบเกมแรกครูจะต้องสังเกตว่า วิธีและ ท่าทางการกระโดดของนักเรียนเป็นอย่างไร มีการให้คำแนะนำกับนักเรียน และคำแนะนำที่ ส่งผลต่อการทำงานเป็นทีม	ให้นักเรียนจับกลุ่ม 4 คน โดยที่ให้แบ่ง ออกเป็นฝั่งละ 2 คน ให้เล่นเหมือนเล่นวิ่ง ไล่จับแต่ให้ เปลี่ยนเป็นการ กระโดดแปะแทน	เทคนิคทำ เป็นกลุ่ม – ทำเป็นคู่	มารยาท 10.ความ ซื่อสัตย์

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
4. ชี้นำไปใช้ (15-20 นาที) หลังจากเล่นเกมในช่วงฝึกไป (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ)โดยการแข่งให้แข่งเหมือนกระโดดไกลจริงๆ นำคะแนนครั้งที่มากที่สุดในการกระโดด 3 ครั้ง ไปรวมกัน ก็จะเป็นคะแนนของกลุ่ม และก็นำผลของแต่ละกลุ่มมาเปรียบเทียบกับว่ากลุ่มใดทำได้ดีที่สุด	กิจกรรมต่อไปจะให้จับกลุ่ม 5 คนแล้วแข่งกันกระโดด ให้แข่งกันกระโดด ภายในทีมตัวเอง ก่อน ให้เพื่อนในกลุ่มของตนเอง ช่วยกันดูเพื่อนและให้คำแนะนำเพื่อนในกลุ่ม	เทคนิคการตรวจสอบเป็นกลุ่ม	คุณลักษณะที่สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความยุติธรรม 2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย 5.ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6.ความสามัคคี 7.ความอดทนอดกลั้น 8.ความอ่อนน้อมถ่อมตน 9.ความมีมารยาท 10.ความซื่อสัตย์
5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5-10นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) - ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ จับคู่ยืดเหยียด - ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม - ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬา - ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ - นัดหมายการเรียนรู้ครั้งต่อไป - ครูให้หัวหน้าที่สังเกต	ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน	เทคนิคการพูดรอบวง	

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การออกกำลังกายโดยการเล่นกีฬา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มฐ.พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.1 ป.6/3 เล่นกีฬาไทย กีฬาสากลประเภทบุคคล และประเภททีมอย่างละ 1 ชนิด

มฐ.พ 3.1 ป.6/4 ใช้ทักษะกลไก เพื่อปรับปรุงเพิ่มพูนความสามารถของตนเองและผู้อื่นในการเล่นกีฬา

มฐ.พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.2 ป.6/3 เล่นกีฬาที่ตนเองชื่นชอบ และสามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเองเป็นประจำ

มฐ.พ 3.2 ป.6/4 ปฏิบัติตามกฎ กติกา ตามชนิดกีฬาที่เล่น โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น

มฐ.พ 3.2 ป.6/5 จำแนกกลวิธีการรุก การป้องกัน และนำไปใช้ในการเล่นกีฬา

มฐ.พ 3.2 ป.6/6 เล่นเกม และกีฬาด้วยความสามัคคีและมีน้ำใจนักกีฬา

จุดประสงค์การเรียนรู้ผู้ตัวชี้วัด

1. อธิบายทักษะพื้นฐานในการเล่นวอลเลย์บอล (K)
2. ฝึกปฏิบัติทักษะพื้นฐานในการเล่นวอลเลย์บอล (P)
3. เห็นประโยชน์ของการฝึกทักษะพื้นฐานในการเล่นวอลเลย์บอล (A)

สาระการเรียนรู้

การเล่นกีฬาวอลเลย์บอลจำเป็นต้องฝึกทักษะพื้นฐานในการเล่น เพื่อให้การเล่นดำเนินไปได้ด้วยดี การเล่นวอลเลย์บอลช่วยสร้างความสามัคคีในทีมและทำให้ร่างกายสมบูรณ์และแข็งแรง

1. ความรู้

การเล่นวอลเลย์บอล

2. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

การสรุปความรู้ การจัดระบบความคิดเป็นแผนภาพ การปฏิบัติ/การสาธิต

3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน

1. ขั้นเตรียม (5 นาที)

ให้นักเรียนจัดแถวตอน 5 แถว

1. เช็คชื่อนักเรียน

2. สสำรวจจำนวนและตรวจการแต่งกายของนักเรียน

2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)

ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม จำนวน 4 กลุ่ม ให้นักเรียนวิ่งอ้อมหลักแข่งกันเป็นกลุ่ม กลุ่มใดที่สมาชิกในกลุ่มวิ่งเข้าเส้นชัยครบก่อนจะเป็นทีมที่ชนะ รอบที่ 2 ระหว่างที่วิ่งให้นักเรียนภายในกลุ่มจะต้องส่งบอลไปเรื่อยๆจนกว่าจะถึงเส้นชัย (เพื่อเป็นการทำความคุ้นเคยกับลูกบอล) ยึดเหยียดกล้ามเนื้อตามกลุ่มตนเอง ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มจัดแถวเป็นครึ่งวงกลม อาสาสมัคร 1 คนเป็นคนนำ 5 ท่า

3. อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)

จากนั้น ให้นักเรียนใช้กลุ่มเดิม แล้วจับมือกันวงกลม การทำความคุ้นเคยกับลูกบอลเลย์บอล โดยการเล่นเกมนโยนบอกเรียกชื่อ หลังจากนั้นให้นักเรียนเปลี่ยนจากการโยนมาเป็นการอันเดอร์ตามความเข้าใจของนักเรียนเอง หลังจากนั้นครูจึงสอนท่าดีลูกบอลเลย์บอลที่ถูกต้อง จากนั้นก็นำเอาทักษะที่ครูได้ควิมาใช้ในการเล่นเกม ในกลุ่มจะต้องมีการแนะนำกัน ว่าท่าที่ถูกต้องควรเป็นอย่างไร

4. ขั้นนำไปใช้ (15-20 นาที)

แต่ละกลุ่มแข่งกันอันเดอร์ตามที่ครูได้สอน ภายในเวลากำหนด กลุ่มใดที่มีคะแนนรวมสูงที่สุดจะเป็นผู้ชนะ แข่งกันทั้งหมด 3 รอบ ในแต่ละรอบ ครูจะต้องให้คำแนะนำ โดยการนับคะแนนจะนับคะแนนก็ต่อเมื่อทำท่าการอันเดอร์ได้ถูกต้อง จากนั้นให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

จากนั้นให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน

5.1 ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ อาสาสมัครในการนำยืดเหยียด 2 คน

5.2 ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม

5.3 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬา ทั้ง 10 ด้าน

5.4 ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ

5.5 นัดหมายการเรียนครั้งต่อไป

5.6 ครูให้หัวหน้าส่งเล็กแถว

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. กรวย 2. สนามกีฬา 3. นกหวีด 4. ลูกวอลเลย์บอล

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
1.ขั้นเตรียม (5 นาที) ให้นักเรียนจัดแถวตอน 5 แถว 1. เช็คชื่อนักเรียน 2. สำนวณจำนวนและตรวจการแต่งกาย ของนักเรียน			คุณลักษณะที่ สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความ ยุติธรรม
2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและ อบอุ่นร่างกาย (5 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) กลุ่มใดที่ สมาชิกในกลุ่มวิ่งเข้าเส้นชัยครบก่อนจะเป็น ทีมที่ชนะ รอบที่ 2 ระหว่างที่วิ่งให้นักเรียน ภายในกลุ่มจะต้องส่งบอลไปเรื่อยๆจนกว่า จะถึงเส้นชัย (เพื่อเป็นการทำความคุ้นเคยกับ ลูกบอล) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) ให้นักเรียน แต่ละกลุ่มจัดแถวเป็นครึ่งวงกลม อาสาสมัคร 1 คนเป็นคนนำ 5 ท่า	-ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม จำนวน 4 กลุ่ม ให้นักเรียน วิ่งฮัมหลัก แข่งกันเป็นกลุ่ม -ยืดเหยียดกล้ามเนื้อ ตามกลุ่มตนเอง	-เทคนิคการ แข่งขัน ระหว่างกลุ่ม ด้วยเกม -เทคนิคทำ เป็นกลุ่มและ ทำคนเดียว	2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย 5.ความ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6.ความ สามัคคี 7.ความอดทน อดกลั้น 8.ความอ่อน น้อมถ่อมตน
3.อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ(10-15นาที) จากนั้น ให้นักเรียนใช้กลุ่มเดิม (การจัดการ เรียนรู้แบบร่วมมือ) หลังจากนั้นให้นักเรียน เปลี่ยนจากการโยนมาเป็นการอันเดอร์ตาม ความเข้าใจของนักเรียนเอง หลังจากนั้นครู จึงสอนท่าตีลูกวอลเลย์บอลที่ถูกต้อง จากนั้น ก็นำเอาทักษะที่ครูได้สอนมาใช้ในเกม (การ จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ)	- จับมือกันวงกลม การทำความคุ้นเคย กับลูกวอลเลย์บอล โดยการเล่นโยน บอกเรียกชื่อ - ในกลุ่มจะต้องมี การแนะนำกัน ว่าท่า ที่ถูกต้องควรเป็น อย่างไร	เทคนิคการ เรียนรู้ร่วมกัน เทคนิคการ ตรวจสอบ เป็นกลุ่ม	9.ความมี มารยาท 10.ความ ซื่อสัตย์

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
4. ชี้นำไปใช้ (15-20 นาที) แต่ละกลุ่มแข่งกันอันเดอร์ตามที่ครูได้สอนให้ ดู (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) แข่งกันทั้งหมด 3 รอบ ในแต่ละรอบ ครู จะต้องให้คำแนะนำ โดยการนับคะแนน จะ นับคะแนนก็ต่อเมื่อทำทำการอันเดอร์ได้ ถูกต้อง (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ)	-ภายในเวলাกำหนด กลุ่มใดที่มีคะแนน รวมสูงที่สุดจะเป็นผู้ ชนะ -ให้นักเรียนในกลุ่ม ช่วยกันกำหนด หน้าที่ตาม ความสามารถของ แต่ละคนพร้อมที่ แนะนำปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่อง ของสมาชิกภายใน กลุ่มซึ่งกันและกัน	-เทคนิคการ แข่งขัน ระหว่างกลุ่ม ด้วยเกม -เทคนิคการ ตรวจสอบ เป็นกลุ่ม	คุณลักษณะที่ สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความ ยุติธรรม 2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ ชนะ รู้อภัย 5.ความ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6.ความ สามัคคี
5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5-10นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) - ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียด กล้ามเนื้อ จับคู่ยืดเหยียด - ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของ บทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม - ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจ นักกีฬา ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการ บาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ - นัดหมายการเรียนครั้งต่อไป - ครูให้หัวหน้าสั่งเลิกแถว	ให้นักเรียนในกลุ่ม ช่วยกันกำหนด หน้าที่ตาม ความสามารถของ แต่ละคนพร้อมที่ แนะนำปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่อง ของสมาชิกภายใน กลุ่มซึ่งกันและกัน	เทคนิคการ พูดรอบวง	7.ความอดทน อดกลั้น 8.ความอ่อน น้อมถ่อมตน 9.ความมี มารยาท 10.ความ ซื่อสัตย์

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การออกกำลังกายโดยการเล่นกีฬา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ฟุตบอล

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มฐ.พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.1 ป.6/3 เล่นกีฬาไทย กีฬาสากลประเภทบุคคล และประเภททีมอย่างละ 1 ชนิด

มฐ.พ 3.1 ป.6/4 ใช้ทักษะกลไก เพื่อปรับปรุงเพิ่มพูนความสามารถของตนเองและผู้อื่นใน

การเล่นกีฬา

มฐ.พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.2 ป.6/3 เล่นกีฬาที่ตนเองชื่นชอบ และสามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเองเป็นประจำ

มฐ.พ 3.2 ป.6/4 ปฏิบัติตามกฎ กติกา ตามชนิดกีฬาที่เล่น โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น

มฐ.พ 3.2 ป.6/5 จำแนกกลวิธีการรุก การป้องกัน และนำไปใช้ในการเล่นกีฬา

มฐ.พ 3.2 ป.6/6 เล่นเกม และกีฬาด้วยความสามัคคีและมีน้ำใจนักกีฬา

จุดประสงค์การเรียนรู้ผู้ตัวชี้วัด

1. อธิบายทักษะการเล่นฟุตบอล (K)
2. ปฏิบัติทักษะทำพื้นฐานในการเล่นฟุตบอล (P)
3. เห็นความสำคัญของการฝึกทักษะทำพื้นฐานในการเล่นฟุตบอล (A)

สาระการเรียนรู้

ฟุตบอลเป็นกีฬาที่แพร่หลายเล่นได้ทุกเพศทุกวัย เสริมสร้างความสามัคคีและทำให้ร่างกายแข็งแรง สาระสำคัญ การใช้ฝ่าเท้าควบคุมลูกฟุตบอลอยู่กับที่ การใช้ฝ่าเท้าควบคุมลูกฟุตบอลด้านข้าง ข้าง-ขวา

1. ความรู้

ฟุตบอล

2. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

การสรุปความรู้ การจัดระบบความคิดเป็นแผนภาพ การปฏิบัติ/การสาธิต

3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน

1. ขั้นเตรียม (5 นาที)

1. เช็คชื่อนักเรียน

2. สำนวนจำนวนและตรวจการแต่งกายของนักเรียน

3. ให้นักเรียนเข้าตอน 5 แถว

4. แบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 5 กลุ่มตามแถว แล้วให้นักเรียนยืดเหยียดกล้ามเนื้อตามครู 10 ท่า

2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)

ให้นักเรียนแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม เล่นเกม วิ่งเปี้ยว จบเกมให้นักเรียนยืดเหยียดกล้ามเนื้อพร้อมกับครูให้คำแนะนำในการทำกิจกรรม

3. อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)

ครูสอนวิธีการใช้ฝ่าเท้าเตะลูกฟุตบอลอยู่กับที่ ด้านข้างซ้าย-ขวา ครูสาธิตใช้ฝ่าเท้าเตะลูกฟุตบอลอยู่กับที่ ด้านข้างซ้าย-ขวา แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่มๆ ละเท่าๆ กัน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกตามที่ครูอธิบายและสาธิตโดยครูตั้งกฎเกณฑ์ว่านักเรียนในกลุ่มใดปฏิบัติทักษะได้ดีกว่าที่ครูกำหนดให้นักเรียนในกลุ่มนั้นจะถูกลงโทษหลังจากนั้นครูสุ่มนักเรียน 1 คน จากทุกกลุ่มออกปฏิบัติทักษะการใช้ฝ่าเท้าเตะลูกฟุตบอลสลับท่าอยู่กับที่ ใน 2 นาที (กิจกรรมนี้นักเรียนจะพยายามช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่วางไว้เพื่อหลบหลีกการถูกลงโทษเป็นการส่งเสริมความมีน้ำใจ)

4. ขั้นนำไปใช้ (15-20 นาที)

ครูกำหนดให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มฝึกปฏิบัติทักษะการเตะลูกฟุตบอล ขยับไปด้านข้างซ้าย-ขวาให้ได้ 20 ครั้ง ใน 2 นาทีหลังจากนั้นครูสุ่มนักเรียนออกมา 1-2 คนออกมาปฏิบัติทักษะการใช้ฝ่าเท้าเตะลูกฟุตบอลด้านข้างซ้ายขวา กลุ่มไหนปฏิบัติทักษะได้ดีคะแนนสูงสุด(จำนวนครั้ง)จะได้รางวัล โดยการให้เพื่อนปรบมือให้ ส่วนกลุ่มที่ได้คะแนนน้อยสุดครูจะแนะนำให้ฝึกฝนทักษะเพิ่มมากขึ้น

จบเกมครูจะต้องสังเกตว่า นักเรียนเป็นอย่างไร มีการให้คำแนะนำกับนักเรียน และคำแนะนำที่ส่งผลต่อการทำงานเป็นทีม

ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเตรียมแข่งขันปฏิบัติกิจกรรมที่ครูกำหนดให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

จากนั้นให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน

5.1 ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ

5.2 ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม

5.3 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬาทั้ง 10 ด้าน

5.4 ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะนัดหมายการเรียนรู้ครั้งต่อไป

5.5 ครูให้หัวหน้าส่งเลิกแถว

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. กรวย 2. สนามกีฬา 3. นกหวีด 4. ฟุตบอล

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
1.ขั้นเตรียม (5 นาที) - เช็กชื่อนักเรียน - สำรวจจำนวนและตรวจการแต่งกายของนักเรียน - ให้นักเรียนเข้าตอน 5 แถว - แบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 5 กลุ่มตามแถว แล้วให้นักเรียนยืดเหยียดกล้ามเนื้อตามครู 10 ท่า			คุณลักษณะที่สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความยุติธรรม 2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น
2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและอบอุ่นร่างกาย (5 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) จบเกมให้นักเรียนยืดเหยียดกล้ามเนื้อพร้อมๆกับครูให้คำแนะนำในการทำกิจกรรม	แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่มเล่นเกม วิ่งเหยี่ยว	เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม	4.ความรู้แพ้รู้ชนะ รู้ภัย 5.ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6.ความสามัคคี
3.อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ(10-15นาที) ครูสอนวิธีการใช้ฝ่าเท้าเตะลูกฟุตบอลอยู่กับที่ ด้านข้างซ้าย-ขวา ครูสาธิตใช้ฝ่าเท้าเตะลูกฟุตบอลอยู่กับที่ ด้านข้างซ้าย-ขวา (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) ได้ต่ำกว่าที่ครูกำหนดให้นักเรียนในกลุ่มนั้นจะถูกลงโทษ หลังจากนั้นครูสุ่มนักเรียน 1คน จากทุกกลุ่ม ออกปฏิบัติทักษะการใช้ฝ่าเท้าเตะลูกฟุตบอลสลับเท้าอยู่กับที่ ใน 2 นาที(กิจกรรมนี้นักเรียนจะพยายามช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มเพื่อฝึกปฏิบัติทักษะให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่วางไว้เพื่อหลบหลีกการถูกลงโทษเป็นการส่งเสริมความมีน้ำใจ)	แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่มๆละเท่าๆกัน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกตามที่ครูอธิบายและสาธิต โดยครูตั้งกฎเกณฑ์ว่านักเรียนในกลุ่มใดปฏิบัติทักษะ	เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน	7.ความอดทนอดกลั้น 8.ความอ่อนน้อมถ่อมตน 9.ความมีมารยาท 10.ความซื่อสัตย์

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
4. ชี้นำไปใช้ (15-20 นาที) ครูกำหนดให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มฝึกปฏิบัติทักษะการเตะลูกฟุตบอล ขยับไปด้านข้างซ้าย-ขวาให้ได้ 20 ครั้ง ใน 2 นาทีหลังจากนั้นครูสุ่มนักเรียนออกมา 1-2 คนออกมาปฏิบัติทักษะการใช้ฝ่าเท้าเตะลูกฟุตบอลด้านข้างซ้ายขวา (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) จบเกมครูจะต้องสังเกตว่า นักเรียนเป็นอย่างไร มีการให้คำแนะนำกับนักเรียน และคำแนะนำที่ส่งผลต่อการทำงานเป็นทีมให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเตรียมแข่งขันปฏิบัติกิจกรรมที่ครูกำหนดให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน	กลุ่มใดปฏิบัติทักษะได้คะแนนสูงสุด (จำนวนครั้ง) จะได้รับรางวัลโดยการให้เพื่อนปรบมือให้ส่วนกลุ่มที่ได้คะแนนน้อยสุดครูจะแนะนำให้ฝึกฝนทักษะเพิ่มมากขึ้น	เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม	คุณลักษณะที่สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1. ความยุติธรรม 2. ความมีวินัย 3. ความมุ่งมั่น 4. ความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย 5. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6. ความสามัคคี 7. ความอดทนอดกลั้น 8. ความอ่อนน้อมถ่อมตน 9. ความมีมารยาท 10. ความซื่อสัตย์
5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5-10 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) - ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ จับคู่ยืดเหยียด - ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม - ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬา - ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ - นัดหมายการเรียนรู้ครั้งต่อไป - ครูให้หัวหน้าสังเกต	ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน	เทคนิคการพูดรอบวง	

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การสร้างเสริมและทดสอบสมรรถภาพทางกาย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย :ด้านความแข็งแรงและอดทนของ

กล้ามเนื้อ

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มฐ.พ 4.1 เห็นคุณค่า และมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

ตัวชี้วัด

มฐ.พ 4.1 ป.6/4 สร้างเสริมและปรับปรุงสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพอย่างต่อเนื่อง
จุดประสงค์การเรียนรู้ผู้สูตัวชี้วัด

1. อธิบายวิธีการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายด้านความแข็งแรงและความทนทาน (K)
2. ฝึกการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายด้านความแข็งแรงและความทนทาน (P)
3. เห็นความสำคัญของการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายด้านความแข็งแรงและ

ความอดทน (A)

สาระการเรียนรู้

การที่ร่างกายมีความสมบูรณ์แข็งแรงจะทำให้ปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ได้เป็นระยะเวลานาน

1. ความรู้

กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย

1. ดันพื้น

2. นอนรูปตัววี

3. กระโดดขึ้น – ลงอยู่กับที่

2. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

การสรุปความรู้ การจัดระบบความคิดเป็นแผนภาพ การปฏิบัติ/การสาธิต

3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน

1. ขั้นเตรียม (5 นาที)

ให้นักเรียนจัดแถววงกลม 1 วง

1. เช็คชื่อนักเรียน

2. สำรวจจำนวนและตรวจการแต่งกายของนักเรียน

2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)

ให้นักเรียนจับกลุ่ม 5 กลุ่ม ต่อลูกบอลลกลุ่มละ 1 ลูก ให้นักเรียนโยนลูกบอลแข่งกันหรือใครจะทำอย่างไรก็ได้ให้ลูกบอลเดินทางได้รวดเร็ว จับเวลา 1 นาที กลุ่มได้รับส่งได้เร็วที่สุดกลุ่มนั้นจะเป็นผู้ชนะ รอบที่ 2 ลดเวลาลงเหลือ 30 วินาที จบเกมครูให้คำแนะนำในการทำกิจกรรมและให้นักเรียนยืดเหยียดกล้ามเนื้อ

3. อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)

ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำท่าด้านพื้นตามที่ตนเองถนัด 5 ครั้ง และในกลุ่มของตนเองทำการสังเกตว่าในกลุ่มของตนเองเพื่อนคนใดที่ทำได้ดีสวยที่สุดและถูกต้องที่สุดตามความเข้าใจของนักเรียนเมื่อได้ตัวแทนมาแต่ละกลุ่มแล้วก็นำเสนอหน้าชั้นเรียน จากนั้นครูก็ให้ข้อเสนอแนะและสอนการดันพื้นที่ถูกต้อง จากให้ก็ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มไปฝึก โดยในกลุ่มจะต้องช่วยกันดูว่าเพื่อนแต่ละคนในกลุ่มทำท่าได้ถูกต้องไหม จากนั้นก็ทำรูปแบบเดียวกันกับนอนรูปตัววี

4. ขั้นนำไปใช้ (15-20 นาที)

ครูให้นักเรียนเล่นเกมลอดบอล วิธีการเล่น ให้แต่ละกลุ่ม ส่งตัวแทน 3 คนมาทำท่าเตรียมดันพื้น และเพื่อนที่เหลือให้กลิ้งบอลลอดตัวเพื่อนไป กลุ่มใดสามารถนำบอลลอดไปได้มากที่สุดภายในเวลากำหนด แข่งกัน 2 รอบ รอบที่ 2 จะต้องเปลี่ยนคนที่ดันพื้น นำคะแนน 2 รอบมารวมกัน กลุ่มใดได้คะแนนมากที่สุดจะเป็นกลุ่มที่ชนะ

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

จากนั้นให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน

5.1 ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ อาสาสมัครในการนำยืดเหยียด 2 คน

5.2 ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม

5.3 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจ

นักกีฬา ทั้ง 10 ด้าน

5.4 ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะนัดหมายการเรียนครั้งต่อไป

5.5 ครูให้หัวหน้าส่งเลิกแถว

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. กววย 2. สนามกีฬา 3. นกหวีด 4. ลูกบอล

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
1.ขั้นเตรียม (5 นาที) ให้นักเรียนจัดแถวแบบวงกลม 1 วง 1. เช็กชื่อนักเรียน 2. สำนวณจำนวนและตรวจการแต่งกาย ของนักเรียน			คุณลักษณะ ที่สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความ ยุติธรรม
2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและ อบอุ่นร่างกาย (5 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) จับเวลา 1 นาที กลุ่มที่ได้รับส่งได้เร็วที่สุดกลุ่มนั้นจะเป็นผู้ ชนะรอบที่ 2 ลดเวลาลงเหลือ 30 วินาที จบ เกมครูให้คำแนะนำในการทำกิจกรรมและให้ นักเรียนยืดเหยียดกล้ามเนื้อ	ให้นักเรียนจับกลุ่ม 5 กลุ่ม ต่อลูกบอล กลุ่มละ 1 ลูก นักเรียนโยนลูกบอล แข่งกันหรือใครจะ ทำอย่างไรก็ได้ให้ลูก บอลเดินทางได้ รวดเร็ว	เทคนิคการ แข่งขัน ระหว่างกลุ่ม ด้วยเกม	2.ความมี วินัย 3.ความ มุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ ชนะ รู้ภัย 5.ความ เชื้อเพื่อเพื่อแ ผ่
3.อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ(10-15นาที) ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำท่าดันพื้นตามที่ ตนเองถนัด 5 ครั้ง (การจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ) เมื่อได้ตัวแทนมาแต่ละกลุ่มแล้วก็ มานำเสนอหน้าชั้นเรียน จากนั้นครูก็ให้ ข้อเสนอแนะ และสอนการดันพื้นที่ถูกต้อง จากให้ก็ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มไปฝึก โดยใน กลุ่มจะต้องช่วยกันดูว่าเพื่อนแต่ละคนในกลุ่ม ทำท่าได้ถูกต้องหรือไม่ จากนั้นก็ทำรูปแบบ เดียวกันกับบนอนุรูปตัววี	ในกลุ่มของตนเอง ทำการสังเกตว่าใน กลุ่มของตนเอง เพื่อนคนใดที่ได้ สวยที่สุดและถูกต้อง ที่สุดตามความ เข้าใจของนักเรียน	เทคนิคการ ตรวจสอบเป็น กลุ่ม	6.ความ สามัคคี 7.ความ อดทน อด กลั้น 8.ความอ่อน น้อมถ่อมตน 9.ความมี มารยาท 10.ความ ซื่อสัตย์

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
4. ชี้นำไปใช้ (15 – 20 นาที) ครูให้นักเรียนเล่นเกมลอดบอล วิธีการเล่น ให้แต่ละกลุ่ม ส่งตัวแทน 3 คนทำท่าเตรียม ดันพื้น และเพื่อนที่เหลือให้กลิ้งบอลลอดตัวเพื่อนไป กลุ่มใดสามารถนำบอลลอดไปได้มากที่สุดภายในเวลากำหนด แข่งกัน 2 รอบ รอบที่ 2 จะต้องเปลี่ยนคนที่ดันพื้น นำคะแนน 2 รอบมารวมกัน กลุ่มใดได้คะแนนมากที่สุดจะเป็นกลุ่มที่ชนะ	เล่นเกมลอดบอล กลุ่มใดสามารถนำบอลลอดไปได้มากที่สุดภายในเวลากำหนดกลุ่มใดได้คะแนนมากที่สุดจะเป็นกลุ่มที่ชนะ	เทคนิคการ แข่งขัน ระหว่างกลุ่ม ด้วยเกม	คุณลักษณะที่สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความยุติธรรม 2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย
5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5-10นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) - ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ อาสาสมัครในการนำ 2 คน - ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม - ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬา - ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ - นัดหมายการเรียนรู้ครั้งต่อไป - ครูให้หัวหน้าส่งเลิกแถว	ให้นักเรียนในกลุ่ม ช่วยกันกำหนด หน้าที่ตาม ความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่ แนะนำปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่อง ของสมาชิกภายใน กลุ่มซึ่งกันและกัน	เทคนิคการ พูดรอบวง	5.ความ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6.ความ สามัคคี 7.ความอดทน อดกลั้น 8.ความอ่อน น้อมถ่อมตน 9.ความมี มารยาท 10.ความ ซื่อสัตย์

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การสร้างเสริมและทดสอบสมรรถภาพทางกาย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย : ด้านการทรงตัว

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มฐ.พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

มฐ.พ 4.1 เห็นคุณค่า และมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.2 ป.6/3 เล่นกีฬาที่ตนเองชื่นชอบ และสามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเองเป็นประจำ

มฐ.พ 3.2 ป.6/4 ปฏิบัติตามกฎ กติกา ตามชนิดกีฬาที่เล่น โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น

มฐ.พ 3.2 ป.6/5 จำแนกกลวิธีการรุก การป้องกัน และนำไปใช้ในการเล่นกีฬา

มฐ.พ 3.2 ป.6/6 เล่นเกม และกีฬาด้วยความสามัคคีและมีน้ำใจนักกีฬา

มฐ.พ 4.1 ป.6/4 สร้างเสริมและปรับปรุงสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพอย่างต่อเนื่อง

จุดประสงค์การเรียนรู้ผู้ตัวชี้วัด

1. อธิบายวิธีการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายด้านการทรงตัว (K)
2. ฝึกการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายด้านการทรงตัว (P)
3. เห็นความสำคัญของการทรงตัวที่ทำให้ร่างกายสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ(A)

สาระการเรียนรู้

การฝึกการทรงตัวเป็นการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายที่ทำให้ร่างกายสามารถปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1. ความรู้

กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย

1. เดินต่อปลายเท้า

2. กระโดดหมุนตัว 1 รอบ

3. ยืนขาเดียวทรงตัว

2. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

การให้เหตุผล การสรุปความรู้ การปฏิบัติ/การสาธิต

3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน

1. ขั้นเตรียม (5 นาที)

ให้นักเรียนจัดแถวแบบหน้ากระดาน 2 แถว

1. เช็คชื่อนักเรียน

2. สำนวนจำนวนและตรวจการแต่งกายของนักเรียน

2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)

ให้นักเรียนเดินบนเส้นสนามโดยที่เท้าตอภายในเวลา 2 นาที และยืดกล้ามเนื้อแบบคู่

3. อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)

การฝึกการทรงตัว ให้นักเรียนยืนในลักษณะใดก็ได้ โดยที่ยกเท้าขึ้นมา 1 ข้าง ข้างไหนก็ได้ แล้วแต่นักเรียน ครูจับเวลา 2 นาที จากนั้นให้ยืนเป็นวงกลม วงละ 5 คน ให้เอามือจับกันแล้วยกเท้าขึ้นจากให้ก็ให้หับตา แล้วจับเวลา กลุ่มใดที่เท้าตกช้าที่สุด กลุ่มนั้นจะเป็นผู้ชนะ

4. ขั้นนำไปใช้ (15-20 นาที)

แข่งกันใส่รองเท้าและถุงเท้า โดยที่ห้ามกันสัมผัสพื้น หลังจากนั้นจะให้นักเรียนฝึกเดินบนคานไม้ กลุ่มใดที่สามารถช่วยกันทำให้สมาชิกในกลุ่มประสบความสำเร็จได้เร็วที่สุด กลุ่มนั้นจะเป็นผู้ชนะ กิจกรรมต่อไปเป็นการทรงตัวแบบเคลื่อนที่ โดยที่ให้แต่ละกลุ่มช่วยกันนำหนังสือไปใส่ไว้ในตะกร้าให้ได้มากที่สุด ให้นักเรียนนำหนังสือไว้บนศีรษะและเดินไปใส่ในตะกร้าตามระยะทางที่ ครูกำหนด ทีมใดได้มากที่สุดในระยะเวลาที่ครูกำหนดก็จะเป็นผู้ชนะ

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

จากนั้นให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน

5.1 ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ

5.2 ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม

5.3 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬาทั้ง 10 ด้าน

5.4 ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ

5.5 นัดหมายการเรียนครั้งต่อไป

5.6 ครูให้หัวหน้าส่งเลิกแถว

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. กรวย 2. สนามกีฬา 3. นกหวีด 4. คานไม้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
1.ขั้นเตรียม (5 นาที) ให้นักเรียนจัดแถวแบบหน้ากระดาน 2 แถว 1. เช็คชื่อนักเรียน 2. สำนวนจำนวนและตรวจการแต่งกาย ของนักเรียน			คุณลักษณะที่ สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความ ยุติธรรม
2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและ อบอุ่นร่างกาย (5 นาที) ให้นักเรียนเดินบนเส้นสนามโดยที่เท้าต่อ ภายในเวลา 2 นาที และยืดกล้ามเนื้อแบบคู่			2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ ชนะ รู้อภัย
3.อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ(10-15นาที) การฝึกการทรงตัว ให้นักเรียนยืนในลักษณะ ไคก็ได้ โดยที่ยกเท้าขึ้นมา 1 ข้าง ข้างไหนก็ได้ แล้วแต่นักเรียน ครูจับเวลา 2 นาที จากนั้นให้ (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) กลุ่มใดที่เท้า ตกช้าที่สุด กลุ่มนั้นจะเป็นผู้ชนะ	ยืนเป็นวงกลม วงละ 5 คน ให้เอามือจับ กันแล้วยกเท้าขึ้น จากให้ก็ให้หลับตา แล้วจับเวลา	เทคนิคการ แข่งขัน ระหว่างกลุ่ม ด้วยเกม	5.ความ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6.ความ สามัคคี 7.ความอดทน อดกลั้น 8.ความอ่อน น้อมถ่อมตน 9.ความมี มารยาท 10.ความ ซื่อสัตย์

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
4. ชี้นำไปใช้ (15-20 นาที) แข่งกันใส่รองเท้าและถุงเท้า โดยที่ห้ามกันสัมผัสพื้น หลังจากนั้นจะให้นักเรียนฝึกเดินบนคานไม้ (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) กิจกรรมต่อไปเป็นการทรงตัวแบบเคลื่อนที่ โดยที่ (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) ให้นักเรียนนำหนังสือไว้บนศีรษะและเดินไปใส่ในตะกร้าตามระยะทางที่ ครูกำหนด ทีมใดได้มากที่สุดในระยะเวลาที่ครูกำหนดก็จะเป็นผู้ชนะ	- กลุ่มใดที่สามารถช่วยกันทำให้สมาชิกในกลุ่มประสบความสำเร็จได้เร็วที่สุด กลุ่มนั้นจะเป็นผู้ชนะ - ให้แต่ละกลุ่มช่วยกันนำหนังสือไปใส่ไว้ในตะกร้าให้ได้มากที่สุด	เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม	คุณลักษณะที่สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1. ความยุติธรรม 2. ความมีวินัย 3. ความมุ่งมั่น 4. ความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย 5. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5-10 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) - ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ จับคู่ยืดเหยียด - ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม - ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬา - ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ - นัดหมายการเรียนครั้งต่อไป - ครูให้หัวหน้าสังเกต	ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน	เทคนิคการพูดรอบวง	6. ความสามัคคี 7. ความอดทนอดกลั้น 8. ความอ่อนน้อมถ่อมตน 9. ความมีมารยาท 10. ความซื่อสัตย์

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การสร้างเสริมและทดสอบสมรรถภาพทางกาย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย : อ่อนตัว

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มฐ.พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรีภาพของการกีฬา

มฐ.พ 4.1 เห็นคุณค่า และมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การ ป้องกันโรค และการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ
ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.2 ป.6/3 เล่นกีฬาที่ตนเองชื่นชอบ และสามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเองเป็นประจำ

มฐ.พ 3.2 ป.6/4 ปฏิบัติตามกฎ กติกา ตามชนิดกีฬาที่เล่น โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น

มฐ.พ 3.2 ป.6/5 จำแนกกลวิธีการรุก การป้องกัน และนำไปใช้ในการเล่นกีฬา

มฐ.พ 3.2 ป.6/6 เล่นเกม และกีฬาด้วยความสามัคคีและมีน้ำใจนักกีฬา

มฐ.พ 4.1 ป.6/4 สร้างเสริมและปรับปรุงสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพอย่างต่อเนื่อง
จุดประสงค์การเรียนรู้ตัวชี้วัด

1. อธิบายวิธีการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายด้านความอ่อนตัว (K)
2. ฝึกการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายด้านความอ่อนตัว (P)
3. เห็นความสำคัญของความอ่อนตัวในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ (A)

สาระการเรียนรู้

การฝึกความอ่อนตัวของร่างกายทำให้ร่างกายมีความพร้อมในการออกแรงหรือปฏิบัติกิจกรรมหรือทำงานต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1. ความรู้

กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย

1. นิ่งก้มตัวจับข้อเท้า

2. ยืนก้มตัว

3. นอนแอ่นตัว

2. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

การให้เหตุผล การสรุปความรู้ การจัดระบบความคิดเป็นแผนภาพ การปฏิบัติ/การสาธิต

3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน

1. ขั้นเตรียม (5 นาที)

ให้นักเรียนจัดแถวแบบซิกแซก 2 แถว

1. เช็คชื่อนักเรียน

2. สำนวนจำนวนและตรวจการแต่งกายของนักเรียน

2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)

ให้นักเรียนวิ่งเก็บเส้น ภายในเวลา 2 นาที นักเรียนคนใดวิ่งเก็บเส้นได้มากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ
ต่อไปจับกลุ่ม 4 คน จับเวลา 1 นาที กลุ่มใดเก็บเส้นได้มากที่สุด จะได้บวกคะแนนเพิ่ม 10 คะแนน

3. อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)

ครูสอนทำยืดเหยียดร่างกายที่ช่วงพัฒนาในเรื่องของความอ่อนตัว 2 ท่า จากนั้นให้นักเรียน
ไปออกแบบทำยืดเหยียดที่ช่วยพัฒนาความอ่อนตัว กลุ่มละ 2 ท่า พร้อมอธิบาย

4. ขั้นนำไปใช้ (15-20 นาที)

ให้ตัวแทนกลุ่มแต่ละออกมาทำเพื่อน และให้เพื่อนคนอื่น ทำตาม กลุ่มใดที่ทำได้ดีสวยงาม
และตั้งใจทำกลุ่มจะเป็นกลุ่มที่ชนะ ครูแสดงตัวอย่างการยืดเหยียดกล้ามเนื้อแบบเป็นคู่หรือมีผู้ช่วย
จากนั้นก็บอกถึงความแตกต่างระหว่างการยืดเหยียดคนเดียวกับการยืดเหยียดเป็นคู่ จากนั้นก็ให้
นักเรียนแต่ละกลุ่มไปคิดทำยืดเหยียดแบบเป็นคู่ คู่ละ 2 ท่า

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

จากนั้นให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่
แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน

5.1 ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม

5.2 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจ

นักกีฬา

5.3 ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ

นัดหมายการเรียนรู้ครั้งต่อไป

5.4 ครูให้หัวหน้าส่งเลิกแถว

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. กรวย 2. สนามกีฬา 3. นกหวีด

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
1.ขั้นเตรียม (5 นาที) ให้นักเรียนจัดแถวแบบซิกแซก 2 แถว 1. เช็คชื่อนักเรียน 2. สำนวนจำนวนและตรวจการแต่งกาย ของนักเรียน			คุณลักษณะที่ สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความ ยุติธรรม
2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและ อบอุ่นร่างกาย (5 นาที) ให้นักเรียนวิ่งเก็บเส้น ภายในเวลา 2 นาที นักเรียนคนใดวิ่งเก็บเส้นได้มากที่สุดจะเป็นผู้ ชนะ (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) จะได้บวกคะแนนเพิ่ม 10 คะแนน	จับกลุ่ม 4 คน จับ เวลา 1 นาที กลุ่มได้ เก็บเส้นได้มากที่สุด	เทคนิคการ แข่งขัน ระหว่างกลุ่ม ด้วยเกม	2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ ชนะ รู้อภัย 5.ความ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6.ความ สามัคคี
3.อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ(10-15นาที) ครูสอนท่ายืดเหยียดร่างกายที่ช่วงพัฒนาใน เรื่องของความอ่อนตัว 2 ท่าจากนั้นให้ (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ)	นักเรียนไปออกแบบ ท่ายืดเหยียดที่ช่วย พัฒนาความอ่อนตัว กลุ่มละ 2 ท่า พร้อม อธิบาย	เทคนิคทำ เป็นกลุ่ม – ทำเป็นคู่ – และทำคน เดียว	7.ความอดทน อดกลั้น 8.ความอ่อน น้อมถ่อมตน 9.ความมี มารยาท 10.ความ ซื่อสัตย์

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
4. ชี้นำไปใช้ (15-20 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) ครูแสดง ตัวอย่างการยืดเหยียดกล้ามเนื้อแบบเป็นคู่ หรือมีผู้ช่วย จากนั้นก็บอกถึงความแตกต่าง ระหว่างการยืดเหยียดคนเดียวกับการยืด เหยียดเป็นคู่ จากนั้นก็ (การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ)	-ให้ตัวแทนกลุ่มแต่ละ ละออกมาแนะนำเพื่อน และให้เพื่อนคนอื่น ทำตาม กลุ่มใดที่ทำ ได้สวยงามและตั้งใจ ทำกลุ่มจะเป็นกลุ่มที่ ชนะ - ให้นักเรียนแต่ละ กลุ่มไปคิดทำยืด เหยียดแบบเป็นคู่ 2 ท่า	- อภิปราย เป็นทีม - เทคนิคการ เรียนรู้ร่วมกัน	คุณลักษณะที่ สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความ ยุติธรรม 2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ ชนะ รู้ภัย 5.ความ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5-10 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) - ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียด กล้ามเนื้อ จับคู่ยืดเหยียด - ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของ บทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม - ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจ นักกีฬา - ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการ บาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ - นัดหมายการเรียนครั้งต่อไป - ครูให้หัวหน้าส่งเลิกแถว	ให้นักเรียนในกลุ่ม ช่วยกันกำหนด หน้าที่ตาม ความสามารถของ แต่ละคนพร้อมที่ แนะนำปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่อง ของสมาชิกภายใน กลุ่มซึ่งกันและกัน	เทคนิคการ พุดรอบวง	6.ความ สามัคคี 7.ความอดทน อดกลั้น 8.ความอ่อน น้อมถ่อมตน 9.ความมี มารยาท 10.ความ ซื่อสัตย์

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การสร้างเสริมและทดสอบสมรรถภาพทางกาย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 ด้านความคล่องแคล่วว่องไว

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอยู่สม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรีภาพของการกีฬา

มฐ.พ 4.1 เห็นคุณค่า และมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรคและการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.2 ป.6/3 เล่นกีฬาที่ตนเองชื่นชอบ และสามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเองเป็นประจำ

มฐ.พ 3.2 ป.6/4 ปฏิบัติตามกฎ กติกาตามชนิดกีฬาที่เล่น โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น

มฐ.พ 4.1 ป.6/4 สร้างเสริมและปรับปรุงสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพอย่างต่อเนื่อง
จุดประสงค์การเรียนรู้ผู้ตัวชี้วัด

1. อธิบายวิธีการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว (K)
2. ฝึกการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว (P)
3. เห็นความสำคัญของการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว (A)

สาระการเรียนรู้

การฝึกความคล่องแคล่วว่องไวเป็นการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายที่ทำให้ร่างกายมีการเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว ทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถทำงานต่างๆ ได้ดี

1. ความรู้

1. กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย

1.1 กระโดดเท้าแยก

1.2 วิ่งสลับพื้นปลา

2. ประโยชน์ของการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย

2. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

การสรุปความรู้ การจัดระบบความคิดเป็นแผนภาพ การปฏิบัติ/การสาธิต

3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน

1. ขั้นเตรียม (5 นาที)

ให้นักเรียนจัดแถวหน้าตอน 5 แถว

1. เช็คชื่อนักเรียน

2. สำนวนจำนวนและตรวจการแต่งกายของนักเรียน

2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)

ให้นักเรียนแบ่งเป็น 4 กลุ่ม แล้วยืนเข้าแถวเป็นรูปสี่เหลี่ยม จากนั้นให้นักเรียนรอฟังเสียงนกหวีดแล้วให้วิ่งไปยืนให้เป็นแถวในฝั่งตรงข้าม โดยที่ระหว่างที่วิ่งห้ามชนกลับเพื่อน ครั้งแรกให้เดินเท่านั้น กลุ่มใดที่จัดแถวได้เรียบร้อยก่อนจะเป็นผู้ชนะ จากนั้นรอบที่ 2 ให้เปลี่ยนเป็นการวิ่ง และให้นักเรียนยืดเหยียดแบบเป็นคู่

3. อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)

ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม 4 กลุ่ม ครูสอนการวิ่งการเปลี่ยนทิศทางที่ถูกต้องและวิธีการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากการวิ่งเปลี่ยนทิศทาง ให้แต่ละกลุ่มยืนเข้าแถวซิกแซกตามจุดที่ครูได้วางไว้ จากนั้นแต่ละกลุ่มต้องช่วยกันวิ่งทีมใดที่ครบก่อนจะเป็นผู้ชนะ เกมที่ 2 ให้แต่ละกลุ่มวางแผนในการขนย้ายอุปกรณ์ให้เสร็จด้วยความรวดเร็วตามระยะทางที่ครูได้เตรียมไว้ให้ กลุ่มใดที่ทำเสร็จก่อนก็จะเป็นผู้ชนะ

4. ขั้นนำไปใช้ (15-20 นาที)

ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มคิดและวางแผนร่วมกันในการเล่นเกมหักอิหรระา แต่ละกลุ่มจะต้องช่วยกันขนย้ายเก้าอี้ เก้าอี้ 1 ตัวต่อนักเรียน 2 คน นักเรียนจะต้องวางแผนว่าใครควรจะจับคู่กับใคร เพื่อให้กลุ่มของตนเองนั้นประสบความสำเร็จ ทีมใดที่ย้ายเก้าอี้ได้เสร็จก่อนก็จะเป็นผู้ชนะ กิจกรรมต่อไปให้นักเรียนแต่ละทีมจะต้องช่วยกันหยิบลูกบอลที่อยู่กลางสนามไปใส่ตะกร้าของทีมตนเอง โดยที่ลูกบอลจะมี 3 สีจะมีอยู่ 1 สีที่มีค่าติดลบ ส่วนอีก 2 สีมีค่าบวกละ 1 คะแนน จบเกมรวมคะแนนทีมใดที่มีคะแนนมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

จากนั้นให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน

5.1 ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ

5.2 ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม

5.3 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจ

นักกีฬาทั้ง 10 ด้าน

5.4 ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสุขปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ

5.5 นัดหมายการเรียนครั้งต่อไป

5.6 ครูให้หัวหน้าสั่งเล็กแถว

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. กรวย 2. สนามกีฬา 3. นกหวีด 4. แก้ว 5. ลูกบอลสี 6. ตะกร้า

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
1.ขั้นเตรียม (5 นาที) ให้นักเรียนจัดแถวตอน 5 แถว 1. เช็คชื่อนักเรียน 2. สำนวณจำนวนและตรวจการแต่งกาย ของนักเรียน			คุณลักษณะที่ สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความ ยุติธรรม
2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและ อบอุ่นร่างกาย (5 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) จากนั้นให้ นักเรียนรอฟังเสียงนกหวีดแล้วให้วิ่งไปยืนให้ เป็นแถวในฝั่งตรงข้าม โดยที่ระหว่างที่วิ่งห้าม ชนกลับเพื่อน ครั้งแรกให้เดินเท่านั้น กลุ่มใดที่ จัดแถวได้เรียบร้อยก่อนจะเป็นผู้ชนะ จากนั้น รอบที่ 2 ให้เปลี่ยนเป็นการวิ่ง และให้นักเรียน ยึดเหยียดแบบเป็นคู่	ให้นักเรียนแบ่งเป็น 4 กลุ่ม แล้วยืนเข้า แถวเป็นรูปสี่เหลี่ยม	เทคนิคการ แข่งขัน ระหว่างกลุ่ม ด้วยเกม	2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ ชนะ รู้อภัย 5.ความ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6.ความ สามัคคี 7.ความอดทน
3.อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ(10-15นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ)ให้แต่ละกลุ่ม ยืนเข้าแถวซิกแซก ตามจุดที่ครูได้วางไว้ จากนั้นแต่ละกลุ่มต้องช่วยกันวิ่งทีมใดที่ครบ ก่อนจะเป็นผู้ชนะ (การจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ) ตามระยะทางที่ครูได้เตรียมไว้ให้ กลุ่มใดที่ทำเสร็จก่อนก็จะเป็นผู้ชนะ	-ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม 4 กลุ่ม ครูสอนการ วิ่งการเปลี่ยน ทิศทางที่ถูกต้องและ วิธีการป้องกันการ เกิดอุบัติเหตุจาก การวิ่งเปลี่ยน ทิศทาง -ให้แต่ละกลุ่ม วางแผนในการชน ย้ายอุปกรณ์ให้เสร็จ ด้วยความรวดเร็ว	- เทคนิคการ เรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการ แข่งขัน ระหว่างกลุ่ม ด้วยเกม	อดกลั้น 8.ความอ่อน น้อมถ่อมตน 9.ความมี มารยาท 10.ความ ซื่อสัตย์

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
4. ชี้นำไปใช้ (15-20 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) แต่ละกลุ่ม จะต้องช่วยกันขนย้ายเก้าอี้ เก้าอี้ 1 ตัวต่อ นักเรียน 2 คน นักเรียนจะต้องวางแผนว่าใคร ควรจะจับคู่กับใครเพื่อให้กลุ่มของตัวเองนั้น ประสบความสำเร็จ ทีมใดที่ย้ายเก้าอี้ได้เสร็จ ก่อนก็จะเป็นผู้ชนะ (การจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ) โดยที่ลูกบอลจะมี 3 สีจะมีอยู่ 1 สีที่ มีค่าติดลบ ส่วนอีก 2 สีมีค่าบวกละ 1 คะแนน จบเกมรวมคะแนนทีมใดที่มีคะแนนมากที่สุด จะเป็นผู้ชนะ	- ให้นักเรียนแต่ละ กลุ่มคิดและวางแผน ร่วมกันในการเล่นเกม เก้าอี้หรรษา - นักเรียนแต่ละทีม จะต้องช่วยกันหยิบ ลูกบอลที่อยู่กลาง สนามไปใส่ตะกร้า ของทีมตนเอง	- เทคนิคการ เรียนรู้ร่วมกัน - เทคนิคการ แข่งขัน ระหว่างกลุ่ม ด้วยเกม	คุณลักษณะที่ สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความ ยุติธรรม 2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ ชนะ รู้ภัย 5.ความ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6.ความ สามัคคี 7.ความอดทน อดกลั้น 8.ความอ่อน น้อมถ่อมตน 9.ความมี มารยาท 10.ความ ซื่อสัตย์
5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5-10 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) - ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียด กล้ามเนื้อ จับคู่ยืดเหยียด - ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของ บทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม - ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจ นักกีฬา - ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการ บาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ - นัดหมายการเรียนรู้ครั้งต่อไป - ครูให้หัวหน้าสังเกตแถว	ให้นักเรียนในกลุ่ม ช่วยกันกำหนด หน้าติดตาม ความสามารถของ แต่ละคนพร้อมที่ แนะนำปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่อง ของสมาชิกภายใน กลุ่มซึ่งกันและกัน	เทคนิคการ พุดรอบวง	

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมที่มีต่อความมีน้ำใจนักกีฬา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา วิชาพลศึกษา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การสร้างเสริมและทดสอบสมรรถภาพทางกาย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 ความแข็งแรงและความอดทนของระบบไหลเวียนโลหิต

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมใน สุนทรียภาพของการกีฬา

มฐ.พ 4.1 เห็นคุณค่า และมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกัน โรคและการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

ตัวชี้วัด

มฐ.พ 3.2 ป.6/3 เล่นกีฬาที่ตนเองชื่นชอบ และสามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเองเป็นประจำ

มฐ.พ 3.2 ป.6/4 ปฏิบัติตามกฎ กติกาตามชนิดกีฬาที่เล่น โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น

มฐ.พ 4.1 ป.6/4 สร้างเสริมและปรับปรุงสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพอย่างต่อเนื่อง
จุดประสงค์การเรียนรู้ผู้ตัวชี้วัด

1. อธิบายวิธีการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายด้านความแข็งแรงและความอดทนของระบบไหลเวียนโลหิต (K)

2. ฝึกการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายด้านความแข็งแรงและความอดทนของระบบไหลเวียนโลหิต (P)

3. เห็นความสำคัญของการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายด้านความแข็งแรงและความอดทนของระบบไหลเวียนโลหิต(A)

สาระการเรียนรู้

การฝึกความแข็งแรงและความอดทนของระบบไหลเวียนโลหิตเป็นการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายที่ทำให้ร่างกายมีการทำงานของระบบหายใจและระบบไหลเวียนโลหิตให้มีความแข็งแรงและอดทนจะสามารถช่วยให้ทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถทำงานต่างๆ ได้ดี

1. ความรู้

1. กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย

1.1 การออกกำลังแบบแอโรบิก ได้แก่ การวิ่ง ว่ายน้ำ ปั่นจักรยาน

2. ประโยชน์ของการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย

2. ทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด

การสรุปความรู้ การจัดระบบความคิดเป็นแผนภาพ การปฏิบัติ/การสาธิต

3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน

1. ขั้นเตรียม (5 นาที)

ให้นักเรียนจัดแถวรูปครึ่งวงกลม

1. เช็คชื่อนักเรียน

2. สำนวณจำนวนและตรวจการแต่งกายของนักเรียน

2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและอบอุ่นร่างกาย (5 นาที)

ให้นักเรียนเล่นเกมยาส่าแมลง กำหนดให้แบ่งเป็นชายๆ หญิงๆ ให้สลับกันเป็นแมลง ฝ่ายใดที่เป็นแมลงจะต้องวิ่งหนีเพื่อไม่ให้ยาส่าจับได้ แมลงที่ถูกจับจะต้องไปอยู่นอกสนาม จับเวลาว่าฝ่ายใดใช้เวลาในการจับน้อยที่สุดเป็นฝ่ายที่ชนะ และยึดกลัมนื้อแบบเป็นคู่

3. อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ (10-15 นาที)

ครูจะต้องทบทวนท่าการวิ่งที่ถูกต้องให้กับนักเรียนอีก 1 ครั้งเพื่อเป็นการทบทวน จากนั้นให้นักเรียนแบ่งเป็น 8 กลุ่ม จากนั้นจะเริ่มแข่งขันกันในการแข่งขัน จะแข่งขันวิ่งผลัดแต่ 1 คนจะต้องวิ่งให้ครบ 5 รอบ จึงจะสามารถส่งไม้ผลัดต่อไปให้เพื่อนได้และให้นักเรียนจับชีพจรตนเอง ครูสังเกตและสอนวิธีการจับที่ถูกต้อง

4. ขั้นนำไปใช้ (15-20 นาที)

ให้นักเรียนทำกิจกรรมอะไรก็ได้ภายในเวลา 10 นาที จากนั้นให้จับชีพจรตนเองจะอยู่ที่ 60-70 เปอร์เซ็นต์ของอัตราการเต้นของชีพจรสูงสุด(ครุคำนวณเป็นจำนวนครึ่งไว้ให้นักเรียน) ถ้านักเรียนคนใดที่ยังไม่ถึงชีพจรเป้าหมายก็ให้ทำต่อไปอีก 5 นาที ครูสรุปกิจกรรมที่ได้ให้นักเรียนปฏิบัติ

5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

จากนั้นให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน

5.1 ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกลัมนื้อ

5.2 ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม

5.3 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมั่นใจ

นักกีฬาทั้ง 10 ด้าน

5.4 ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ

5.5 นัดหมายการเรียนครั้งต่อไป

5.6 ครูให้หัวหน้าส่งเล็กแถว

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. กรวย 2. สนามกีฬา 3. นกหวีด 4. นาฬิกาจับเวลา 5. ไม้ผัด

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
1.ขั้นเตรียม (5 นาที) ให้นักเรียนจัดแถวรูปครึ่งวงกลม 1. เช็คชื่อนักเรียน 2. สำนวจำนวนและตรวจการแต่งกายของนักเรียน			คุณลักษณะที่สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1.ความยุติธรรม
2. ขั้นพัฒนาสมรรถภาพทางกายและอบอุ่นร่างกาย (5 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) ให้สลับกันเป็นแมลง ฝ่ายใดที่เป็นแมลงจะต้องวิ่งหนีเพื่อไม่ให้ยาฆ่าจับได้ แมลงที่ถูกจับจะต้องไปอยู่นอกสนาม จับเวลาว่าฝ่ายใดใช้เวลาในการจับน้อยที่สุดเป็นฝ่ายที่ชนะ และยืดกล้ามเนื้อแบบเป็นคู่	ให้นักเรียนเล่นเกมยาฆ่าแมลง กำหนดให้แบ่งเป็นชายๆ หญิงๆ	เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม	2.ความมีวินัย 3.ความมุ่งมั่น 4.ความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย 5.ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6.ความสามัคคี
3.อธิบายสาธิตและฝึกปฏิบัติ(10-15นาที) ครูจะต้องทบทวนการสอนท่าการวิ่งที่ถูกต้องให้กับนักเรียนอีก 1 ครั้งเพื่อเป็นการทบทวน จากนั้น (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) จึงจะสามารถส่งไม้ผัดต่อไปให้เพื่อนได้และให้นักเรียนจับชีพจรตนเอง ครูสังเกตและสอนวิธีการจับที่ถูกต้อง	ให้นักเรียนแบ่งเป็น 8 กลุ่ม จากนั้นจะเริ่มแข่งขันกันในการแข่งขัน จะแข่งขันวิ่งผลัดแต่ 1 คน จะต้องวิ่งให้ครบ 5 รอบ	เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน	7.ความอดทนอดกลั้น 8.ความอ่อนน้อมถ่อมตน 9.ความมีมารยาท 10.ความซื่อสัตย์

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	การจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ	แนวคิด แบบร่วมมือ	ความมีน้ำใจ นักกีฬา
4. ชี้นำไปใช้ (15-20 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) ครูคำนวณเป็นจำนวนครั้งไว้ให้นักเรียน ถ้านักเรียนคนใดที่ยังไม่ถึงชีพจรเป้าหมายก็ให้ทำต่อไปอีก 5 นาที ครูสรุปกิจกรรมที่ได้ให้นักเรียนปฏิบัติ	ในนักเรียนแบ่งกลุ่มละ 5 คน ทำกิจกรรมอะไรก็ได้ ภายในเวลา 10 นาที จากนั้นให้จับชีพจรตนเองจะอยู่ที่ 60-70 เปอร์เซ็นต์ของอัตราการเต้นของชีพจรสูงสุด	เทคนิคทำเป็นกลุ่ม – ทำเป็นคู่ – และทำคนเดียว	คุณลักษณะที่สำคัญ 10 ประการ ดังนี้ 1. ความยุติธรรม 2. ความมีวินัย 3. ความมุ่งมั่น 4. ความรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย
5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5-10 นาที) (การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ) - ให้นักเรียนคลายอุ่นโดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ จับคู่ยืดเหยียด - ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญของบทเรียนและผลการปฏิบัติกิจกรรม - ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเหตุการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียนที่เกี่ยวข้องกับความมีน้ำใจนักกีฬา - ครูสำรวจจำนวนนักเรียนรวมถึงการบาดเจ็บและสรุปปฏิบัติจากการปฏิบัติทักษะ - นัดหมายการเรียนรู้ครั้งต่อไป - ครูให้หัวหน้าส่งเลิกแถว	ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันกำหนดหน้าที่ตามความสามารถของแต่ละคนพร้อมที่แนะนำปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งกันและกัน	เทคนิคการพูดรอบวง	5. ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 6. ความสามัคคี 7. ความอดทนอดกลั้น 8. ความอ่อนน้อมถ่อมตน 9. ความมีมารยาท 10. ความซื่อสัตย์

ภาคผนวก ข

แบบวัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา

แบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา

คำชี้แจง แบบวัดฉบับนี้ประกอบด้วยข้อคำถาม 60 ข้อ มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบพฤติกรรมด้านความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน ซึ่งการตอบในครั้งนี้อาจไม่มีการตัดสินถูกผิดหรือมีผลกับตัวนักเรียน ขอให้เรียนตอบตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติมากที่สุด

วิธีการตอบแบบวัด ให้นักเรียนทำเครื่องหมายถูกลงในช่องที่ตรงกับระดับการปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด โดยแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	พฤติกรรมนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	พฤติกรรมนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	พฤติกรรมนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	พฤติกรรมนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	พฤติกรรมนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนในระดับน้อยที่สุด

คำชี้แจง ให้นักเรียนพิจารณาข้อคำถามในแต่ละข้อ โดยเลือกทำเครื่องหมายถูกลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	พฤติกรรม	ระดับการปฏิบัติ				
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
1	นักเรียนไม่ลำเอียงในการให้ความช่วยเหลือเพื่อน					
2	เมื่อนักเรียนเป็นคนกลางในการตัดสินปัญหาของเพื่อนก็จะตัดสินด้วยความยุติธรรมไม่เข้าข้างใดข้างหนึ่ง					
3	ถ้านักเรียนเป็นหัวหน้า นักเรียนจะแบ่งอุปกรณ์ให้เพื่อนทุกคนใช้และเล่นอย่างเท่าเทียมกัน					
4	เมื่อนักเรียนเป็นหัวหน้ากลุ่มนักเรียนจะแบ่งงานรับผิดชอบให้เพื่อนอย่างเท่าเทียมกัน					
5	นักเรียนจะให้ความสนใจและช่วยเหลือเพื่อนทุกคน เมื่อเพื่อนมีปัญหา					
6	นักเรียนปฏิบัติต่อเพื่อนร่วมห้องอย่างเท่าเทียมกัน					
7	นักเรียนจะเข้าแถวทุกครั้ง เมื่อครูให้ไปหยิบอุปกรณ์ฟุตบอลกับเพื่อนๆ					
8	นักเรียนจะออกนอกบริเวณเมื่อครูอนุญาตเท่านั้น					
9	นักเรียนมักจะแนะนำและตักเตือนเพื่อนที่ทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียนอยู่เสมอ					
10	นักเรียนแต่งกายถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน					
11	นักเรียนจะเก็บอุปกรณ์กีฬาหลังจากเล่นเสร็จแล้ว บริเวณที่ครูจัดไว้ให้					
12	นักเรียนจะไม่คุยกับเพื่อนขณะที่ครูสอน					
13	นักเรียนคิดว่าถ้ามีความพยายาม งานก็ย่อมสำเร็จ					
14	นักเรียนคิดว่าถ้ามีความตั้งใจก็สามารถเอาชนะงานที่ยากไปได้					
15	เมื่อได้รับมอบหมายงานก็ตั้งใจทำงานประสบผลสำเร็จ					
16	นักเรียนจะไม่แสดงจะอาการท้อแท้เมื่อต้องเรียนรู้หรือทำในสิ่งที่ยากลำบาก					
17	นักเรียนมักจะประสบผลสำเร็จกับสิ่งตนที่เลือกและตัดสินใจ					
18	เมื่อนักเรียนต้องเข้าแข่งขันกีฬา ก็จะขยันฝึกซ้อมเพื่อให้ได้รับชัยชนะ					
19	นักเรียนจะยกโทษให้กับเพื่อนที่ทำผิดโดยไม่ได้ตั้งใจหรือไม่ได้เจตนา					

ข้อ	พฤติกรรม	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด
20	นักเรียนไม่เสียใจเมื่อแพ้ในการแข่งขันเพราะได้ทำดีที่สุดแล้ว					
21	นักเรียนให้โอกาสกับบุคคลที่รู้ตัวเองว่าทำผิดและคิดจะกลับตัว					
22	นักเรียนให้อภัยในความผิดพลาดของคนอื่น					
23	เมื่อนักเรียนแพ้ในการแข่งขัน นักเรียนจะไม่หาเหตุผลเข้าข้างตัวเองว่าถูกโกง					
24	นักเรียนจะไม่ได้แย้งการตัดสินของกรรมการเมื่อแพ้ฝ่ายตรงข้าม					
25	นักเรียนช่วยสอนการบ้านเพื่อนเมื่อเพื่อนไม่เข้าใจ					
26	นักเรียนให้ความช่วยเหลือคนอื่น โดยไม่หวังผลตอบแทน					
27	นักเรียนจะเสียสละให้น้องที่เด็กกว่า ยืมลูกฟุตบอลก่อน เมื่อเข้าแถวยืมอุปกรณ์					
28	เมื่อนักเรียนทำงานในส่วนของตนเองเสร็จก็จะช่วยเหลือเพื่อนที่ทำงานยังไม่เสร็จ					
29	นักเรียนให้เพื่อนยืมของใช้เมื่อเพื่อนลืมเอามาจากบ้าน					
30	นักเรียนจะคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมก่อนส่วนตน					
31	นักเรียนทำงานร่วมกับคนอื่นด้วยความเต็มใจ					
32	นักเรียนและเพื่อนร่วมมือกันทำงานจนประสบผลสำเร็จ					
33	นักเรียนและเพื่อนช่วยกันฝึกซ้อมทักษะเมื่อใกล้ถึงวันสอบ					
34	นักเรียนให้คำแนะนำเพื่อนว่าความสามัคคีจะนำไปสู่ชัยชนะ					
35	นักเรียนทำงานกลุ่มอย่างสุดความสามารถถึงแม้จะมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับเพื่อน					
36	นักเรียนจะไม่แสดงอาการไม่พอใจเพื่อนที่ทำงานผิดพลาด					
37	เมื่อนักเรียนหกล้มเกิดแผลเพียงเล็กน้อย นักเรียนก็สามารถเล่นต่อได้					
38	นักเรียนจะไม่ตำหนิคนอื่นเมื่อทำงานไม่ได้ตั้งใจ					
39	นักเรียนจะไม่ระบายอารมณ์โกรธออกมาอย่างเต็มที่ เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไม่พอใจ					
40	นักเรียนจะไม่ระบายอารมณ์ใส่คนอื่นเมื่อมีอารมณ์โกรธ					
41	นักเรียนได้เถียงกับเพื่อนโดยใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์					
42	นักเรียนจะไม่ไว้วางยันทันทีถ้าได้รับมอบหมายงานมากกว่าคนอื่น					

ข้อ	พฤติกรรม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
43	นักเรียนจะลงท้ายคำพูดว่า “คะ ครับ” เมื่อพูดกับคุณครู					
44	นักเรียนปฏิบัติตนต่อบุคคลอื่นด้วยความเกรงใจ					
45	นักเรียนไม่เคยคิดว่าบุคคลอื่นต่ำต้อยกว่าตนเอง					
46	นักเรียนกล่าวขอโทษเพื่อนเมื่อทำผิด					
47	นักเรียนไม่พูดเยาะเย้ยคนอื่นเมื่อผลคะแนนสอบได้คะแนนมากกว่า					
48	นักเรียนยกมือไหว้สวัสดีกับคนที่สูงวัยกว่า					
49	นักเรียนไหว้ขอบคุณเมื่อได้รับของขวัญจากคุณครูหรือผู้ใหญ่					
50	นักเรียนพูดจากับบุคคลอื่นด้วยถ้อยคำที่สุภาพ					
51	นักเรียนจะยกมือขออนุญาตก่อนแสดงความคิดเห็น					
52	นักเรียนจะยืนด้วยความเรียบร้อยเวลาพูดกับผู้ใหญ่					
53	นักเรียนขออนุญาตก่อนลุกเดินออกจากสนามหรือห้องเรียน					
54	นักเรียนจะตั้งใจดูเวลาครูสอน ไม่ทำนอกเหนือจากคำสั่งของครู					
55	นักเรียนจะไม่หยิบอุปกรณ์ใดๆที่ไม่ใช่ของตนเอง มาเป็นของตัวเอง					
56	ในการทำกิจกรรมต่างๆที่มีการแข่งขัน นักเรียนจะปฏิบัติตามกติกาอย่างเคร่งครัด					
57	เมื่อเก็บของได้ นักเรียนจะรีบนำไปให้คุณครู เพื่อหาเจ้าของ					
58	นักเรียนไม่เคยโกหกคุณครูว่าป่วย เพราะไม่อยากเรียนวิชาพลศึกษา					
59	เมื่อนักเรียนทำผิด นักเรียนยอมรับผิดโดยที่ไม่โกหก					
60	นักเรียนจะยอมรับทันที เมื่อถูกจับได้ว่าทำผิดกติกาในการเล่นเกม					

ภาคผนวก ค
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อ
ความมีน้ำใจนักกีฬาและแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความมีน้ำใจนักกีฬา

1. รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. รองศาสตราจารย์ ดร. ภาคภูมิ รัตนโรจนกุล อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ไพญาดา สังข์ทอง อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ อินทร์ธมยา อาจารย์พิเศษประจำภาควิชา
หลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. อาจารย์ชัยวัฒน์ เจริญสุข คณะกรรมการบริหารโรงเรียนสิริวิทย์วิทยาและอุปนายกสมาคม
สหพันธ์โรงเรียนเอกชนแห่งประเทศไทยในความอุปถัมภ์ของกระทรวงศึกษาธิการ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อนามสกุล	นายสุภกิจ วิริยะกิจ
วัน เดือน ปีเกิด	9 มกราคม 2530
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	86 ซอยประชาอุทิศ 91/3 ถนนประชาอุทิศ แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2543	สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนบูรณะศึกษา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2549	สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2553	สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี เกียรตินิยมอันดับ 2 (วท.บ พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2557	สำเร็จการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและ พลศึกษา คณะพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ